

ПЕТЪР ДЪНОВ
УЧИТЕЛЯ

**СВЕЩЕНИЯТ
ОГЪН**

СЪБОРНИ БЕСЕДИ
1926 г.

UNIVERSE
1998

Неделя, 11 ч. с.

22 август, 1926 г.

Отвън и отвътре

Един пчелар имал два кошера пчели, които били непримириими помежду си, постоянно се карали. Двете царици на тези кошери също така не могли да се помирят. Един ден пчеларят взима двета кошера, смесва пчелите и цариците им заедно, напръсква ги отгоре с брашно, за да не се познаят и по този начин те престават да се карат.

Сега мнозина искат да знаят, защо идват страданията в света. Човек, сам по себе си, е едно същество крайно тъщеславно и горделиво. Но при това, той е лишен от Божествената Мъдрост, от която е създаден сегашният свят. Вие не си задавайте въпроса, защо Господ е направил така света, защото тогава аз ще ви запитам: ами вие, които мислите, че сте много умни, защо не уредите вашия живот? Вие искате Господ да уреди всичко заради вас. Хубаво е това, но казвам: ако Господ уреди света, Той ще го уреди за себе си. Представете си, че две малки деца решават две задачи с малки кубчета. Кое от двете деца ще може да се развие по-добре: това, което работи само с кубчетата, или това, което гледа как работи другото?

Та казвам: опита на миналите векове, това са опитите на всички онези души, които са живели през това време, т.е. опита на всички онези души, които днес са завършили своето развитие и са дошли сега в света като служители, като помощници на сегашната еволюция. За в бъдеще всеки от вас ще премине по известен определен път. Ако вие не минете този определен път, сами ще се спънете. Значи, определен, специален е пътят, който трябва да минете. Вие може да отлагате с хиляди години, но в края на краишата ще го минете. Някои може да ме запитат: как ще минем този път? Пеш ще минете този път – нито с каруца, нито с паход, нито с влак, нито с какво и да е друго нещо. Знаете ли, какво нещо е ходене пеш? – То е най-сигурното ходене. То е подобно на това, както един ангел хвърчи с крилата си нагоре из пространството. Той ни най-малко не търси билет, за да се качва на влак. Той има в себе си голяма сила. Движи се с бързина по-голяма от тази на светлината и с тази бързина преминава пътя си. Тази сила се крие в неговата воля. Само така може да пропътува грамадни пространства. Той не чака някой специален влак, нито някоя специална кола. Знанието му е толкова обширно, че където и да мине през пространството, знае как да си достави необходимата храна. Ще кажете: нима в пространството има храна? – Да, цялото пространство е пълно с храна и Бог е навсякъде из пространството. Казано е: „Бог е живот и където е Той, там има всички условия за живот.“

Тази сутрин, преди откриването на събора, ви се

даде една задача. От вчера още вие решавахте въпроса, като отидете в салона да слушате беседа, кой къде да седне; софиянци ли да бъдат на първите места в салона или провинциалистите. Провинциалистите казваха, че те трябва да седнат на първите места, понеже софиянци са постоянно тук, имат възможност често да слушат беседи, затова трябва да останат на последните места. За ония от тях пък, за които няма място в салона, да останат вън. Мислите ли, че едно такова разрешение на въпроса е в съгласие с Волята Божия? Този случай е **един добър урок за вас**. Ако прилагате този принцип колективно, разрешението на въпроса според него не е правилно, но ако го прилагате индивидуално и при това духовно, този принцип е много верен. На всеки човек трябва да се отдаде това право, което Бог му е дал. Никога не мислете, че един човек има повече право, отколкото друг. Не, доколкото човек е разумен, аз говоря за разумността, която е свързана с Божията Мъдрост, дотолкова той има свобода и Божията Любов ще може да се всели в неговата душа. Щом Божията Любов се всели в душата му, той ще бъде богат и ще има всички условия за придобиване онова благо, което Бог му е дал. Може да кажете, че всички имате Любовта. Да, хубаво е това, но трябва да знаете, че Любовта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите, Любовта не може да живее във вас. Защо? Защото всеки грех е смърт. Например, в даден момент един човек греши. Какво става с него? – Той

умира. После извършва едно добро. Какво става в този случай с него? – Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие.

Значи, за да дойде Любовта в тебе, ти трябва през всички моменти на живота си да вършиш само Волята Божия и да не мислиш за себе си. Досега мислихте само за себе си, а от сега нататък трябва да мислите само за Бога. Вашата мисъл за Бога е била толкова отвлечена, толкова слаба, вследствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трябва да желаете в света е, мисълта ви за Бога да бъде положителна и да обхваща цялото ви същество. Само в това ще намерите допирната си точка с Бога.

Сега разбрахте ли какво иска да ви каже Господ със задачата, която ви даде тази сутрин? Войниците, които ви пазеха отвън, нали и те, като вас са хора? И те са ваши братя и те имат глави, ръце, крака, пръсти като вас, и те вярват в Бога, и в тях Бог живее и се проявява. Защо дойдоха тогава? Казаха им: идете да вардите онези хора там! И те дойдоха, подчиниха се на тази заповед. Когато, обаче, на вас дадат такава заповед, да отидете някъде, вие питате: защо трябва да направим това? Вие постъпвате философски. Първо искате да се научите, какво трябва да правите и после да действате. Както виждате, тези хора дойдоха без разсъждение и си изпълниха задачата. Ето защо, аз ви казвам, че на първо мя-

то, за всички ви най-важно е послушанието. Аз зная, че при тази среща волята на всички ваши заминали братя, както и волята на Бога е да живеете добре, разумно.

В какво се състои добрият живот? Добрият живот не се състои в осъждането. Няма защо да се осъждате. Колкото и да мислите за миналите си грехове, за миналите си прегрешения, това няма да ви спаси. В момента, когато насочите своята мисъл към Бога и почнете да мислите за Него, само Нему да се уповавате, идва вашето спасение, идва и подобрението на вашия живот. Вие се покварявате по причина на това, че мислите за злото. Е така, сега ще се обърнете към Бога и ще започнете да мислите за Него. Аз и друг път съм ви казвал, не разрешавайте, какво нещо е Бог в Неговото обширно проявление. **Старайте се да разберете Бога за даден момент само в една допирна точка, в която Той ви докосва.** Ако във всеки момент на вашия живот може да намерите и да разрешите тази точка, с която се допирате до Бога, както и до всички други същества, защото едновременно, при развитието си всяка душа ще дойде в съприкоснение с цялото битие, вие сте намерили вашето благо. Намерите ли вашето благо, вие ще забогатеете, а колкото сте по-богати, толкова повече се изисква от вас.

Та казвам: за да бъдете силни, за да можете да се проявите разумно, от вас се изисква прилежание. Беседите, които ще ви държа в този събор, ще бъдат много кратки, затова от вас се изисква пълна готовност за прилагане. За пример, постарате се сега в събора да се освободите, да се изчистите от всички онези кисели

утайки, които имате в себе си. Всеки от вас има такива кисели утайки. За да се очистите и да се почувствувате свободни от тези киселини, които разяждат човешкия живот, съсредоточете ума си към Бога. Направете това заради Бога! За в бъдеще отношенията помежду ви трябва да бъдат любовни, защото животът се ражда чрез Любовта. Като ви говоря за Любовта, аз не разбираам само нейното временно проявление, но говоря за вечната Любов. Защото, ако Любовта се явява и изчезва, тя донася много страдания. Например, ако някоя майка роди едно дете и то умре преждевременно, тя страда. Ако придобиеш една къща и я изгубиш, ти страдаш. Ако придобиеш един приятел и го изгубиш, ти страдаш. Какъв смисъл има една придобивка, която постоянно се губи? – Придобивката има само тогава смисъл, когато можеш разумно да използваш спечеленото, без да го загубваш.

Аз ще ви посоча малки практически положения, малки задачи в обикновения живот, за да опитате верността на малките правила. Освен тези малки правила има и по-големи, по-трудни, които вие не сте в състояние да понесете, понеже във всяко правило има скрита природна енергия, която засяга вашите души. Устройството на вашия организъм днес не е в състояние да издържи напрежението на тези енергии. Например, ако се пренесете в един ангелски свят, вие ще се стопите. Защо? Защото при сегашното устройство на организма ви, вашата нервна система не е така силна, за да може да понася големи напрежения. Ако внесете едно малко

кученце в една аудитория, където някой виден професор разрешава своите практически задачи, прави опити, това кученце или ще заспи, или ще започне да лае. Лаето показва, че то иска да излезе навън. То изпитва едно голямо напрежение, понеже вибрациите на неговия ум и тези на хората са различни и в дадения случай то се измъчва. Затова и вие, като деца на Царството Божие, за да можете да издържите вибрациите на тази среда, през която се пренасят ангелските мисли, трябва да се калите. Ето защо, ангелските мисли се приспособяват към вашия уровен, за да станат достъпни за възприемане и приложение от вас. Казвам: всички вие трябва да съзнаете, че представлявате клетки на този велик, грамаден организъм. Вие искате да живеете в Бога, но и Бог трябва да живее във вас. И Той, като живее във вас, влиза като клетки във вашия организъм. Но вие трябва да се подчините на Неговия организъм, на Неговата воля. Подчините ли се, Духът постоянно ще влиза във вас и ще започне да ви направлява. Знанието и Мъдростта постепенно ще влизат във вашия ум и ще го просвещават.

Друго нещо: не искайте всички да знаете едни и същи неща! Няма по-лошо нещо от еднообразието. Вие всички трябва да се проявявате така, както разбирате живота. В това се състои красотата. Всеки от вас трябва да бъде едно особено цвете. Всички хора трябва да бъдат разнообразни!

Всички вие дойдохте не само да ме видите, не само да се срещнете, но и за да ви се открие Господ. И ако

Той ви се открие, това е красивото. Да ни се открие Бог, в това се състои смисълът на живота. Представете си следното изяснение: излизаме вечерно време, гледаме звездите, възхищаваме се от тяхната светлина, но ако не дойде слънцето да внесе в нас живот, какво ни ползват тези звезди? Или, ако влезем вечерно време в един модерен град, добре устроен, осветен с електрически лампички, ние пак ще се радваме, но ако не дойде слънцето да внесе живот в нас, какво ни ползва този хубав град? Следователно, ако Божията Любов не изгрее в душите ни, както слънцето изгрява всяка сутрин, животът ни няма смисъл. Та сега, първото нещо, което трябва да знаете е, че Бог е на наша страна и да чувствувате това. Нещата в света стават по два начина: или по човешки, или по Божествен начин. Когато стават по човешки начин, вие ще мислите, ще вземете под внимание всички методи, а когато стават по Божествен начин, вие ще изучавате всички Божествени методи, по които Бог работи.

Казвам: хубавото, красивото у вас е, като се срещнете двама, да се стремите да видите у всекиго една добра черта. Като срещнеш един брат или една сестра, намери у тях по една добра черта. Не гледай, какви са очите им, какъв е носът им, каква е устата им, но потърси една добра черта. Намериш ли една добра черта, ти си намерил доброто и в себе си и вашата среща има смисъл. Не намериш ли поне една добра черта, вашата среща няма смисъл. Намерете една добра черта даже и в най-лошата сестра или брат. В това е смисълът на жи-

вота. Това е хубавото, това е Божественото, чрез това може да дойде победата в света. И когато сме най-големи грешници, Бог пак намира нещо хубаво у нас. Апостол Павел казва: „Когато бяхме врагове на Бога, Той пак ни обичаше.“ Значи, Той виждаше нещо добро у нас и като държеше това добро в ума си, чрез него ни спаси. И благодарение, че Бог изнесе пред лицето си нашиите добри черти, Божият Дух днес постоянно работи у нас, осветява ума ни и по този начин злото отстъпва от нас. Така Бог спасява. И всички ние сме събрани тук по причина на Божията Любов. Ние не сме дошли на земята за вечни времена, а временно. Земята е една малка станция за това голямо Божествено здание. Всички светове се включват в това голямо Божествено здание. Вие едва сте въведени в преддверието на този велик живот, едва сега започвате да пълните към него като малки деца. Вие се намирате в положението на човек, който е попаднал в някой шубрак. Той се навежда, пъли с ръцете си, докато най-после се провре, излезе на широко, където може да пристъпва свободно.

Сега, след като съм ви говорил толкова време за Любовта, не искам да видя, какво е вашето разбиране, но как я прилагате. Почувствахте ли тази сутрин за един момент поне, какво нещо е Любовта? Каквото сте почувствали, задръжте го за вас. На мене не обяснявайте, защото аз зная тези неща много добре. Не давайте място на никакво съмнение в душата си. Всяка душа, така както Бог я създал, е абсолютно свободна и никой не може да я заграби и владее. Да се заграби и владее тя-

лото, това може, но да се заграби и владее душата – това е невъзможно. Душата на човека е свободна. Никой никого не може да застави да го обича. Вие можете да предизвикате Бога да ви обича, но кога? – Когато Го слушате и кажете дълбоко в себе си: Господи, аз съм готов да изпълня Твоята воля и да слушам Твоя глас! Тогава Бог може да направи всичко заради тебе, но докато мислиш, че ти сам всичко можеш да направиш, Бог не е с тебе. Тогава ти виждаш, че нищо не можеш да направиш и Господ ти обръща гръб. Един ангел вижда, че някой човек страда и казва: „Господи, тази душа страда много.“ Бог пита: „Накъде е обърнато лицето ѝ, към света, или към мене?“ – Към света. Тогава Бог казва: „Тази душа не е още за мене, нека стои в света!“ Ти страдаш, плачеш, докато един ден се обърнеш към Бога. Тогава и Господ се обръща към тебе. Знаете ли къде е илюзията в живота? Щом обърнеш гърба си към Божественото огледало, тогава и твойт гръб се проектира и Божието лице се проектира, и ти се виждаш в чудо: виждаш Божието лице, виждаш и своя гръб. Това показва, че твойт гръб е обърнат към Бога. Следователно, всеки човек, който обръща гърба си към Бога, той се намира в голяма опасност. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си.“ Значи, когато човек е в голяма опасност, тогава Господ е зад тила му, а дяволът пред очите му.

Една важна мисъл, един важен въпрос, който трябва да имате предвид, е въпросът за абсолютното добро и абсолютното зло. Този въпрос не предстои за разрешение.

ние от вас в този живот. Абсолютното добро и абсолютно злото, това са, така да речем, качества на висшите духове, качества само на ангелите. Само ангелите могат да бъдат абсолютно добри и абсолютно зли. Те биват две категории, движат се в два полюса. Един ангел не може да бъде едновременно абсолютно добър и абсолютно зъл. Който е добър, той всяко е добър. Който е зъл, той всяко е зъл. Който е тъмен, той всяко е тъмен. Средният път, по-лекият път, това са хората. В Бога злото и доброто се примиряват. В Бога няма никакво зло. Там настава вечен мир. Когато злото и доброто се явяват у хората, те си имат допирни точки. Някой път вие сте и лоши, и добри. Някога вие се разгневявате и веднага хуквате, искате да се проявите, но не се минава много време и вие се разкайвате. Вие обещавате по 20 пъти на ден, че няма да се гневите и пак се разгневявате. Вие не създавате гнева, той идва сам по себе си. Ще имате предвид следния факт: животът в началото е в ръцете на лошите духове. Когато вие, жените, тъчете платното или знаете, че цялото платно е в долното кросно? В горното кросно няма нищо. В долното кросно именно са лошите духове, а в горното кросно – добрите духове. Лошите духове държат платното в себе си. Те се държат за него. Опънатите нишки, обаче, представляват човешкия живот, който трябва да се тъче и духовете се борят именно за този живот. Човек е совалката. Долните духове казват: „Наш е човекът.“ Човекът пък от своя страна започва да ходи от единия край на платното до другия. Като дойде до единия край, къ-

дете са лошите духове, казва им: „Аз съм ваш“ – и те му отварят път. После дойде до другия край на платното, където са добрите духове и им казва: „Аз съм с вас“. И така, човекът, като ходи насам-нататък, Божествената нишка се тъче. Като се изтъче животът, ще се даде на добрите духове. Следователно, всяка завърщена победа е в ръцете на добрите духове, а всеки бой е в ръцете на лошите духове. Животът от 8000 години е все в ръцете на лошите духове, те го управляват. Затова ние трябва да оставим Бог да воюва заради нас. Досега ние сме воювали. Толкова войни сме правили, но светът още не е освободен. И още 8000 години да воюваме, същият резултат ще има: свобода няма да има, а само разрушения и разрушения. Щом, обаче, ние станем сила и възприемем Божията Любов, ще имаме правилни разбирания за сегашния живот. Тогава и условията, при които живеем, ще се подобрят.

Сега, разбира се, аз зная, колко мъчно е човек да повярва в тази Истина. Представете си, че ви срецне един разбойник и сложи ножа на гърдите ви. Ако се уплашите, той ще забие ножа; но ако след като сложи ножа до гърдите ви, вие се уповавате на Бога и си кажете, че Господ е, Който разпорежда, Който управлява живота, този разбойник ще махне ножа от гърдите ви. Значи, с тази мисъл в себе си ти превърна този нож. В какво? – Този нож, това е Словото Божие. Словото, това е мечът, но онзи, който не разбира това Слово, употребява направо този меч, без да го трансформира. Онзи човек, който разбира Словото Божие, употребява

този меч като своя духовна сила и с него се брани, с него се защища. Ето на, виждаме войниците в света днес употребяват своята сила в пушки, в топове и хубаво правят, но питам: вие в какво трябва да упражнявате своята сила? Вие се намирате пред много неразрешени практически задачи. Например, мнозина от вас са болни, някои са сиромаси и то сиромаси в това отношение, че не вървят в правата посока на живота. Някой път са се обезсърчили, станали са индиферентни и в резултат на всичко това казват: животът няма смисъл. Приложете вашата духовна сила! Че в какво се състои смисълът на живота?

Сега, през време на този събор, искам да направите следния опит: намерете някоя сестра или някой брат, които са се обезсърчили или изпаднали в меланхолия и се опитайте да трансформирате тяхното състояние. Образувайте една група от 10 – 20 – 30 души, която да изпрати най-добри мисли и желания към този брат или към тази сестра и проследете да видите, какъв обрат ще произведат върху тях тези ваши мисли. Като се изредите един след друг да изпращате добри мисли, ще видите, какъв обрат произвеждат те. Направете един такъв опит, да видите, какво чудо върши човешката мисъл. Само по този начин ще се създаде между вас една вътрешна връзка. А сега ще се създават разни теории, ще идват разни проповедници да говорят, че Христос ще дойде да спаси света и всички Го очакват. Че какво е Христос? – Христос, това е Любовта в света. Има ли любов между хората, има и Христос; няма ли любов

между хората, няма и Христос. Има ли Истина и свобода, има Христос; няма ли Истина и Свобода, няма и Христос. Има ли Правда и равноправие, има Христос; няма ли Правда и равноправие, няма и Христос. Има ли Добродетел, има Христос; няма ли Добродетел, няма и Христос. Има ли доброта, благост, кротост, въздържание, милосърдие между хората, има и Христос; няма ли тези неща, няма и Христос. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каква и да е друга никаква форма. Ако е за форма, ето аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата „Христос“ ние подразбираме цялото човечество, сложено в едно тяло. Това е физическата страна на Христос. Значи, всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христос, съставляват физическата страна на Христос. Всички ангели, събрани в сърцето на Христос, съставляват духовната му страна, а всички божества, събрани в ума на Христос, съставляват Божествената му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христос. Като сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме!

Та сега Бог ви пита: „Да ви изпратя ли откъдето сте дошли, или да ви задържа тук? „Вие какво казвате? Молите му се, нали? Тогава Бог казва: „Много хубаво, аз ще ви оставя сега тук“. Щом сме останали тук, трябва да се молим, да благодарим на Бога, че ни е съbral.

Сега аз желая, като ученици на тази велика окулт-

на школа, да не изопачавате моите думи. Не се съмнявайте в моите думи! Бъдете уверени във всичко, което ви говоря, защото аз съм ви казвал и друг път, че ще дойдат други тълкуватели във вас – Божествени духове – които ще изяснят всичко, което ви казвам, но вие само не бързайте. Не мислете, че аз съм допуснал някоя погрешка; не ме коригирайте вие. Ако имам някоя погрешка, Бог ще я коригира и аз ще я знам много по-рано от вас. Вие може да я знаете след хиляди години, а аз ще я знам още сега. Моето желание сега е да бъдете абсолютно свободни, да имате една трезва мисъл. Аз искам да ви предпазя от една слабост, а именно: не искам да ме слагате толкова близо до очите си, че да не виждате нищо друго. Това не е хубаво. Вие ще ме сложите на такава дистанция пред очите си, че да бъдете свободни. И колкото от по-далеч ме виждате, толкова по-добре за вас. Спазвайте този закон и помежду си: не се приближавайте много един до друг! В близостта няма никаква красота. Вие мислите, че ако се приближите много, ще научите много неща. Приближаването трябва да става в много редки случаи. В това се състои красотата на живота. Че ако земята и слънцето се докосваха близо поне един път в годината, знаете ли какво щеше да стане? Вие сте благодарни, че земята и слънцето не се докосват, но земята само изпраща своята светлина, която приема от слънцето, а слънцето изпраща своя живот от горе.

Сега, като говоря за себе си, аз искам да обясня и вашия живот. Не слагайте живите предмети близо до

10324390
ВИДЕОКАРДА
ФОНД ДЪРЖАВЕН 171
БУДЖЕТНА КОЛЛЕКЦИЯ

ващия ум! Дръжте ги на известна дистанция! Не се съмнявайте в Бога – вярвайте в Него и не се бойте! Всичко онова, което Бог е допуснал в света и добро и зло, Той е предвидил. И от Негово гледище, всичко е на мястото си, обаче ние трябва да знаем Божия закон и да Го изпълняваме абсолютно и то от любов, а не от страх. И колкото повече обичате Бога, толкова по-големи противоречия ще се родят във вашите души. И колкото повече противоречия се раждат в душите ви, толкова сте по-близо до Бога. Това ще бъде до известно време, докато заживеете в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина. То значи, докато Бог ви нагласи. Вземете пример от някой цигулар, който настройва цигулката си. Той обтяга струните, съгласно своя камертон, и когато дойде до известен предел, спира. Така и страданията във вашия живот ще дойдат до крайния си предел и ще спрат. Не се бойте, Бог няма да скъса струните на вашата цигулка! След като нагласи цигулката ви, т.е. вашата душа, Той ще започне да свири на нея, но по някой път като минават Божиите пръсти по струните на вашата цигулка, на вашата душа, вие като не сте свикнали на тази музика, ще ви се види малко особена. Това са фигури на речта, но казвам: няма по-хубаво състояние от това, да добием Любовта. Това е благото в света. Като придобие човек Любовта, където и да се намира, той е мощен. Има ли Любовта в себе си, света ще победи. Затова ние трябва да призовем Божията Любов върху нас. Всеки от вас, като се върне у дома си, да прилича на запалена свещ, на запален огън, който да няма нужда от

духане – без душене да гори. Аз искам, като ви запаля тази година, като се върнете по домовете си, да не изгасвате, да бъдете запалени свещи, които постоянно да горят. Пък и огнищата ви постоянно да горят.

Кажете ми сега: какво разбрахте от Библията и от беседите, прочитането на които ви бе дадено като задача през тази година? Някои от вас прочетоха цялата Библия, както и четирите серии, а някои не ги прочетоха. Нищо от това, това е задача, която трябва да изпълните в продължение на четири години. Значи, имате срок още три години. Ето защо, задачата, която ви се даде тази година, ще се продължи и за по-нататък. Кое е най-важното, което намерихте в Библията? Аз ще ви кажа. Най-важното за вас е, че Бог във всичките векове е един и същ. И във времето на Адам, и във времето на Аврам, и във времето на Мойсей, и във времето на Христос, и в сегашни времена, Бог е един и същ, но само че методите, чрез които действа, са различни. Бог е един и същ и в Него блика живот, Любов. Бог е пълен с Любов.

Та казвам: аз съм ви говорил много пъти и пак ще ви кажа: необходимо е за всички ви подмладяване, възстановяване на човешките сили. Духовните хора не трябва да старяват. Когато свършим работата си на земята, тогава пак ще се върнем при Бога и ще му кажем: „Господи, научи ни сега на други работи, отвори ни пътя за по-нататък!“ Тогава пътят ни ще се отвори, ние ще бъдем свободни, ще повикаме нашите приятели и ще им кажем: отиваме си вече, заминаваме си за другия свят и

оттам ще ви се обаждаме. Разбира се, като отидем в онзи свят, ще се обаждаме. Някой казва: не, като отида в онзи свят, няма да се обръщам към света. Да, няма какво да се обръщате към света, но ще се обърнете към своите приятели. Представете си, аз виждам, на някои от заминалите наши братя не им идва на ум да се обадят, но те трябва да пишат. Питам сега: по колко писма им пишете на ден? Някои от вас са писали и продължават да пишат по 4 – 5 писма на ден, а някои от вас – нито едно. Това не е упрек, но казвам, че за да пише човек, трябва да има какво да пише, трябва да може да пише.

Сега вие искате да знаете, кой е начинът, кой е пътят, по който може да угодите на Бога. Аз ще ви кажа от себе си. Кого вие обичате в живота си? Нали вие обичате онзи, който е внимателен към вас, който ви слуша, когато му говорите? Като му говорите, той отваря очите и ушите си на четири и казва: я ми кажи нещо! Той е готов да ви изслуша напълно. Онзи пък, който не обръща внимание на думите ви, който не иска да ви слуша и вие сте индиферентни към него. Същият закон е и по отношение на Бога. Приложете същите правила към Бога и Господ ще бъде внимателен към вас. Онзи, който ни слуша и у нас се явява желание да го слушаме. Така е и с нас, като слушаме Бога. Тогава у Него се явява желание да ни слуша и казва: „Хайде, говори, аз те слушам.“ У Бога се явява готовност да изпълни желанието ни. Тогава, каквото и да Му говориш, даже и криви неща, Той всичко превръща, всичко поправя. Той прави

нешата красиви отвътре. Като ни изслуша, казва: „Много хубаво мислиш, иди сега и продължавай живота си!“ – и ние се радваме. По този начин и вие трябва да превръщате нещата.

Казвам: в нашия живот трябва да има тази детинска простота, не подразбирам да бъдем глупави. Тази простота англичаните я наричат „свещена простота“. Българите я наричат „простодушие“, аз я наричам „невинност на душата“. Човек трябва да бъде толкова чистосърден, че на всичко да вярва като дете. Сега искам да бъдете свободни. Днес ще прекараме добре. Както виждате, днешната програма разрешихме добре: станахме рано сутринта, в 4 часа; в 8 часа отидохме в салона, софиянци останаха отвън. И действително, отвън бяха те, както решихме, а привилегированите само бяха вътре.

Ще ви прочета следните два стиха: Псалм 107, стих 33: „Той променя реки в пустиня и водни извори в суша; плодоносната земя в солена, заради нечестието на жителите ѝ. Променя пустинята във водни езера и сухата земя във водни езера.“

Псалм 110, стих 3: „Твоите люде ще са усьрдни в деня на силата си, с великолепие свято.“

Тази година ви пожелавам: да се разрешат голяма част от противоречията на вашето сърце!

Да се осветлят голяма част от противоречията на вашите мисли!

И да се изпълнят много непостигнати ваши желания!

Светлият път на знанието

Ще ви прочета 133 псалм. Първата дума на този псалм е „алилуя“. Всеки от вас може да я тълкува, както иска. Тя е дума, която не може да се превежда. Вие сте достигнали до една фаза на вашето развитие, където трябва разбиране. Най-напред вие трябва да подхранвате и да държите в ума си положителни мисли, които са в съприкосновение с вашия физически живот. Физическият живот за вас е временен, той е едно преходно състояние. След това вие трябва да разпознавате духовните мисли, които са свързани със съзнанието на человека за понятието за добро и зло. Защото, само онзи човек е духовен, който познава доброто и злото. Какво значи да бъдеш духовен? – Да бъдеш духовен, значи да познаваш доброто и злото и да знаеш в даден случай, как да употребяваш доброто и как да се справяш със злото като сили в природата. Същевременно трябва да знаете,

че злото е един принцип, една сила в природата, с която са свързани ред същества от низши култури, с един извратен ум, с едно извратено понятие за живота. Те считат, че каквото и да направят, всичко е право. И най-после, третото положение е да познавате Божественото във всяка душа и да Го подхранвате. Това е идеалът, към който ние се стремим, а именно: да дадем подтик на Божественото в нас, да Го развием, защото само то е в състояние да примири всички противоречия. За всеки човек има един Божествен, един свещен момент в живота му, когато трябва да се качи на високия връх на планината и там да се примири с всички противоречия в себе си и да познае Бога. Ако не се качи на този връх, той никога не ще може да се примири, никога не ще утихне. И на какво ще прилича този човек? – На едно бурно море, което постоянно се вълнува. Но щом се качи на този връх и погледне от тази височина, той веднага ще разреши временните въпроси, всичко в него ще утихне и ще се зароди един импулс да работи в живота.

Сега, това са три велики състояния, които трябва да разграничавате. Някой път вие смесвате вашите физически мисли и чувства с духовните, защото и физическите имат духовен колорит. Често изпадате в заблуждение, не можете да разграничите физическите прояви от духовните и по тези причини страдате. Но всички желаете хубавото, красивото в живота. Кой няма това желание? И у животните има понятие за красотата и те обичат хубавото, но като нямат възможност за по-

висш живот, те съсредоточават всичкото си внимание само към тялото. И котките, и птичките, и пеперудите обичат да се оглеждат, да гладят козината си, да пазят крилцата си, перцата си. Това съзнание се среща във всички животни. Те се стремят да имат красиво тяло, но нямат стремеж да имат красиво лице. Съзнанието им не е достигнало до там. Човекът пък се стреми да има красиво лице. Красивото лице е израз на един богат вътрешен живот. Тялото на човека също така трябва да бъде стройно, красиво, понеже е израз на една Божествена идея, която е работила с векове и още продължава да работи. Но за сега човешкото тяло не представлява още завършен образ на Божественото. Днес човекът се е изродил, прилича на една стара баба, която някога, преди сто години е била млада, хубава мома, но сега нищо не е останало от нейната красота, сгърбила се е тази баба. Къде е отишла нейната красота? Мозъкът ѝ е атрофирал, носът ѝ се е изкривил, костите ѝ са се разкривили, мускулите отслабнали, всичко се е изменило в тази стара баба, дори мислите ѝ са се изменили. Като не може да върви вече напред в живота, тя се спира и започва да прекарва през ума си миналия си живот. По цели дни се върти само около едни и същи мисли: като била млада, какви срещи имала, колко момци любила, колко угощения давала – припомня си всичко това с най-големи подробности. Тя преглежда живота си от единия край до другия, като на кинематограф. За нея това е хубаво, защото другояче животът ѝ ще бъде скучен. Но за един човек, който иска да се развива, това не е полезно. И

днес всички религиозни хора се натъкват именно на този атавизъм. Аз забелязвам тази опасност, да преживяват минали вярвания, свои минали състояния – у мнозина хора от новите течения, както на запад, така и на изток. Някой път, например, се заражда у вас едно изопачено желание и вие почвате да вярвате в постигането на това желание, за което по-напред нито сте си помисляли, нито сте вярвали. Тези вярвания аз уподобявам на следното. У българите има един обичай, след като са работили дълго време и са се изморили, като се върнат вечерно време вкъщи, пийнат си една чашка гроздова ракия и мислят, че ще получат от нея, нови сили. Тази вяра в ракийката не е тяхна. Тя е останала от дядо им, от баба им, от ред поколения, които са мислили, че гроздовата предава сили. В ракията, обаче, няма никаква сила. Аз нямам нищо против гроздовата, но трябва да знаете, че в нея не се крие никаква сила. Щом вие мислите, че силата идва от гроздовата, какво ще правите, ако пътувате през някоя пустиня? Там ще разберете, къде се крие силата.

Ще се спра върху следната основна мисъл: човек трябва да познава състоянията на мислите си, защото само по този начин ще може да се домогне до Божественото. Аз ще се постараю да ви дам правило за възстановяване на равновесието ви. Вие често губите равновесието си, някога по десет пъти на ден. Това спъва вашия духовен растеж. Вие трябва да си имате по едно малко огледало и да наблюдавате през тази година всички промени, които се явяват на лицето ви. В человека

има три живота, три течения, които протичат едновременно през него. Те са колективни прояви на космоса. Едното минава през стомаха – то е физическият живот. Другото през дробовете, а третото през мозъка. И тогава специфично, всяко едно от тези течения има други три подразделения. Например, в самия стомах стават ред процеси. Като говоря за стомаха, аз не разбирам само едната му страна. Там има цяла мрежа от симпатическата нервна система, която служи при храносмилането. Та всяко течение е разделено на други три течения, които се посрещат, кръстосват. Ето защо, наблюдавайте, какви състояния ви обхващат. Някой път у вас се заражда чувство на завист, не сте свободни, зависдате някому. Защо? Виждате някой по-хубаво, поизящно облечен от вас, или пък срещнете някой духовно по-напреднал от вас. Какво трябва да направите? – Изгадете огледалото си и забележете, каква разлика има в изражението на очите, в цвета на лицето ви сега и по-напред. Това са тънкости на съзнанието. Ще видите, че лицето ви не е така красиво, не е така естествено, както е било по-преди.

След това състояние може да наблюдавате друго някое. Да кажем, че имате един приятел от детинство, с когото сте ходили на училище заедно, обичате се, сродни са душите ви. Един ден той дойде на гости у дома ви и вие се радвате много. Този ден за вас е пълен само с радост, целият свят ви се вижда светъл. Изгадете пак огледалото си, забележете, какъв е изразът на лицето ви сега, в сравнение с предишния. Вие ще забележите голя-

ма разлика. Който ви срећне сега, ще каже: в това лице има нещо хубаво. Значи, в човека има една духовност, която може да се забележи и отвън. После, като замине вашият приятел, тази красота на лицето ви пак изчезва. Та ще знаете, че добрите и лошите приятели, които имате, те подготвят вашите добри условия. За да имате Бога в ума си, ние трябва да пазим и към Него същите отношения. Единственият наш приятел засега в света, това е Бог. Най-добрият помощник, на Когото всяко можем да разчитаме, това е Бог. Преди хиляди години още Той е поддържал всички велики хора: и пророците, и Христос, и мъчениците. Той поддържа всичките народи и досега. Навсякъде е Той. И ако ние не си създадем за Бога едно правилно понятие, да схванем дълбоко в съзнанието си тази велика Истина и да бъдем в постоянна връзка с Него, ние ще бъдем като една малка сламчица, безмилостно подхвърляна от вълните на морето.

Тази сутрин, например, ви заобиколиха войници. Какво направихте вие? – Всички заедно направихте една колективна молитва и ви се отговори – освободиха ви. Красиво, хубаво е това нещо. То трябва да ви послужи като импулс в живота, да знаете как да постъпвате. Това са методи, които трябва да усвоите. На вас предстои да усвоите изкуството да се справите с духовете, да ги разбирате. Аз не ви подмамвам с това, защото трябва да знаете, че сила и знание се дава само на разумния човек.

После, има и друго едно изкуство, което трябва да придобиете. Например, пеете една песен. Трябва да зна-

ете, как да я пеете, за да произведете нужния ефект. Сега, като ви слушах, вие изпяхте една от песните много хубаво, хареса ми, но като изпяхте втората песен, като че паднахте от друг някой свят. Представете си сега, ако всички, които сте тук, можете да дигнете гласа си, сопраните да вземат три октави и половина нагоре и басите да вземат три октави и половина по-ниско, да разширите гласовете си всичко седем октави, питам ви: знаете ли, какво ще бъде изпълнението на една песен? С такъв хор вие бихте произвели цял фурор. Ако влезете с такъв хор в София, минете из главните улици и запейте, всички ще излязат да ви слушат, няма да остане нито един човек в дюкяна си.

Най-красивото, обаче, за вас е да добиете живота. Кой живот? – Великият живот, който е пълен с вътрешен мир, с вътрешна радост. Има една радост, която разширява съзнанието на човека. Това е тази радост, която се крие във великия, Божествения живот. При изучаване на религиозния живот, човек трябва да бъде свободен, за да не дойде до еднообразие в нещата. Някой път хората страдат от еднообразие, а някой път от немарливост. Например, като четохте Библията през тази година, бяхте ли винаги точни при четенето? Имаште ли всяка сутрин определено време за четене? Пък и при изпълнение на наряда не бяхте точни. Някой път си казвахте: ще отложим четенето на наряда за утре. Вие постоянно отлагате. Защо? Имате ли важни причини? – Нямате. Действително, аз намирам, че прочитането на Библията за една година, това е грамаден материал. Да

се прочетат още и четири серии беседи, това става вече много. Това е работа за 10 години.

Главният обект в Библията е животът на проявения Бог в света, или проявленето на Христос. Животът на всички пророци, апостоли, то е все изявяване на Божествения живот в тях. Централното лице в Библията, обаче, е Христос. Да се разбере животът на Христос в най-широк смисъл, за това се изисква един възвишен ум. Защото, според степента на нашето съзнание е и схващането ни за Бога. Ние можем да схванем Бога като съдия по отношение на нашата престъпност, а можем да Го схванем и като Любов по отношение на нашата слабост – както майката постъпва с любов по отношение на детето си. Каква е майчината любов? – Майчината любов се изразява в изхранване на детето. Тогава, как ще схванете любовта на учителя към ученика? Или пък, как ще представите любовта на приятел към приятеля си? Сега, всички вие не се интересувате от едни и същи неща. Например, това, от което майката се интересува, дъщерята не се интересува. По същия начин, всички вие не можете да се интересувате еднакво от разните космически течения в природата, но все-така необходимо за всички ви е да мислите по-малко върху тях. Вие сте свързани с тези течения и трябва да ги пропечате. Всеки човек, като стане сутрин, най-напред трябва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просветление в неговата глава. След това да се помоли да дойде благословение за сърцето му и най-после да се помоли да се улесни работата през деня във физическия

му живот. Трябва да се молите, за да може Бог да се прояви в трите свята: в умствения, в сърдечния и във физическия. Във физическо отношение човек не трябва да има пълно тяло, а здраво. Мускулите му да са стегнати, костите – здрави, та като ходи да ви е приятно да го гледате. Когато човек е здрав, походката му е особена. Забелязали ли сте, как някой път ходите пъргаво, живо, като че хвърчите, а някой път сте тромави, клатите се насам-натам, мускулите ви заболяват, гърбът ви боли, слабините ви болят и вечерно време, като се върнете у дома, измивате си краката и казвате: разболях се от хдене! Всички ученици от новото учение трябва да бъдат по възможност здрави и силни. Не подразбирам, че трябва да бъдете пехливани, да се борите, но всеки трябва да бъде силен, здрав.

Кажете ми сега, какъв метод прилагате, когато сте разтревожени, когато изгубвате вашето равноверие? Как възстановявате равновесието си? Ще кажете: човек трябва да се моли! Да, право е, човек трябва да се моли, но представете си, че не може да се моли. Кой е естественият, верният метод, който прилагате тогава? Допуснете, че имате възпаление на ръката. Как ще я излекувате? Какъв метод ще употребите? Какво употребявате при възпаление? Компрес ли слагате? Когато пък имате боли в корема, как се лекувате? (– С гореща вода, пост, чай). Стомашната болка може да се яви от чисто органически причини, от храна, от простуда, а някой път може да се яви от натрупване на излишни енергии в стомаха. По същия начин, когато се занимава-

те с духовни работи, когато изучавате Божествените пътища и в този случай става натрупване на излишни енергии и се раждат известни опасни състояния. И ако вие не знаете, как да се лекувате, ще се намерите в ужасно положение. За пример, духовният човек става прекомерно чувствителен, всичко го засяга. Неговият етерен двойник се удължава повече навън, астралното му тяло се разширява и той започва да се оплаква, че не може да търпи влиянието на хората. Вие трябва да разбирате закона, как да се прибирате в себе си. Като научите закона, няма да пускате двойника си да излиза навън. Там, където влиянията са хармонични, ще се разширявате, колкото искате, но щом дойдете при неблагоприятни условия на живота, ще се прибирате.

После, друго опасно състояние, до което сега сте достигнали е това, че сте станали крайно индивидуалисти. Мнозина от вас се оплакват, че няма връзка помежду им. Някой, например, споделя с един свой приятел положението си, казва му: пари нямам, затруднен съм материално. Той му отговаря: нищо, Господ ще уреди тази работа! – и си отминава. Не се интересува от него. Всеки мисли само за себе си, а за другите остава Господ да се грижи. И най-после първият се обезсырчава и казва: никой не се интересува от моя живот. Друг някой казва: коремът ме боли. И на него отговарят: Господ да ти помогне! Как трябва да влезем в положението на този, който се оплаква? Вземете например, за 4 – 5 дни тук направихме цяла къща. Ами ако работим стотина дни, колко къщи можем да направим? Ето защо, каз-

вам: ако някой се нуждае от къща, а няма никаква възможност за това, ние можем да му я съградим. Някои от приятелите искат да направят добро, а не знаят, какво добро трябва да направят. Ето един случай. Нека десетина зидари се заемат да направят една къща на някои от своите бедни приятели. Тогава какво ще излезе? – На този ще направят една къща, на онзи ще направят една къща и по този начин ще им помогнат. Ето, има много софиянци без къщи. Някои от тях имат места за къщи, но нямат средства за строежа на къщите си. Разбира се, това са странични въпроси, но, които и съвременното общество разрешава. И в Англия, и в Америка, навсякъде разрешават същите въпроси. Всички хора се интересуват от това, как да си построят дом, да се подслонят. Но при условията, в които живеят днес, за всички няма тази възможност. В някоя бъдеща култура, за всички хора ще има условия и възможности, но сега, за такава възможност не може да се говори. Дори ако всички духовни общества са благоразумни и пожелаят да разрешат този въпрос, пак не може.

Това е един важен социален въпрос, който ние тук няма да разрешим. За вас е важно да има в София поне една къща с 10, 15, 20 легла, та като дойдат братя или сестри от провинцията, да има къде да се настанят. Ние можем да построим един такъв дом. Колко ще ни коства? Този е един многостранен въпрос наистина и аз казвам: на човека, който е пратен на земята, бъдещето му е точно определено. Онези възвишени същества, които са завършили своята еволюция, са предвидили, кой как-

во трябва да свърши на земята. Определено е бъдещето на всеки човек. Ако всеки върви по своя определен път, ще изпълни Божията воля и пътят му ще се отвори. Вие се натъквате на известни спънки, които са вън от Божествения план. Те ви отвличат, но вие трябва да знаете, че това, което е от Бога, е благословение за вас. Вие, обаче, като не разбирате това, натъквате се на ред трудности, които не крият нищо Божествено в себе си. Тези трудности не са определени за вас. Да кажем, че невидимият свят ми е определил да имам къща с две стаи и кухня, но аз не се съгласявам с този план, преустройвам го по своему и вдигам една къща от три етажа. Защо? – Искам да си подобря живота. Какво правя тогава? – Слагам няколко души квартиранти в къщата си, но Промидението нарежда така, че ми праща такива квартиранти, които не могат да плащат наема си и ми създават тревоги. Постига ли се сега планът предвиден от мене? – Ни най-малко не се постига. Нещо повече: между мен и квартирантите възникват постоянно спорове. Ако аз, за да получа наема си, трябва да ги дам под съд и постоянно да се карах с тях, питам: каква полза имам от тази къща? Ако живея с тези хора приятелски, по любов, разбирам да имам такива квартиранти. И ако внасят наема си един месец по-рано и аз ще съм благодарен, и те. Но да не донасят наема навреме, само да викаме и да се караем, аз не разбирам, какво благо може да ми донесе тази къща.

Друго положение, до което сте достигнали, е това, че у вас се заражда един критически ум. Човек, като

ВИДЕЛИ 324390
Фонд „Иерусалим“
тел. Красна поляна
София

влезе в духовния свят и добие известна светлина, започва да обръща прекомерно внимание на окръжаващите го хора и по този начин започва да се спъва в грешките на хората. Имайте предвид следното нещо: грешките на хората не са създадени сега. Причините на грешките са отдавна създадени, в друго някое съществуване, а сега идват последствията от тези грешки. От последствията, които виждате, ще се изправят причините на тези грешки. Ние днес ги виждаме, но те не са създадени сега. Това не значи, че трябва да бъдем индиферентни към грешките, но да се поучаваме от тях. Грешките на другите хора, това е тор за духовния човек. Той може много добре да се огледа в тях и да се поправи. Следил съм това и намирам, че този закон е много верен. Щом съдиш някого за нещо, непременно това ще ти дойде до главата. Турците казват: „Не се смей на съседа си, защото същото ще дойде и до твоята глава.“

Сега ние сме се събрали тук да служим на Бога. И трябва да гледаме на нещата така, както Бог гледа. Аз ви привеждам тези примери, защото всички трябва да се стремите да не смущавате Божественото съзнание. Бог е същество толкова благо, че малките работи не Го смущават, но ние трябва да бъдем внимателни, свято да пазим Неговото спокойствие. Като идем при Него, не трябва да плачем, трябва да се усмихнем само и Той, като ни погледне, ще разбере от какво имаме нужда. Той само ще ни погледне и ще ни даде, каквото искаме, но ще искаме разумни неща. Какво изразяват сълзите? Сълзите на духовния човек са пълни всяко с благодар-

ност, а сълзите на светския човек са пълни със скръб; когато плаче той, чувства се унижен.

Сега, като говоря за разумни и неразумни неща, ще ви кажа, кои неща наричам разумни и кои – неразумни. Представете си, че ти вървиш по пътя и срещаш някъде в полето един хубав кон, който си пасе. Ти си казваш: хубав е този кон, може да се язди. Той си пасе спокойно, но ти изваждаш торба със сено и започваш да го залъгваш, привличаш вниманието му. Той идва при тебе и ти веднага му слагаш юлар, качваш се на гърба му и хайде галоп! Питам: това, което си извършил, разумно ли е? Аз бих го считал за разумно само в този случай, ако конят те стигне и сам ти каже: „Братко, виждам, че си уморен, качи се на гърба ми и аз отивам нататък – на разстояние 4 – 5 км оттук имам една работа. Затова мога да те понося дотам и после ще слезеш от гърба ми.“ Това е пак един символ, преведете го. Често вие постъпвате така с някой ваш брат. Впрегнете го като кон, изисквате от него и казвате: ти трябва да направиш това! Нямаш ли страх от Бога? И ред други доказателства му привеждате. Казвате му: нали си в това учение, нали си наш брат, ти трябва да ми услужиш! Ако сега не ми помогнеш, кога друг път ще ми помогнеш? Питам: това свобода ли е? Ако той почне да ме убеждава така, значи и той, и аз сме светски хора. Това, което той ми нареджа, за да му услужа, аз сам трябва да го разбирам. Преди той да ми заговори за своите нужди, аз трябва да схващам от какво се нуждае и да зная, мога ли да му помогна. Към това трябва да се стремите всич-

ки. Само така ще се зароди красивото в живота. Взаимна помощ е нужна. Трябва да си помагате!

После, в Божествения план е предвидено: всеки да разбира, да знае, къде трябва да помага и къде трябва да гледа, как другите помогнат. Някъде ние ще помогнем, а някъде ще гледаме, как може да се помогне. От ваше гледище, в какво се състои приложението на новото учение? Казвате: да бъдем добри! Хубаво, кое е второто положение? Какъв трябва да бъде човек след като е добър вече? – Доброто, което има, трябва да знае как да го употребява, не само за себе си, но и за обкръжаващите. Допуснете, че вие идвate при мен и mi разправяте едно свое състояние, разкривате mi интимния си живот. Ако след като mi разправите всичко, az не мога да вляза в положението ви, не разбера живота ви, а си кажа: виж какви слабости имал този човек, за какъв го мислех аз, пък той бил съвсем друг! – мислите ли, че това е влизане в положението на един човек? Имаше ли смисъл той да mi се разкрива? Всички хора на земята са служители на невидимия свят, на духовете в този свят. Няма човек на земята, който да не е впрегнат. Имате известно желание, една мисъл – впрегнат сте. И след като извършите действието, вие се усещате ограничени. В малко случаи вие чувствувате красотата на Божествените мисли.

И така, не се страхувайте! Знайте, че Бог се проявява именно във вътрешната страна на живота. Той владее над всички мисли. Като знаем, че Бог царува над всичко в света и внася хармония в живота, ние ще пазим

Божественото. Във всяка мисъл има една Божествена черта. Като бутнеш Божественото в нея, веднага тази мисъл ще се усмихне и ще ти бъде полезна. За пример, някои от вас имат хазяи. От френологическо гледище вашият хазяин по естество е човек, у когото алчността към парите е толкова развита, че той мисли само за пари. Ти отиваш в неговата къща, взимаш един етаж под наем. Той ти иска 5 – 6000 лева месечен наем. Ти не можеш да платиш толкова и си казваш: дано Господ смекчи малко сърцето му, да свали той нещо от наема! Но едно нещо се забелязва: колкото у теб се заражда желание да ти вземат по-малко наем, толкова повече твойт хазяин не отстъпва. Смешно положение! Как ще се справиш тогава? Ако аз бих бил при такъв хазяин, ето как бих се справил. Аз разглеждам въпроса от практическо гледище, в каквото положение сте вие, не от мое гледище. Аз имам едно изкуство, лекар съм, мога да лекувам, но още не съм признат от никого. Започвам да се моля на Бога да ми даде възможност да се проява. И наистина, не се минава много време, дъщерята на моя хазяин заболява. Отивам при хазяина си и му казвам: дъщеря ти е смъртно болна, при това, както виждаш, никой лекар не може да ѝ помогне. Съгласен ли си да ми отстъпиш от наема, да ти плащам 1000 лева месечно за една година, срещу което ще излекувам дъщеря ти? Той се съгласява. Направяме контракт за една година и въпросът се разрешава. Той устоява и аз устоявам – излекувам дъщеря му. Едва минава година, хазяинът пак повиши наема, иска 6 – 7000 лева месечно. Отново се

виждам в чудо. Пак се обръщам към Бога, моля Го да ме извади от това затруднение. Не се минава дълго време, синът заболява. Хазяинът ме повиква да го лекувам. Аз се съгласявам, но с условие да намали наема на 1000 лева месечно. Той пак отстъпва. Излекувам сина му. Живея с този наем една година, но след този срок хазяинът пак повишава. За нарушение на контракта, сега жената на хазяина заболява. Аз и нея излекувам. На четвъртата година и той сам заболява. Най-после аз засягам неговото суеверие, казвам му: видиш ли, колкото пъти се опита да ми повишиш наема, все ще се разболее някой от дома ти. Първата година се разболя дъщеря ти. Помолих те да ми намалиш наема. Ти го намали, аз взех да я лекувам и тя оздравя. Втората година заболя сина ти. И него излекувах. Третата година се разболя жена ти и най-после ти сам заболя. Както виждаш, законът работи. Хазяинът започва да мисли и си казва: значи, ако река да повиша наема, пак ще се разболее някой от дома ми. Аз му казвам: ето какво, ще дойдем до едно средно число. Ти ще отстъпиш от това, което си определил, аз пък ще повиша с още 1000 лева месечно и двете страни да останем доволни, без да заболява някой. Практически ще уредим въпроса. Следователно, когато се зароди едно алчно чувство в човека, то може да се излекува с някакъв контраст. Така действа и самата природа. Тя винаги лекува с контрасти. Ето защо, Бог постоянно изпраща силни контрасти в живота ни. Страданията, които идват, не са нищо друго, освен да ни заставят да се откажем от някои наши незаконни желания,

т.е. не да се откажем напълно от тях, но да ги трансформираме в законни, нормални желания.

И така, тази вътрешна връзка с Бога трябва да се създаде. У българи на тази връзка е много слаба. Една от задачите на учениците от Всемирното Бяло Братство, е да подигнат у българите религиозното чувство, не само по форма, но коренно. Нас не ни интересува външната форма, но трябва да се произведе един вътрешен преврат, най-напред в нас, а после и вън от нас. И тогава, това духовно течение ще потече в целия български народ и ще стане едно общо повдигане на народа. Първото нещо е да направим едно скачване, една вътрешна връзка между Божествения свят и човешката душа. Тази връзка още не е заякнала у всички ви. Вземете, например, колко лесно се разколебава врата ви! Някой път казвате: дали има Господ, или няма Господ – съмнявате се. Това показва, доколко връзката ви е слаба. Най-красивото, обаче, е да живеем в Бога. Той ще ни даде един вътрешен импулс за всичко. Като живее човек в Бога, всичко може да върши, всичко се одухотворява.

Та казвам: псалмопевецът, който е писал „хвалете името на Бога“, е разбирал това нещо.

Сега, обстановката, при която се намираме – слънцето, което грее така силно отгоре ни – върху някои от вас въздейства добре, но върху някои от вас не се отразява добре, отвлича вашето внимание, докарва ви сън. Ето защо, необходимо е да се промени мястото, да се отиде някъде между боровете. Значи, като се промени мястото, променя се и състоянието на човека.

Упражнение. Поставете ръцете си пред устата, като за молитва. Успокойте се, заемете положение, като че нищо не ви занимава. Духайте тихо в ръцете си, като когато искате да хванете това, което ще излезе из устата ви. (3 пъти). Какво почувствахте в дадения момент? Зимно време, като ви изстинат ръцете, какво правите? – Духате ги, за да се стоплят. То не е нещо произволно. С това дуране вие урегулирате вашите магнетически течения и топлината се връща в ръцете ви. Някой път вие сте неразположени духом, или пък ви е студено, треперите от студ. Какво правите в този случай? – Наклаждате огън и започвате да духате. Като се запали огънят, вниманието ви се привлича от него и вие започвате да се радвате. И колкото повече огънят се разпалва, толкова надеждата ви се повдига и неприятното разположение изчезва. Ето защо, когато човек духа в ръцете си, по същия закон урегулира до известна степен теченията в организма си. Той не може да поправи всичко, но все пак донякъде поне урегулира своите физически течения. Например, като направите една грешка, вие се разтревожвате, изстивате. Какво трябва да направите? – Направете това упражнение! Две сестри се скарват. Кажете си една на друга: сестра, ела да направим това упражнение! Разбира се, това е един много естествен метод, който всяко можете да използвате. Ръцете, това са едно динамо, това са двата тока на една батерия и от вас зависи, как ще ги поставите, за да урегулирате теченията си. Ако държите ръцете си неправилно, отпуснато, вие всяко ще бъдете слаби. Пък ако искате да бъдете във

връзка с разумните сили в природата, стегнете хубаво ръцете си. Но друго нещо има: сухите хора имат обикновено много стегнати ръце. Ще бъдете в едно средно положение. Ако искаш да бъдеш във връзка с едно земно течение, ще обтегнеш ръцете си, краката си, мускулите на цялото си тяло само за няколко секунди и веднага ще урегулираш теченията в себе си. Вие трябва да правите упражнения. Например, тези упражнения може да правите сутрин, за да привличате жизнените токове от слънцето към земята.

Сега, мнозина от нашите приятели и от младите и от старите, постоянно боледуват. Краката ги болят, коремът ги боли и ред други болести. Как се лекуват? – Пият топла вода, слагат квас, взимат очистително, но всичко това са само палеативни средства. Квасът е една палеативна мярка, млечният компрес – също. Това са добри методи, но временни. Трябва да знаете, че ако искате да бъдете здрави, сърцето ви, умът ви трябва да се отправят към Бога, към слънцето, към цялото мироздание – да не се отчайвате. Оттам ще дойде помощта ви. Тя може да дойде изведнъж, а може да се мине и ден, два, три и повече, но вие не се обезсърчавайте. И тогава ще почувствувате една обнова в душата си.

Сега, аз не искам да ви давам примери от това, което става между вас – не е хубаво, не действа добре, но казвам: този закон е верен по отношение на здравето. Но непременно вие трябва да имате жива вяра в себе си. Ето какво ще искам от всички приятели тази година. Тези от приятелите, които боледуват от нещо през годи-

ната, ще направят един опит. Който от вас се разболее, няма да иска аз да го лекувам, но ще каже: внасям толкова лева за лекуването си. Иначе вие ще дадете тези пари на лекари, които ще ви направят никаква операция и пак няма да ви излекуват. Ще имаме една каса за болни. Ще направим опит за една година само, но с условие да бъдете здрави. Който се разболее, ще каже: аз слагам толкова пари в тази каса! И ще ги сложи, а не само на думи. Ако оздравее, парите ще останат в касата; ако не оздравее, ще му ги върнем назад. Казвам: ще бъдете здрави! Този фонд ще наречем „фонд жертва“. Тези пари трябва да се дадат. Болестите идват, защото не се правят никакви жертви. Ще имаме една специална каса, една кутия за тези пари. Като се разболееш, ще сложиш болестта в кутията вътре. Парите, сложени вътре в кутията, представляват болестта. Досега толкова писма се пращаха в провинцията, как да се правят компресите, как да се лекува някоя болест, но ето, сега ви давам най-лесния начин. При това, от парите на болните ще направим нещо особено. За ядене няма да ги употребим, къщи няма да правим от тях, но ще ги употребим за други цели. Да вземеш пари от болен човек и къща да правиш от тях, не върви. Тях може да употребим за издаване на книги, списания или за какво и да е друго нещо, което не засяга отблизо човешкия живот. Това ще бъде само един опит, който трябва да се изпълни доброволно от вас, а не по принуждение. Ниеискаме да видим, колко пари можем да съберем от болните. Онзи, когото е хванала някоя болест и не го пуска, казвам: той трябва да

пусне нещо в кутията и болестта ще си излезе от него.

Тази година няма да ви се даде наряд, както е било през другите години, но в началото на всеки месец ще се изпращат с писма до всички приятели, четивата и размишленията за месеца. Трябва да се ангажират най-малко трима души, които да пращат тези писма до всички градове, където има наши приятели.

От сега нататък вашият ум и вашето сърце трябва да работят повече. Нарежданията, които ще ви се изпращат за всеки месец, няма да се отнасят за всеки ден, но само за четири седмици, т.е. ще ви се даде работа, върху какво да размишлявате само за четири дни в месеца. Работата ви ще бъде по възможност по-малко, за да бъдете свободни. И ще видим следващата година, какъв ще бъде резултатът. Сутрин като станете, ще се молите за каквото искате и както искате. Ще бъдеще свободни, всичко да става по свобода на духа. Най-напред, като станете сутрин, ще размишлявате, защото правилното е, като се събуди човек, да бъде в едно вътрешно съзерцание. За да има обща връзка помежду ви, ще ви се дадат специални теми за размишление. Защото, като проверявах, забелязах, че за мнозина възникнаха много големи сътресения, много големи противоречия. Защо? Много приятели взимат ангажименти, които не могат да изпълнят. То не е защото имат някакво лошо желание, но като не разбират закона, произвеждат противоположни вълни, които пораждат едно общо объркване. За по-големи резултати, вие ще се разпределите по закона на свободата на групи, на кръгове. Онези от вас, които по-

тоянят във всяка работа, ще образуват един вътрешен кръг, после втори, трети, четвърти, пети, шести и т.н., но ще гледате всеки да попадне в такъв кръг, в който може успешно да изпълни поетия ангажимент. Всеки да влезе в този кръг, където съответства с другите, т.е. да попадне в границите на тези братя и сестри, с които си хармонира. Не предприемайте неща, които не можете да изпълните. Ще работите по дух, а не по буквата на нещата.

Като ставам сутрин, отварям радио-телеграфа си, чувствувам вашето разположение, проверявам мислите ви, изпитвам, какво е вашето състояние: не ми се става от леглото, глава ме боли, неразположен съм. Казвам си: защо ще се моля сега? Толкова време съм се молил! Защо да чета сега Библията? Ред такива и подобни мисли и чувства минават покрай мене. Откъде идват те? – От Стара Загора, от Нова Загора, от София – от всички краища на България. Имам написан цял каталог от такива мисли. Това вие не разбирате, но аз виждам, как стои тази работа в съзнанието ви. Наистина, трудно е да се служи на Бога, трудно е, когато човек дойде до положение да решава сериозни задачи. Затова казвам, че това е една работа, за която се изискват големи усилия. После, като се подвизаваме колективно, има и друга една опасност, а именно: общите добродетели можем да възприемем лесно, но и недъзите можем да си предадем лесно. Имам много такива примери. Ще ви кажа един от тях. Във варненско някъде, мъжът на една жена се разболява. Жена му казва: „Какво си станал такъв хи-

лав, защо не се стегнеш?“ Той и казва: „Какво да правя, не мога.“ Тя му се смее. Обаче, в скоро време неговото състояние се предава на жената. Мъжът оздравява, но жена му се разболява от същата болест. Тогава той и казва: „Ти защо си сега такава хилава?“ Та когато един оздравее, болестта ще дойде у другого. Болезненото състояние у хората е като едно течение, което ходи, обиколя, постоянно циркулира между тях. То тръгва например, от София, отива в Стара Загора, после в Нова Загора и т.н., докато обиколи цяла България и после пак се връща назад. Не е лесно да изпъдиш болестта. Казва Христос: „Този род не излиза, освен с пост и молитва.“ Пост и молитва – това е законът на жертвата. Човек трябва да жертвува, но при това да бъде свързан с Бога, да живее в хармония с Него! Щом пожертвуваш всичко, това болезнено състояние веднага ще мине. Но вие не трябва да мислите, че сте свободни. Докато не се изправите напълно, все ще боледувате. Болестите са едно благословение, те са средство за урегулиране на силите в човешкия организъм. Те действат смекчително върху човешкия характер. Когато обаче дойдем до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнат.

За размишление през деня: „Любов безгранична, в която Бог живее.“

Мислете за тази Любов, за да се роди нещо ново от нея. Ще размишлявате върху 5 ст., 2 гл., II послание към Коринтяните: „Ако ли ме е някой оскърбил, не е оскърбил мене, но всички ви отчасти; да не отеготя повече.“

Казва се на едно място в Писанието: „Зашто, как-

то се преумножават в нас страданията Христови, така чрез Христос се преумножават и утешенията в нас.“ Любовта е, която утешава. Щом намерим Любовта, щом намерим Бога, ние веднага се утешаваме, защото има вече Един, на Когото се уповаваме, Който ни и утешава. Защо са страданията Христови? Защото Христос иска да повдигне падналите души. Като влезе той във връзка с тези души, ние чувствувахме техните страдания. Затова именно и ние страдаме. Това е от една страна, а от друга страна, Христос, като помага на падналите души, ние пък изпитваме страданията на Христос.

“Така, чрез Христос се преумножава и утешението наше“.

Понеделник, 9 ч. с.

23 август

Раждане на свободата

За размисление през деня:

“Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.“

Значи, в нас трябва да се зароди желание и ние да живеем там, където Бог живее. Бог живее във вечната свобода и оттам постоянно изпраща своето благословение за повдигането на всички същества. В този смисъл, Бог нищо не върши за себе си. Щом човек рече да върши нещо за себе си, той се ограничава. Следователно, Бог, като работи за себе си, ограничава света, а Той сам е свободен. Когато човек иска да работи за себе си, трябва да работи за другите. Когато пък иска да се ограничи, другите трябва да работят заради него. Когато другите работят заради тебе, ти не си свободен. Вземете малкото дете, за което майката се грижи и работи. Вземете го, повие го в пелените, грижи се заради него. Тя каз-

ва: малко е това дете, нищо още не разбира. Повие го в пелените, върже му ръцете и краката – дисциплинирано е то, като войник. Един ден, когато детето стане свободно, започва да работи за майка си. То ходи, копае, носи грозде, круши от лозето – помога ѝ. Тогава майката не го увива вече с пелени, не го връзва с повой.

Сега, като отнесете същия закон по отношение към вас, ще разберете, какво значи да добиете свобода. Когато искаме другите да работят заради нас, тогава ще почувствуваме, какво нещо е ограничението. Някой казва: аз станах роб на хората. Да, щом караш хората да работят заради тебе, ти сам се ограничаваш. Когато носят на ръце едно дете, пренасят го от едно място на друго, то е ограничено, не се движи със своите крака. Онзи вол, който оре през целия ден на нивата, не се движи доброволно, господарят му е с оsten подир него. Значи, волът ще не ще, движи се, не е свободен. В този случай никой не работи за него, но и той сам не работи за себе си. Да оставим тези примери настрана, но трябва да знаете, че свободата се придобива само, когато работим за Господа. Когато Бог работи заради нас, ние сме в едно естествено ограничение. Когато Бог работи, ние се учим. Когато работим за Бога, ние сме свободни. Тогава Той ни слуша, а щом ни слуша, ние се чувствуваме свободни. Казвате: ако работя за Господа, кога ще работя за себе си? Ако работя за близните си, кога ще работя за себе си? – Работата за близния и работата за Бога е един и същ закон, който се изразява в две направления.

И така, свободата се придобива само тогава, кога-

то човек работи за Бога и за своите близни. Когато човек работи за себе си, това е предговор към свободата. То е първата стъпка към свобода. Тя е най-тесният кръг на свободата. Когато започнете да работите за близните си, този кръг става по-широк. Когато пък работите за Бога, вие влизате вече във великия кръг, в който се намират всички възможности, чрез които човешката душа може да се прояви. Следователно, когато говорим, че трябва да се самоотречем, ние подразбираме, че трябва да работим за Бога. Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата душа, до живота на нашия дух, ще се реализират. Това е човекът! Работите ли така, за въдеще вие ще дойдете до положението на един светещ ангел и ако ви сложат на няколко билиона километра разстояние от земята, ще се виждате с телескоп, ще светите като слънце. Това е индивидуалност! А сега, като ви сложат на един километър разстояние от себе си, никаква светлина не излиза от вас. Мислите ли, че сте никакво величие? Какво можем да бъдем ние, само Господ знае. Има същества, които даже и не подозират, че вие се събирате тук на събор. Господ знае всичко, което става в света, от всичко се интересува. И като се събираме тук, това става по причина на Божията интелигентност, на Божията Мъдрост. Той ни подкрепя. Нали ще се учене? Нали искате да бъдете свободни? Как ще придобиете свободата си?

Ще ви прочета 6-та глава от Исаи.

Исаи е един от най-видните пророци на израилския

народ, човек с просветен ум, на когото очите са били отворени. Той е живял приблизително 3000 години преди Христос. Вие, съвременните хора, които живеете вече 3000 години след Исаи, нямате неговата опитност. Кой от вас е видял това, което Исаи е видял? Той е видял всичко това само за назидание на тези, които ще четат след него. Не всеки, обаче, може да вижда. Сегашните ясновидци виждат само малки светли звездички, които блещукат в пространството. Някой път виждат на сън, че яздят на кон, или че са в някоя лодка в морето, или че мечка ги гони, или че хвърчат, или че се крият в някоя къща, бягат от една стая в друга, или че се намират в някой храм и като станат сутринта, казват: видях нещо особено! Това са обикновени работи. Кой не вижда такива неща на сън? Под думата „сън“, ние разбираме всички ония състояния в живота, между които няма тясна връзка, които са разхвърляни. Те приличат на това, когато пътуваш през някои места, където теренът е така разхвърлян, че не знаеш откъде да минеш. Ученият човек, като минава покрай тези пластове, проучва ги и вижда, какви са били те преди милиони години. Той знае, кои са били причините да се разчупят тези пластове толкова много. Ученият е ясновидец. Той обикаля, изучава, прави своите заключения и после обяснява. За да станат учени съвременните хора, много време им трябва. Например, ученият геолог мисли цели 20 – 30 години върху някой въпрос, докато най-после, след 30 годишна усиlena работа, в него се явява едно малко прозрение. Той започва да вижда в миналото, разбира,

как е станала тази работа и започва да пише книги.

Та и вие, като окултни ученици, не мислете, че е лесно да станете учени хора. Не мислете, че в една, две, или три години ще научите много нещо. Не, трябва ви най-малко 30-годишен усилен труд, за да напишете една малка книжка. Може да напишете много книги, както някои са писали по 40 – 50, някои дори по 80 тома, но това са обикновени романисти, чиито книги се забравят лесно. В сравнение с тези хора вие може да напишете само една малка книжка, но тази книга да ви следва. Има книги, които, след като отидете в другия свят, не ви следват, но има и такива, които ви следват. Те остават и след вас, и вие ще се връщате да ги четете, да ги прове-рявате. Като видите, че някой човек чете вашата книга, ще се спрете при него да му обяснявате. Ще му кажете: на еди-кое си място има една грешка. Там авторът дру-го нещо иска да каже. Ще започнеш да му обясняваш. Ще кажеш: така трябва да разбираш. Някой път четеш Исай, не го разбираш. Той дойде и започне да ти обяс-нява. Ти казваш: дойде един дух при мене, обясни ми ня-кои неща. Кой е този дух? – Исаи. Днес Исаи не е на небето, но по цели дни ходи из християнския свят. Той постоянно обикаля от църква в църква, от вярващ на вярващ и като се върне, гледа до колко хората са го раз-брали. После започва отново. На ден той посещава око-ло 10, 20, 100 хиляди души. Питам: ако Господ ви поставил на такава работа, как ще я свършите? Вие сега мислите, че като отидете на оня свят, ангелите ще ви посрещнат с финикови вейки, ще ви облекат с бели дре-

хи, ще ви сложат венци на главата, ще увековечат името ви и ще кажат: този идва от земята, той е ученик от окултната школа в България. Възможно е, може да ви посрещнат така, но може и да не ви посрещнат. Как ще ви посрещнат, това е тяхна работа. Може така да ви посрещнат, да ви дадат такъв великолепен прием, какъвто никога в живота си не сте сънували, но може да ви дадат и такъв прием, че да го помните за вечни времена – да ви върнат назад. И едното, и другото е възможно. Какво може да стане, не знаем. Като говоря за възможности, това не се отнася до живота на душата, а до личния живот на човека, до сегашното съществуване.

Като говорим за човека, ние подразбираме всичките му съществувания откак е излязъл от Бога. Ние подразбираме целокупния човек: това, което е бил; това което е и това, което ще бъде. Досега вие сте завършили само една трета от целия си живот. То е вашето минало, което е било – и хубаво, и лошо. Това, което е сега, всеки ден го живеете. То съставлява втората трета от живота ви. И най-после, това, което ще бъде, то е неизвестно за вас, то е и най-важното. То е последната трета от живота ви. Затова, ще концентрирате всичката своя деятелност към това, което трябва да бъде. Какво трябва да бъде? – Това че вие трябва да бъдете свободни като души. И като намерите тази свобода, ще почувствате вътре в душата си, в сърцето си и в ума си такъв простор, такава широта, такъв изblick, че ще приличате на един велик извор. Няма да се стеснявате като сега, няма да се ограничавате едни други. Имаш малко любов

и решаваш да се проявиш, изведнъж другарите ти казват: какво право имаш да обичаш еди-кого си? Ти още не си обикнал и веднага те ограничават. Някой целуна някого, казва, че го е целувал от обич. Не, не е вярно това. Любовта не дава само една целувка, тя дава живот. Затова онзи, който говори за любов, онзи, който люби, трябва да даде живот. Любовта е един непрекъснат акт на Божественото проявление. Целувката е само поздравление на живота. Да влезем в Бога, да живеем с Него и с Него да работим, това е Любовта. Ти не можеш да любиш, ако Бог не е с тебе. Ангелите любят, защото са с Бога. Аз като вляза между хората, лесно ще опитам всеки, който има любов в себе си. Ако аз казвам, че обичам някого, а като видя този човек, започвам да се питам, дали трябва да го обичам, дали трябва да го целуна, заслужава ли този човек това, или не, това вече не е любов. Какво ще ми разправяте вие за морала на хората? Аз зная, какъв е моралът на хората, зная, каква е тяхната любов. Ако човекът на любовта те срецне и те целуна, какво може да произведе тази целувка върху тебе? Ако ти си цял покрит със скули, устата ти е крива, очите – също, сърцето ти е наранено, умът ти е изкривен, целувката на Любовта изчиства тялото ти, изправя изкривената ти уста, изкривените ти очи – също, излекува нараненото ти сърце, умът ти поставя на място. Кажете ми сега, тази целувка не е ли благословение? Като те целуна този човек, ти казваш: аз благославям този велик момент, в който човекът на Любовта ме срецна и ме целуна. Само един път през живота ти ще

те срещне този човек и ще остави в тебе велик идеал. Оттам нататък този човек няма да те срещне.

Вие сега мислите, че Любовта се изразява в целувки. Не, тези целувки, които се дават много пъти, са обикновени. От тях нищо не остава. В небето не правят опити с целувки. В света е позволено да се целуне всеки човек само по един път. Ти ще кажеш: тогава какво трябва да правим? На земята има един милиард и половина хора, ти ще трябва да ги целунеш всички по един път. Както виждам, едва ще имаш време да ги целунеш по един път през целия си живот. Ако речеш да ги целуваш по два или по три пъти, няма да има време за всички. След като целунеш по веднъж всички хора по лицето на земята, само тогава ще имаш право да влезеш в небето. Ангелите тогава ще те посрещнат с венци, с букети и ще кажат: този е един от великите ученици, който като целуна хората, повдигна ги на едно стъпало по-високо. Аз зная, че някои от вас са целували едно и също лице по стотина пъти. Някои сестри, като се срещат, постоянно се целуват, като гъльбчета: сутрин се целуват, на обяд се целуват и вечер се целуват. Някои сестри не обичат да ги целуват, казват: не искаме любовта ви. Прави са тези сестри. Те казват: веднъж като ни целунеш, достатъчно е това. Я виж, вън чака друга сестра, дай на нея тази целувка! Тя се нуждае от нея.

Сега, като ви говоря така, не подразбирайте физическия живот, но подразбирайте духа, вътрешния смисъл на нещата. То е важното. Като окултни ученици, така трябва да гледате на нещата. Това ще донесе сво-

бодата, която търсите, а то е великото и славното в живота. Ако разглеждате въпроса по този начин, щом дойдете в съприкосновение с всички възвишени братя и се свържете с тях, положението ви на земята ще се подобри.

При мене идват много сестри и братя, едни се оплакват, че страдат от ишиас, други от зъб, трети от очи, четвърти от гръбнак – всички искат да ме срещнат, да им помогна. Ето какво трябва да направя: за всички болни ще определя само един час. Всички ще дойдат при мене наведнъж и аз ще им дам правила. Ще дигна ръката си и всичко ще се свърши. Нямам свободно време да се разправям с всеки едного поотделно. Дойде някоя сестра при мене, оплаква се, че е настинала. Аз няма да я питам, къде е седяла, кой прозорец е бил отворен, дали наляво или надясно от нея, или пък какво е яла. Тя започва да ми разправя, какви плодове е яла, къде е седяла и в това търси причината. Да, всяко нещо има и причина, но мене не ме интересува въпроса от това гледище, понеже работата ми е експедитивна. Тази работа вие ще я свършите. Който от вас иска, нека държи протокол, да пише как е дошла болестта, дали от простуда, дали от храната, или от какво и да е друго и да си определи диагнозата. От мое гледище, колкото братя и сестри има, ще дойдат при мене изведнъж, ще ги сложа на ситото, ще духна и ще видя, колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. Всички, които оздравеят, ще останат на ситото, а болните ще паднат долу. Това ще стане за половин час. После, при второто пре-

съване ще видим, колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. И така, като ги прекарам през 10 сита, всички ще оздравеят. Цялата тази работа ще ми отнеме цял ден, от изгряването на слънцето до залязването. Това е един от Божествените начини. Аз говоря фигура-тивно, от името на онзи велик Божествен закон, който работи в света. Тази фигура, преведена на обикновен език, изразява следното. Когато отиваш да молиш Бога за нещо, ще кажеш: Господи, аз Те моля да ми помогнеш в това нещо. Кажеш ли така, ще бъде. Няма защо да говориш на Господа надълго и нашироко. С три думи ще си кажеш искането. Ще кажеш: Господи, бъди милостив към мене! Аз ще изпълня Твоята воля. Кажеш ли така, каквото искаш, ще ти се даде. Мъдрост ли искаш, сила ли искаш, знание ли искаш – всичко ще имаш.

Изучавали ли сте живота на Исаи? Знаете ли, как е придобил той тази дарба? Исаи не е от простосмъртните хора. Той беше една напреднала душа. Казвам: като ученици на окултната школа, вие трябва да вземете поука от характера на Исаи. Когато изучавате характера му, ще разглеждате, какви са неговите основни черти. Четете историята му и вижте, как е изпълнявал всичко това, което Господ му е казвал. Колко години преди Христос е живял Исаи? – Това ще намерите в библейския речник. Кога е придобил Исаи своето прозрение? Какво е видял той? Писанието казва: „Ела и виж!“ Когато говоря за Любовта, аз подразбирам да видиш Господа. Исаи е видял Бога. Да видиш Бога, то е

голямо нещо, то е нещо епохално. Видението на Исаи се отнася до вашата душа. То създава у вас вътрешен стимул за издигане, да работите, да създавате в себе си здрави убеждения. Онзи, който само един път е видял Господа, в неговата душа се отваря голяма дълбочина. Този човек вече е дълбоко замислен, от неговото лице излиза светлина и той започва да твори. Идея има вече този човек! Защото Господ не стои празен. Някои от съвременните хора мислят, че като се занимава човек с Господа и мисли за Него, ще оглупее. Много от религиозните хора оглупяват, но защо? – Религиозните хора оглупяват, понеже мислят, по колко кандила и свещи да запалят, с какви дрехи да бъдат облечени, бели или черни, кога трябва да постят, сряда или петък, с коя ръка трябва да дават милостиня, т.е. религиозните хора са особени, те са хора на формите, на обредите. Но те не са видели Господа! Религиозните хора са непостоянни, те са хора на буквата. Срећнеш един религиозен човек на улицата, види те, поздрави те. Срећнеш го на другия ден, не те поглежда. Някой ден те нагости, на другия ден те нахока, казва: ти не си бил така добър, както те мислех, втори път не трябва да влизаш в къщата ми. Аз угощавам само хора, които вярват в Бога, а на другите – лицето не искам да видя. Те не разсъждават правилно. Защо търсят праведни, религиозни хора? Ако е да у служите някому, търсете големите грешници, тях угощавайте. И духовните не трябва да търсят праведните хора, а да търсят големите грешници, тях да угощават, на тях да помогат. И когато ги угощават, да не им говорят за

грешките, но да им проповядват една положителна наука.

Та още в този живот, колкото години има да живеем на земята, нам предстои да свършим една важна работа. Аз върша моята работа, както я разбирам, искам и вие да вършите вашата работа. Да вършите вашата работа, значи да служите на Бога. Тогава само ще бъдете свободни. Тази е важната работа. Да бъдете свободни, зависи от това, дали служите на Бога. Когато човек служи и на другите, той е пак свободен. Разбира се, в придобиването на тази свобода има методи, начини, които се употребяват. Придобиването на свободата не е моментален процес, а е едно бавно, постепенно освобождаване. Бог е, който освобождава, но човек трябва дълго време да работи, за да придобие свободата. Като я придобие, трябва дълго време да работи за своето самоусъвършенстване, за да запази тази свобода. И ангелите, които паднаха, имаха свобода, но не знаеха, как да я запазят. Като слязоха в материалния свят, те я изгубиха.

Вземете първата буква на думата свобода – буквата „С“, показва един процес. Под думата „свобода“ се разбира излизане от едно състояние на ограничение, т.е. преминаване от една по-гъста материя в по-рядка. Буквата „В“ означава процес подобен на този, който става с житното зърно. За да бъде зърното свободно, трябва да разпукне своята черупка. Буквата „О“ показва условията, при които житното зърно расте. Буквата „Б“ не означава нищо друго, освен процес на разделяване, който

става с житното зърно. То излиза от почвата, покълва. Тази буква определя посоката, към която се движи житното зърно след поникването си. Буквата „Д“ представлява силите, които действат в триъгълника. Тя показва още и ролята на светлината. Човек, който няма правилни възгледи за свободата, не може да бъде свободен. Всеки от вас не трябва да има само вътрешен импулс към свободата, но трябва да има и правилни схващания за нея – да разбира, какво нещо е свободата. Няма същество в света, което не желае и не търси свободата. Направете следният опит. Накладете един голям огън и сложете близо до него един червей. Червеят започва да бяга. Той търси свобода. Значи и в него има съзнание за свобода.

Следователно, ние сме поставени в този си живот в известен кръг на неблагоприятни условия, като този червей и се превиваме. Аз мога да помогна на този червей, като го повдигна с една сламка и го поставя далеч от огъня. Когато ние изпаднем в такива неблагоприятни условия на живота, търсим онези по-напреднали братя, които са завършили своето развитие, защото те могат да ни помогнат. Как? Като ни видят около този пламък, взимат една малка магическа пръчица, която всяко го носят в джоба си и с нея ни изнасят навън. Оставят ни на земята, далеч от огъня и казват: ще вървите в права посока, където няма такъв огън!

Та всеки от вас трябва да има висок идеал. Свободата не може да се придобие без такъв идеал. Щом имате идеал, ще искате да бъдете свободен. Ще ви приведа

едно голямо противоречие от живота, за да видите, какво върши идеалът. Имате син или дъщеря, за които казвате: моите ангелчета! Дъщерята е много красива и синът е красив. Каквото каже майката, момиченцето изпълнява. Майката казва: „Маре, направи това!“ Маричка тича, на часа изпълнява всичко, каквото майка и каже. И Спасчо слуша майка си. Бащата и майката се хвалят, казват: като нашите деца няма други! Те са просто ангелчета! Растат тези деца, станат 15 – 16-годишни, не слушат вече. Маричка започва да мисли за други неща. Като ходила из града, тя открила един идеал и той завладял ума ѝ – за него мисли вече. Майката казва: Маричке, направи това нещо! Не, няма да го направя! Седи тази Маричка пред огледалото, прави си тоалета. Иди за вода, Маричке! – Не, заета съм, не искам! Открих си един идеал, искам да видя, дали ще ми хареса. Един ден взела голяма книга в ръка, седнала някъде, чете. Идеалът ѝ идва при нея, пита я: „Какво четеш?“ – Чета една свещена книга. „Ще ми разправиш ли нещо от нея?“ Тя му отговаря много нежно, със страхопочитание: „Не мога, не зная.“ Докато тя счита този човек за свой идеал, нежно, любезно му отговаря, но един ден, като разбере, че той не бил нейният идеал, тя му отговаря троснато, сърдито: „Какво четеш?“ – пита я той. – Не е твоя работа!“

Сега, понеже мислите, че сте минали тази опитност, преведете този контраст. Не, не само че не сте я минали, но едва сте я започнали. Няма да се простирам в обяснения, но казвам: аз изнасям този факт от вашия

живот, като един важен психологически момент. Твоята дъщеря с това подчертава, че иска свобода. Тя казва: мамо, аз ти благодаря за всички грижи, за всички добри условия, които досега ми даде, но аз търся вече своята свобода. В мен заработи друг закон! В мен заговори друго нещо, аз трябва да слушам себе си. Но този, който е дошъл отвън и ѝ говори, не е същият, който ѝ говори отвътре. Тук е заблуждението. Друг ѝ говори отвътре, а не този, който тя вижда отвън. Външният ѝ идеал носи едно писъмце и казва: „Това писмо е от Баща ти, ще го прочетеш да видиш, какво ти пише.“ Тя взима писмото, усмихва се. Ето къде е лъжата. Великият Баща и великата Майка са горе. Там работят те, а говорят вътре в нея, но тя не може да разграничи вътрешния от външния глас и се заблуждава. Тя мисли, че той, като носи писмо от Бащата и Майката, вече и е близък роднина. Завежда го в дома си, обаче, в скоро време се оказва, че той не и е близък роднина, няма ни помен от роднинство – той не я обича. Всяко същество, което ви обича, е ваш близък роднина. То е от вашите близки, то ви е брат, сестра, приятел. Такъв е законът. Не може ли да ви обича, не му се сърдете! Ние не можем да проявим в света това, което не съществува в нас.

Та казвам: вашите деца не ви слушат, защото проявяват стремеж към свобода. Това става и с вас. Някой път вие променяте вашите възгледи, по причина на тези вътрешни промени, които стават във вас. Вие не можете да гледате при всички случаи еднакво на живота, затова именно трябва да се пазите, да не променяте своя

идеал. Няма нищо по-страшно и по-разрушително от това, човек да ~~ми~~ своя идеал. Знаете ли, какво е положението на човек без идеал? Знаете ли, на какво прилича това? За да разберете това нещо, на вас, сестрите, ще приведа следният пример. Представете си, че сте взели под наем една хубава квартира и цял месец я нареждате: постилате килими, закачвате пердeta, чистите столове и тъкмо сте се наредили, идва вашият възлюбен и казва: ще се местим от тази къща! Неприятно ви става, но няма какво да се прави, започвате да събирате всичко отново. Отивате в друга къща. Пак нареждате цял месец. Едва се нареждате, радостни сте, но един ден идва вашият възлюбен и ви казва: и тук не mi харесва, ще се местим в друга квартира! Така продължавате цяла година, ходите от къща на къща. Представете си сега какво ще бъде вашето положение! Такова е положението на всеки човек, който мени своя идеал. Хубаво е, като намериш една къща, да живееш в нея най-малко 10 години. Това разбирам донякъде уреден живот. Онази сила, около която трябва да се групират всички останали сили, не трябва да се мени. Всички вие искате да се проявите, да се реализират вашите мисли и желания. Само този е правилният път, по който донякъде можете да осъществите това, което сега желаете.

Сега ще ви запитам: как ще приложите вие свободата? Понеже днес говорих за свободата и всички я желаете, трябва да приложим тази свобода! Всички имате тази възможност. Какво трябва да направите тази година, за да добиете свободата? Какво трябва да прави сво-

бодният човек?

Аз желая днес да направите следното нещо: да се разделите на малки групи, по 10, 20, 30 души, да разисквате върху свободата, да видим, колко неща искате да придобиете. Разисквайте върху закона на свободата, да намерите начин, по който тя може да се придобие. Вижте кой какви методи, какви мероприятия може да даде за приложение на свободата. Например, някои казват: да вземем да обработваме някоя нива, да се заемем с издаването на някой вестник, или някоя брошура и т.н. Някои сестри пък казват: да отворим един дом за сирачата, или някоя забавачница за деца, или някое ателие за шиене дрехи за бедните, или някоя братска гостилиница. Има още ред такива мероприятия за придобиване на свободата.

Казвам: разпределете се на групи и разисквайте върху свободата, да видим до какви практически резултати може да достигнете. Имате на разположение цял ден – до вечерта. Ако не можете някъде да се разберете, стигнете до някое спречкане, спрете, помолете се и после пак разисквайте. Пак се спречкайте, помолете се, докато стигнете най-после до някакво разрешение. В случай, че се движите много бързо и се разгорещите, спрете се, налейте малко масло!

Ще дам едно малко упражнение на най-усърдните ученици. Казвам ви, обаче, да не започвате, ако не се наемете да го свършите. Всеки, който започва едно упражнение, колкото малко и да е то, ако не е в състояние да го свърши, да не започва. Започне ли, трябва да го свър-

ши. Това упражнение се състои в следното: който от вас иска, нека посади в саксия 2 – 3 стръка домати и да ги полива, да види колко плод може да дадат. Ако се родят повече домати, може да направи една чорба за себе си, или пък, ако иска може да ги консервира, или може да повика някой свой приятел и да ги даде на него; или най-после, може да занесе тези домати на някоя бедна вдовица и да и каже: това е от моята градина, дар от Бога. Някой от вас пък може да посади в саксия 2 – 3 стръка бамя и нея да отглежда. Друг може да посади една зелка. Изобщо, може да си посадите, каквото пожелаете и към каквото имате разположение: син патладжан, картофи, пипер, чеснов лук и др. Направете си вие сами избора. С получения плод може да постъпите по един от горните случаи: или сами да си го изядете, или на други да го дадете. Този е опитът, който искам да направите през тази година. Които искат, могат да посадят 2 – 3 глави зимен чесън, от едрия и като порасне, да го пазят за лек: за дезинфекция на устата, или за друга някоя болест. Чесновият лук има лечебни свойства.

И така, вие сами ще си направите избора – кой каквото иска. Ще се ръководите от онзи вътрешен закон, който работи у всички. Каквото си изберете, по този закон ще се ръководите. Чесънът ще упражни едно влияние, доматите – друго, бамите – трето и т.н. Този опит няма да ви отнеме много време. Той ще представлява едно развлечение за вас. Като станете сутрин, ще погледнете как расте, как се развива това, което сте посадили. Ще изучавате, как расте зелето, как растат до-

матите и по този начин ще разрешите по една малка задача в живота си. Преди да сте достигнали някакви резултати, няма да разправяте никому нищо. След като посадите семето или стръковете, всеки от вас ще следи, ще си отбелязва, лесно ли растат, срещат ли съпротивленията и т.н. Ако срещат съпротивления, ще си отбелязвате на една книжка, след колко дни се е премахнало съпротивлението. Ако сте посадили семе, ще си отбележите, кога е поникнало, кога е цъфнало, кога е завързано и кога е узряло.

Сега, започнете разискванията си. До обяд имате един час и половина на разположение. Обменяйте мисли за свободата!

Вторник, 10 ч. с.

24 август

Да не бъдете съдени!

Размишление.

Преди да прочета стиха, върху който ще ви говоря, ще направя няколко встъпителни бележки. Днес е вторник, а вторник е ден за воюване. Изкуство е да знае човек, как да воюва. Понеже вие още не сте силно въоръжени, допуснете поне друг да воюва заради вас. Най-добрият воин, това е Божият Дух, Светият Дух, Който носи всички блага. Приемете Той да воюва заради вас. Хората воюват всяко за свобода. И Божественият Дух, Който идва да работи в света, воюва за свободата на хората, а не за себе си. Затова вие бъдете тил в тази борба.

Сега, бъдете свободни! В това, което ще ви кажа, все ще има няколко изречения, които ще се отнасят лично до вас. Всеки да схване това, което е за него. В беседите ми няма да се спирате върху отрицателната страна, а върху положителната страна, върху това, което гради, което създава, което дава сила, мощ и укрепва вя-

рата. Ако въпросът е за отрицателната страна, това нещо го има в света, има го и във вас. Вие сте преситени от тези неща. Бъдете вътрешно свободни, като новородени деца, на които умовете не са заплетени с физически възгледи, с изопачени понятия за живота. Бъдете като малките деца, които отиват на училище да се учат. И действително, днешният ден носи своята красота в себе си.

Та сега ще отворите умовете и сърцата си, ще ги разширите малко повече, за да влезе колкото може повече светлина. Разширете ги така, както някой облечен ден отваряте широко прозорците, вдигате пердата, за да влезе повече светлина. Аз казвам: хвърлете пердата, за да влезе колкото може повече светлина!

Ще ви прочета 7 глава от Евангелието на Матей: „Не съдете, да не бъдете съдени! Защото, с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери.“ – (ст. 1 и 2).

„Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлонайте и ще ви се отвори; защото всеки, който проси, приема; който търси, намира и който хлопа, ще му се отвори.“ – (ст. 7 и 8). Това са положения. Търсят, хлопат само положителните хора в обикновен смисъл на думата. Всеки, който е роден, той е възкръснал. Някои хора от църквата мислят, че само този е възкръснал, който е излязъл от гроба. Не, това е физическата страна на възкресението. Казано е за Христос, че Той е възкръснал от гроба.

„И така, ако вие, които сте лукави, знаете да дава-

те добри неща на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добрини на тези, които искат от Него.“ – ст. 11. Имайте предвид, че тази беседа не се отнася до вас. Христос е говорил на едно събрание, на което е имало фарисеи и садукеи, които искали да спорят. Той им казва: „Ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на вашите деца, колко повече Отец ваш небесен!“ Сега вие ще кажете, че всеки, който не изпълнява волята Божия, е лукав. Но и лукавият знае как да послужи на себе си.

„И тогава ще им обявя: Аз никога не съм ви знаел; махнете се от мене вие, които създавате беззаконие!“ – ст. 23. И сега, онези, които не разбират закона, ще ви кажат, че един лекар, който вади зъб от устата на един човек и го присажда в устата на друг, не прави чудеса. Как, не прави ли чудеса? – Прави чудеса. Онзи лекар, който поправя носа на един човек, като изважда парче кожа от гърба на друг някой, не прави ли чудо? – И той прави чудо, но парички взима за това чудо. За тази операция той ще получи около 20 – 30 000 лева. И след това лекарят ще каже: Господи, аз поправих носа на този човек. Господ ще каже: „Я изпъдете този навън, защото той, като направи носа на един, развали гърба на друг.“ При такива добрини, при които се прави добро на един, а зло на друг, Господ казва: „Изпъдете този човек навън.“ Това, обаче, не се отнася до онези, които работят безкористно.

„Зашото ги учеше, както един, където има власт, а не както книжовниците“ – ст. 29. Тук думата „власт“ не

означава, че трябва да владее един човек, но се подразбира човек, който има знания и хвърля светлина на другите, за да разберат нещата по нов начин. Защото ние на кого се чудим? – На силния човек, на човека, който може да вдигне нещо тежко. На такъв човек всички се учудваме и казваме: „Голямо е това чудо!“

Сега ще пристъпим към един прост основен факт в живота. Той е следният. Представете си, че един земеделец загражда едно място около един декар пространство. В това място се намира целина, разни тревички, разни шубраци, дръвчета, глолове и т.н. Питам: каква ще бъде съдбата на това заградено място? Какво ще стане с него? Мислите ли, че тази трева, тези тръни, тези глолове ще се развият в това заградено място? Какво прави този земеделец? Той впряга плуга си и разорава цялата земя. После взима брадвата, търнокопа и изхвърля навън всички шубраци, глолове и тревички. След това, той взима онези железни търмъци, метне тревата върху тях и хайде навън. Тази трева, като остане навън, изсъхва. Цялата земя вече се превръща на чернило. Често някои от вас казват: почерни ми животът! Какво означава почерняването? Ако почернееш, това показва, че си заграден вече, ралото е минало по тебе и настъпва вторият процес – засаждането. Значи, почерняване става във физическия живот, по отношение на онези блага, които сме имали. Когато поставиш човека в нови условия, той всякога почернява. Сложете една гражданка на нивата, която никога през живота си не е хващала мотика, чиито ръце са меки, нежни и виж-

те най-малко след 1 – 2 часа копане, какво ще стане с ръцете и. – Тя ще има най-малко десетина пришки. Това не е само с ръцете и, но цяла се чувствува уморена. Вечерта, преди да си легне, ще маже ръцете си, ще ги превърза. Има ли нещо лошо в това? – Няма. Тази гражданка не може да работи цял час на нивата. Тя трябваше да вземе мотиката и да покопае само 5 – 10 минути и като се върне у дома си, пак ще каже: много време работих! Ако пък работи цял час, ще легне на гърба си и цял ден ще лежи. Аз говоря за префинените гражданки. Вземете пък една селянка, която през целия си живот е работила на нивата. Дайте и мотика в ръката и цял ден да работи, нищо няма да и стане, никаква пришка няма да и се яви.

Второто положение, при което ще се намери този земеделец, е следното: той е приготвил, разорал земята, изхвърлил навън цялата трева, всички глогове и шубраци, всички непотребни камъчета и превърнал цялата земя в хубав чернозем. Сега вече камъчетата в тази градина започват да се оплакват. Той дойде, започва да очертава лехите, посажда цветя, плодни дръвчета наоколо и най-после изгражда един нов извор. И няма да се мине 1 – 2 месеца, ще видите, че в тази градина вече има големи преобразования. Цялата градина добива друг вид. Да, но сега тези малки камъчета започват да се оплакват. Защо? – Този градинар събира всички тези малки камъчета на купове и ги изхвърля навън. Тези камъчета са се индивидуализирали и му казват: „Моля ти се, не ни изхвърляй навън! При тези условия ние ще ста-

нем на пръст, ще бъдем полезни. Той им казва: Не, аз нямам нужда от такива камъчета, за градината ми трябва само разработена черна пръст – никакви бодили, никакъв тросък – всичко това навън! Малките камъчета започват да протестират и казват: „Ние нямаме ли право на гражданство?“ – Имате, но не тук в градината. Той ги слага на шосето да минават колите по тях. Тогава, като минава колата по тях, те се хвалят, казват: Виждате ли, ние, юнаци, държим колата, тези вътре нищо не струват. И наистина, колата, като минава по мека пръст, дрънка ли? – Не дрънка. Значи, камъчетата дрънкат, а не колата. Камъчетата продължават по-нататък: „Така, трябва да знаете, че ние сме важните тук.“

Оттук ще направите следното заключение: има хора, които много дрънкат; има хора, които не дрънкат. И едните са на мястото си, и другите са на мястото си. По едните коли минават, а по другите цветя и плодни дървета растат. Тази е разликата. Следователно, ако искаем по-скоро да извървим един прав път, ще минем по камъчетата, защото по някой път, опасно е да минаваме през меки места, т.е. през меки хора. Каруцата затъва през меките места и нищо не става. Ето защо, искаш ли по-скоро да минеш, през камъчетата ще минеш, но искаш ли хубаво грозде да ядеш, искаш ли хубаво жито да се роди, искаш ли хубави плодове да ядеш, при този чернозем ще отидеш – при меката пръст. И едните и другите са за похвала. Лошото е, когато хората не са на мястото си.

Аз считам, че всички, които ме слушате, сте от ка-

тегорията на меките хора. Като ви говоря за тези камъчета, които стоят отвън и по които коли минават, трябва да ме разберете добре. Господ знае защо ги е поставил вън и вие няма да им се сърдите. През тях ще мине Божествената кола. А това, че много шум се вдига, се дължи на факта, че колата минава по твърди места. Това трябва да подразбирате от стиха: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Това значи: не правете своите заключения преждевременно!“ Някои правят своите заключения много прибързано, съдят се сами и казват: от мене нищо няма да стане, майка ми е такава, баща ми е такъв, от мене човек няма да излезе! – Не съди прибързано, не говори глупави работи! Господ не те е пратил на земята да съдиш, да се произнасяш, дали ще станеш човек, или не. Като те е пратил на земята, Той е определил, какво ще станеш, а ти трябва само да учиш. Ако си чернозем, трябва да знаеш, че при тебе ще дойде вода, житото, всички плодни дървета, всички хубави цветя и ти ще се разговаряш с тях. Всеки ден те ще ти донасят своите писма и ти ще бъдеш щастлив. Като работиш за тях, те ще ти оставят своите блага. Листата им ще бъдат твоята заплата – те са думите на живата природа. Когато листата окапят и започват да гният, те представляват за чернозема една хубава печатна книга.

Сега вие казвате: есен идва, листата окапват, изгниват. Да, но техният първоначален вид ще се върне. Сега те ще се скрият в земята, но отново ще се явят. Това изгубване ли е? – Не, наслояване става. Това, кое то хората наричат наслояване, то е печатане на една ве-

лика книга. Хората не разбират тази жива книга на природата. „Нищо в света не се губи!“ Това, което е изгубено временно, то е напечатано вече в нашето съзнание. След него идва ново нещо. Природата казва: „Чети сега новото писмо!“ Ако вие сте получили 100 писма от баща си и след това получите едно ново, кое от тях ще прочетете най-напред: новото писмо ли, или ще извадите старите писма и тях ще започнете да четете едно по едно? Ще оставите ли новото писмо настрана? Не, ще прочетете последното, най-новото писмо от баща си. От всичките ви писма то е най-важно. Някои разказват, какво са говорили пророците преди хиляди години. Много хубави неща са говорили, но това са първите писма на нашия Баща. Това, което Христос е говорил преди 2000 години, това са вторите писма на нашия Баща. Това пък, което Христос сега говори, са сегашните, последните писма на нашия Баща. Не си правете илюзии! Не е важна само книгата, в която е написано писмото, но важното е духът, съдържанието, вътрешният смисъл на писмото. Това е, което може да остане у вас, това е, което може да разбирате. Не е важно само това, което ви се говори отвън, но важен е дълбокият смисъл, който е вложен в говоренето. За мене и външното е важно, но за вас, в дадения случай външното е важно дотолкова, доколкото вие можете да разбираете светлината, която Божественият Дух хвърля във вашите умове и във вашите сърца, за да произведе във вас един вътрешен преврат, да създаде една вътрешна мощ, да ви даде едно ново направление – към Бога. Разбирате ли така нещата,

вие вече се трансформирате, вие се преобразявате.

Казва Писанието: „С каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери.“ Когато човек се съди, две положения го заставят да прави това. Например, когато той казва: аз не съм даровит човек, от мене човек няма да стане, той не вярва в това, но по този начин той иска да провери, какво ще му кажат другите хора, да разбере какво мислят за него. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери.“ Като говориш обидно за себе си, ще познаеш, кой те обича и кой не те обича. Онзи, който те обича, ще каже: не, братко, не е така, ти не си неспособен човек. А онзи, който не те обича, ще каже: така е, глупав, прост човек си, аз се радвам, че признаваш своята простота. Това подразбирам, с каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери. Онези пък, които не те обичат, ще ти възмерят със същата мярка, с каквато ти мериш. Второто положение е, когато говориш добре за себе си. Казваш: аз съм добър човек. Онзи, които те обичат, ще кажат: право говориш, ние знаем отдавна, че ти си добър човек и се радваме, че казваш истината. И те ще ти възмерят със същата мярка. Дали говорите за себе си, или за другите, всяко говорете добро. Не изнасяйте лошата страна на човека! По-добре е да кажете доброто, отколкото лошото. Всеки човек има и добра и лоша страна. Изнеси неговата добра страна!

Ще ви приведа сега друг един пример. В Америка един богат чифликчия купува едно голямо пространство земя, което било покрито отгоре само с камъни. Той

дълги години го изучавал, за да види, по какъв начин ще може да го обработи. Най-после открил, че нещо около 20 см под тези камъни се криел богат чернозем. Той изкопал няколко дупки, извадил всичките тези камъни, от които направил един хубав чифлик, а черноземът разработил. Следователно, по същия начин, във всеки човек има нещо хубаво, което е дълбоко заровено в него. Затова именно изнасям Христовите думи: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Когато говорим за себе си, ще говорим така, както Бог ни е създал. Ще кажем: знам положително, че Бог е вложил в моя ум много хубави работи. Знам положително, че Бог е вложил в моето сърце много хубави работи. Знам положително, че Бог е вложил в моята душа и в моя дух велики работи. И сега, моето силно желание е да разработя всичко това, което Бог е вложил в мене и да бъда верен на всички блага, които ми е дал. Като говорим така на себе си, ще можем да говорим същото и на своите братя. Та когато някой път се казва, че трябва да бъдем заети със себе си, какво се подразбира? – Че трябва да изследваме онези неизследвани блага, онези неизчерпаеми богатства, които Бог е вложил в нас. И когато говорим за своите близни, за своите братя и сестри, ще говорим за онези блага и способности, които Бог е вложил в техните умове и сърца. Това е красивото в света! Да бъдем запознати с човешката душа, да бъдем запознати с човешкия ум, да бъдем запознати с едно човешко сърце, това са най-красивите положения, които можем да придобием в живота си. това са най-хубавите екскурзии, които можем да направим нав-

сякъде по света. Какво ни интересува месечината, ако не можем да намерим на нея едно разумно същество, едно разумно сърце, един разумен ум? Какво ни интересува едно грамадно светло тяло, което пламти като пещ и свети като слънце, ако няма на него нито едно разумно същество? Какво красиво име в слънцето, ако отидем там и не срещнем нито едно от неговите разумни същества, нито разберем тяхната култура, нито възприемем нещо от тяхната доброта, от техните знания и мъдрост? Но видим ли тези разумни същества на слънцето, разберем ли тяхната култура, придобием ли нещо от техните знания и мъдрост, това е най-хубавото нещо, защото като се върнем на земята, ще има какво да разправяме.

Следователно, срещата ни с един човек, или с едно най-малко същество, каквото и да е то, всяко трябва да носи знание и мъдрост. Вземете например, каква наука има в нашите съвременни учени? Каква култура има в тях? У един учен човек, у един бактериолог, за пример, има наука, има ученост, знания, но благодарение на тези микроби, които той изучава. Някой учен биолог или ботаник става виден, знатен в света, благодарение на тези животни и растения, които изучава. В тези растения, в тези животни има нещо хубаво. И в тях има съзнание. Този учен ги е обобщил, изучил и с това е станал виден. Но извадете тези растения и животни от неговия ум и той ще стане обикновен човек. Извадете от ума на един виден ботаник всички латински имена на растения, извадете от ума му всички познания за тях, че еди-кое си

растение има еди-какви си свойства, еди-какви си лечебни качества, ще видите, какво ще стане с този учен човек. Едно нещо знайте, че с колкото повече учени и добри хора сте запознати, толкова по-учени ще бъдете. Като срещнеш един човек, не го изучавай повърхностно и не бързай да кажеш, че той е говедо, но проучи неговите отличителни черти. Като ги проучиш, той ще ти проговори. Божественият Дух живее във всяка форма, която Бог е създал. Проучиши ли тази форма, тя ще повдигне твоето съзнание.

Та казвам: познанството, което имате помежду си, ще ви повдигне. Казвате: аз имам един приятел, когото много обичам. Питам ви: кое е онова, което обичате в приятеля си? Ако някой ми каже, че много обича крушата, питам: кое е онова, което обичате в крушата? Той ще ми каже: обичам крушата, защото ражда много хубави плодове, подобен плод на крушата няма. Да, това, че имаш една доброкачествена круша, е важно, но кое е отличителното и качество от другите плодове? Ами кое е основното качество на диаманта? Какво ще ми отговорите? – Че е най-твърдият минерал. Тогава питам ви: коя е основната черта на ума? – Светлината. Коя е основната черта на сърцето? – Топлината. Коя е основната черта на душата? – Основното свойство на душата е Любовта. Само душата скърби, само душата тъжи, само душата обича. И Христос казва: „Скръбна е душата ми до смърт.“ Човек, който скърби, той обича. Защото Любовта на земята се познава с голямата скръб. Колкото повече скърби човек, толкова любовта му е по-

силна. Ако човек се отчайва, той няма любов. Отчаянието е песен на особена гама. И скръбта е песен на особена гама. Когато вие скърбите, не считайте това нещо като противоречие. Скръбта е признак на развиваща се любов, а радостта е признак на проявената любов. Казвам: Божията Любов е венец на Неговото съвършенство и на Неговата пълнота. Онова, което Любовта е създала, то е израз на Божията пълнота. И тази пълнота ще ни радва не само сега, но и за всички времена.

И така, стремете се да се опознавате един други, за да бъдете учени хора. Иначе ще останете много прости. Например, когато ви говоря, някои от вас са ми казвали: Учителю, преди да беше казал една от мислите ти, аз я почувствувах. Да, след като кажа нещо, тогава казвате, че сте мислили точно като мене. Не, не говорите истината, не е вярно това. Това са неща неопределени. Ако е така, хайде още сега ми кажете, каква мисъл има в този момент в ума ми. Онези от вас, които имат ясновидство, нека кажат точно, каква мисъл беше дошла в ума ми, но се спря на езика. Когато Йоан беше в Патмос и се пренесе на небето, видя чудно видение и взе перо да пише, но Духът му каза: „Спри тази работа, не пиши, не казвай това, което си видял!“ И наистина, не се знае, какво е видял Йоан.

Ще ви представя тази истина в друг образ, в друга светлина, за да разберете, защо Йоан не е трябвало да описва това видение. Представете си една майка, която приготвя пелени за своето детенце, което още не се е родило. Тя няма търпение да дочака времето, когато

ще се роди детенцето и, за да види, дали тези пелени ще му приличат. Купува от пазара една кукла и я повива в пелените. Какво означава това? Въщност тя увила ли е своето дете в тези пелени? – Не. Тогава, докато майката още не е родила детенцето си, нека държи тези пелени сгънати да не повива куклите в тях. Да изкажеш Божествени, свещени мисли на хора, които не ги разбират, значи да увиш мъртвите кукли в пелени. Някой казва: отвън хора чакат да им се каже нещо. Кажете им нещо! Казвам: оставете тези работи, не е време сега да се дават светите работи на тези, които не ги разбират. Тези хора там са мъртви кукли. Това дете го няма още. Този, който ще дойде при тебе, или този, когото трябва да родиш и да увиш в тези пелени, ще носи една основна черта в себе си. Каква ще бъде тази черта? – В този човек ще говори Божественото. Той ще бъде като ученик, който казва на Учителя си: Учителю, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще изпълня. И наистина, каквото му кажеш, изпълнява. Този е човекът, на когото ще говориш Истината. Този е човекът, на когото ще говориш за великото, за Божественото в света. Но кога? – Само след като го опиташи. По същия закон ще опитвате и себе си. Тези ще бъде правило, по което ще се водите.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Ще мислите, че Бог е вложил хубави, красиви неща във всеки един от вас. И когато Господ ви говори нещо, Той иска да ви опита. Какво трябва да Му кажете? Ако аз съм на вашето място, ще Му кажа: Господи, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще изпълня. След това ще дойде второто поло-

жение във вас и ще кажете: ами ако не мога да изпълня? Ако вие предприемете известна работа за Бога и не можете да я извършите, този, който идва след вас, ще ви помогне. Ако и той не може, тогава ще ви помогне вторият, който идва след него. Ако и той не може, ще дойде трети, четвърти, докато най-после дойде най-силния, той ще я свърши. Последният ще помогне на всички ви. Онзи, който е предприел една работа за Бога и не може да я извърши, или пък с грешки я върши, нека не се бои. В края на краишата, все ще има една придобивка, все ще има благословението на Бога, но да не се връща назад. Стига да е направил една крачка напред, да не се плаши. Върне ли се назад, обаче, той е изгубил всичко. Не може ли да свърши работата си, нека чака, ще дойде друг някой да му помогне.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Така е според Писанието. Ние не съдим добре за себе си, не съдим добре и за другите, защото не знаем, какви са Божиите планове, не знаем, какво Бог мисли да направи за нас. Мрачно се показва бъдещето на човечеството пред нашите очи. Но тази бъднина, от гледището на Бога, така, както Той я ръководи, е велика.

Сега, коя мисъл остана у вас най-ясна? Разбрахте ли ме добре? Ако ме разберете добре, онези, които са музиканти, ще станат 10 пъти по-добри, по-способни музиканти. Ако ме разберете добре, онези, които са художници, ще станат 10 пъти по-добри художници. Ако ме разберете добре, онези, които говорят, ще станат 10 пъти по-добри говорители. Ако ме разберете добре, оне-

зи, които пишат, ще станат 10 пъти по-добри писатели. Ако ме разберете добре, онези, които шият, които месят хляб, които орат земята, ще станат 10 пъти по-добри, отколкото по-рано. Та във всички направления, каквото изкуство имате в света, ако ме разберете, ще станете най-малко 10 пъти по-добри, ще направите всичко по-хубаво, отколкото по-рано и ще бъдете благодарни. Целта ни е да бъдем доволни от сегашния живот, който Бог ни е дал. Целта ни е да бъдем готови за новия живот, който е започнал. И трябва да го използваме. Ядката, основната мисъл в притчата, която казал Христос, се състои в това, че онзи, който разбере Неговите думи, аз го уподобявам на човек, който е поставил целия си живот на камък. Подразбирам, че той е съградил къщата си върху камък. Под „камък“ разбирам Божественото, разумното в човека. Онзи пък, който не е разbral Неговите думи, поставя живота си на пясък. Пясъкът, това е лъжливото в живота. Ние, съвременните хора се упование на неща, които нямат никакво основание в живота.

Днес е вторник. Ще ви оставя целият ден да разисквате върху практическите методи, които може да приложите в своя живот през цялата година. Цялото свободно време, преди обяд и след обяд и сестри, и братя, разисквайте върху най-важните методи, начини за работа в сегашния живот, във всичките области, с които имате съприкосновение.

Верен, истинен, чист и благ
всяко^га бъди!

Сряда, 9 ч. с.

25 август

Имената ви са записани

„На това недейте се радва,
че духовете се покоряват вам,
а радвайте се повече,
защото имената ваши
са записани на небеса.“*

Великото в живота на всеки духовен човек, това е разумното разбиране на Словото Божие. Под „Слово Божие“ подразбирам всичко онова, което ни се открива и във видимия и в невидимия свят: това, което се открива на сърцето ни, на ума ни, на душата ни, на духа ни. При сегашното състояние на човешкото развитие, тези четири съзнания са присъщи на великата човешка душа.

*) Лука 10 : 20

Велика човешка душа наричам тази, която държи всичко в света. Тогава, от какво се пораждат различията в човешкото развитие? Причината за това е, че тези четири съзнания не са съединени в едно. Колкото повече се обединяват тези съзнания от човешкия дух, толкова повече човек расте и се развива.

Христос е обърнал вниманието на своите ученици към Божествената наука, която трябва добре да се разбира. Защото много вещи или предмети, много живи тела, много наши приятели, даже и ангелите, ако не знаем как да ги съпоставим в своя живот, ние можем да се спънем от идеите, на които те ни навеждат. Забележете например, съвременните хора не знаят, как да поставят в душата си идеята за Бога. Какви не спорове, ежби, гонения се явяват между хората за тази идея. Днес всички хора спорят, има ли Бог, или не. Това показва, че те, колкото и да говорят за Бога, още са далеч от самата същина.

Христос казва: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват.“ Питам ви: когато една майка зачене едно дете, детето ли се подчинява на майката, или майката на детето? Кога детето се подчинява повече на майка си, когато е в утробата и, или когато е извън нея? И кога майката трябва да се радва повече, когато детето е в утробата и, или когато се роди? Вие трябва да размишлявате върху тези положения. Те са същите отношения, за които Христос казва: „Не се радвайте, че ви се подчиняват духовете, но се радвайте, че имената ви са записани на небето.“ Който разбира, какво нещо е да бъде

името му записано на небето, между всички негови приятели, между всички висши същества, които са завършили своето развитие и които могат да влизат в положението му и да внесат лъчи от радост и блаженство в живота му, той може да се радва за това. Сега ще ви отговоря на въпроса, кога майката трябва да се радва повече. – Тя трябва да се радва повече, когато детето се роди, а не когато е заченато. Защо да не се радва повече, когато е заченала? Защото при зачеването, докато детето се роди, има много изненади, много нещастни случаи. Ето защо, всяка майка се радва повече, когато детето се роди. Щом се роди, слага му име, а когато детето има име, майката се радва повече, отколкото когато няма име.

Този закон е верен и по отношение на вашия живот. Вие не се радвайте на малките придобивки, които имате в света. Например, често вие се радвате на ръкоплясканията, на букетите, които сте получили, когато сте декламирали някое стихотворение. Вие взимате букета, обикаляте с него между хората, радвате му се. Да, но утре тези цветя повяхват, ръкоплясканията престават и от вашата декламация, от вашето свирене нищо не остава. Казвам: тази придобивка е временна, от нея нищо не остава. Питам: какво ще ви ползват тези ръкопляскания, тези букети в живота ви, когато отидете на нивата, или когато решавате някоя велика задача, която ви е дал Учителя, или когато сте на молитва, или когато искате да помогнете на някой беден?

Често вие говорите за обществено мнение, радвате

се, когато е на ваша страна. Но аз ще ви кажа Истина-та. Най-напред имайте предвид мнението на Бога за вас, мнението на светиите и мнението на всички добри хора на земята. Дръжте постоянно в ума си тази велика идея. Това мнение е важно за вас. И тези хора ви знаят. Всеки от вас, който е обърнал лицето си към Бога, Той вечно го знае, по име го зове. Знае ли ви Бог и добrite хора, и светиите ще ви знаят, макар вие и да не ги познавате. Вие даже и тук на земята не се познавате един друг. Ако накарам един от вас да каже името на някои от своите братя, няма да може, не го знае. Обаче, светиите, добри-те хора, които вършат Волята Божия, знаят имената ви, те са записани в техните умове. Те ви знаят по име. Все-ки, който поеме пътя към Господа, става известен за тях. Те знаят всичко за него, от всичко се интересуват: как живее, как се моли, до каква степен на развитие е дошъл и т.н.

Когато говорите за Христос, винаги трябва да раз-бирате първия образ в света, първородният, началото на човешката еволюция началото на човешкия род. И за Христос се казва, че Той е глава на Църквата. Глава на Христос пък е Бог. Така стои великият въпрос. И всич-ки вие, които искате да служите на Бога, трябва да има-те необикновена вяра – силна, непоколебима от нищо. Ако имате вярата на православния, не си губете време-то! Ако имате вярата на обикновените учени хора, на философите, пак не си губете времето! Не, вие трябва да имате вярата на светиите, на праведните, на добри-те хора, които са завършили своя живот на земята, които

са пожертввали всичко за Бога. Сегашните православни още не са православни, каквото Бог изисква. И евангелистите още не са такива, каквото Бог изисква. Какви то имена и да имат съвременните веруващи днес, те са все обикновени имена – имена, които се променят. Ето защо, всеки от вас трябва да пожелае от цялата си душа да бъде записан на небето с нова име, което никога не се променя. И всеки трябва да знае, дали името му е записано горе. Щом неговото име е записано на небето, това е вече голяма привилегия. Представете си, че вие сте записани в английската народна банка, най-голямата и най-богатата банка в света. Какво ще бъде положението ви? Вие ще имате кредит по целия свят. Където и да отидете, на която банка и да похлопате, какъвто кредит и да поискате, веднага пътят ви ще се отвори. Не ви ли познава английската банка, навсякъде и всяка ще се намирате в затруднение. Такова е положението на всеки, който не е записан на небето. Записан ли е, ако рече да отиде и в най-затънените места на Англия, на Япония, на Китай или където и да било другаде, в моретата, в реките, или по горите, пътят на този човек е отворен навсякъде. Ако има буря в морето, този човек, като Христос, само ръката си ще вдигне и бурята ще каже: „Познавам те, аз се подчинявам на твоето слово!“ Бурята моментално ще утихне. Това е магическата пръчица в света. Това е нейната сила.

Та казвам: само когато вашите имена бъдат записани на небето, вие ще бъдете приети във великата Божествена Школа и ще започнете да изучавате тази

велика Божествена наука. Знаете ли, каква велика перспектива за знания, за красота, за наука, за изкуства, за поезия и за какво ли не още, има в тази Божествена наука? Това, което човек не може да изкаже и което се тай в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце, той ще постигне само тогава, когато името му бъде записано на небето. Човек като отиде горе, той трябва да си знае името. Сега аз не искам да дойдете при мене и да ми кажете: Учителю, кажи мое-то име! Вие трябва да отидете горе и там всеки сам да си узнае името. Една от великите задачи за вас е да разгадаете записано ли е вашето име горе на небето, или не. Аз ще ви кажа признанияте, по които да познаете, дали е записано, или не. Вземете най-простия случай от живота. Отивате при едно малко дете, викате го: детенце, слушай, хей там, детенце, виж какво ще ти кажа! – то не се обръща. Но извикате ли го по име, то веднага се обръща към вас радостно. Защо? – Записано е име-то му. Същото нещо е и по отношение на вас. Като слязат светиите отгоре, ще ви повикат на име. Щом чуете името си, ще почувствувате голяма радост. Когато човек има име в света, той е силен. В това именно се състои величието му. Хубаво ли е да му кажат: брей, ти там, № 1, 2, 3 ... ? Това са само форми на човешката граматика, а според живото Слово, изворът на великия живот, човек трябва да има едно име, което Бог му е определил. Това е реалното. Това е, към което ние трябва да се стремим. Това име всеки сам за себе си трябва да знае.

Сега, какво е вашето ѝме? За да се придобие, обаче, тази реалност, три съществени неща са необходими на човека. Не се стремете изведнъж да отидете на небето. Трябва да разбирате смисъла на земния, на физическия живот и тогава да разбирате Божествения. Човек, който не може да разбере смисъла на земния живот, не може да разбере смисъла и на духовния, на Божествения живот. Христос казва: „Ако ви казвам земни неща и тях не разбирате, как ще разберете, ако ви кажа небесните?“ Ето защо трябва да се започне от близките неща.

Някои от учениците казват: какво представлява земята? – Нищо! Всичко е горе, важен е животът на небето. Не, земята, живата природа, за която ви говоря е духовно отражение на Божествения свят и затова ще започнем от видимите, близките до нас неща и така ще отиваме нагоре. Допуснете, че някой човек се нахранва отлично, сладко му е всичко и храната му се смила добре в стомаха. Но когато дойде вторият процес, соковете от стомаха не могат да отидат по-нататък и кръвообращението не става правилно. Питам тогава: какво ще бъде състоянието на този човек? Ако тези сокове не могат да преминат в белите дробове и кръвта не може да се пречисти, организмът постепенно ще започне да се отравя, ще се яви някаква зараза, която ще произведе болест. Но ако тези сокове достигнат правилно до белите дробове, кръвта там се пречиства, състоянието на този човек ще се подобри и той ще се чувствува бодър, весел. Ако пък тези сокове не могат да преминат в мозъка, а спрат в дробовете, пак ще настане един ненорма-

лен процес. Значи, не е достатъчно само храносмилането да става правилно, не е достатъчно само пречистването на кръвта в белите дробове да става правилно, но тази кръв трябва да отиде в мозъка, там да подейства и да се превърне на една динамическа сила. Само така човешката мисъл ще започне да работи. Но ако мисълта се спре там, до това място и не отиде по-нататък, ние ще имаме един обикновен материалист – човек, който се интересува само от материалните неща на живота и тогава пак се заражда отравяне на организма. От такова отравяне човек може да умре. Следователно, според този непрекъснат Божествен процес, който става в човека, каквато енергия и да се зароди във вас, не трябва да я спирате. Това значи: всяка възвишена и благородна мисъл, или всяко възвишено и благородно чувство, кое то се зароди в нас, трябва да оставим да се развие напълно, да направи един кръг. Тази наша мисъл ще мине през цялото небе, ще слезе на земята, ще мине през центъра и пак ще се върне при нас, като ни донесе всички благословения, които ни са необходими. За връщането на една мисъл някой път е потребно един час, някой път един ден, понякога една седмица или месец, понякога са потребни и 10 години, а най-често са потребни 22 години. В краен случай, най-дългият период от време, който може да употреби една мисъл за едно пълно обръщане е 120 години. За много хора, докато чакат да се върне тази мисъл при тях, минават цели 120 години, през което време те се подмладяват наново. Някои казват: кой знае кога ще се върне нашата мисъл или нашето чувство!

Кой ще ги чака! Забавиха се някъде. Те нямат търпение да ги дочакат и умират. Други пък отиват да ги търсят. По някой път хората се лутат по 40, 50, 250 години и после пак се връщат на същото място, откъдето са излезли.

Следователно, по този начин вие учите великия закон в живота – великото търпение. Като пратите вашата мисъл из пространството, ще чакате с най-голямо търпение 10, 20, 22 години, докато тя измине своя кръг и се върне при вас с едно хубаво, велико известие. Тогава във вас ще стане едно преобразование. При сегашните условия на живота, на всеки 7 години става една промяна във вас. За тези промени в организма на човека, както и в неговото духовно тяло, говорят и теософите. Мислите, които са излезли от вас и са отишли към Бога, ще се върнат след 7 години. След всеки период от 7 години, в човека се започва една нова фаза, която окултната наука нарича „развитие на едно ново тяло“. Такива тела има главно седем. В по-духовно развитите хора има още три, а в най-напредналите същества се развиват още две. Значи, в човека може да се развият всичко 12 тела. Сегашната култура е достигнала до положение да схваща едва първите 7 тела, които човек, като 7 струи, изпраща в невидимия свят. Всяка струя, като отиде към Бога и се върне, ще донесе на човека едно специално благо, специални материали, с които той ще строи живота си тук на земята.

Казва Христос: „Не се радвайте, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши

са записани на небеса!“ Радвайте се, че имате връзка с Бога, да можете да пращате вашите мисли и желания към Него и Той да ви отговаря чрез Своята мисъл.

Сега, кое е практическото, идеалното положение от тази мисъл? Мисълта, дали сте напреднали или не-напреднали, да не ви спъва. Някой казва: аз още не съм напреднал. Всъщност, напреднал и ненапреднал човек не съществува, а съществува само растене. Някой станал поет това значи, че е пораснал по-напред от друг някой, който още не е пораснал. Не се беспокойте за вашият ръст! Времето, което Бог е определил, ще дойде и ще донесе своя плод. Не бързайте! Ако видите някой голям орех израснал до вас, не се приближавайте близо до него! Или, най-малко, молете се на Господа да бъдете на 100 метра далеч от корените му, защото той събира всички сокове от земята и за вас няма да останат. По същия закон, когато видите някой светия, не отивайте много близо при него! Вие мислите, че като отидете близо до един предмет, ще го изучите добре. Не, близостта заслепява хората.

Ще ви приведа един пример от обикновения живот, който искам да схванете с една широта, а не с това обикновено разбиране, което имате за нещата. Аз взимам примери, които одухотворяват. Имаме двама приятели. Докато са далеч един от друг в училището, докато нямат отблизо взимане-даване, любовта им е чиста и възвишена. Но щом се зародят материални сделки помежду им те веднага започват да чувствуват своите грешки, да виждат своите недостатъци. Вземете онзи

момък, който обича някоя мома. На първо време той и казва: „Ти си мое божество, без теб не мога да живея, ти си моят спасител, моят ангел! Ако не погледнеш благосклонно към мен, моята еволюция ще спре...“. Той мисли, че е намерил своето щастие. Като я вземе, обаче, още на втората година вижда лошото у нея. Казва и: „Ти, мари, не знаеш ли каква е майка ти, какъв е баща ти. Ти по-горе ли от тях ще бъдеш?“ По-рано и казваше Марийке, Марче, а сега и казва: Маро! Детето, което обича майка си и казва: „мамичко“, а като порасне казва и „мамо“. Това изразява всички ония душевни промени, които стават в човека.

Такива промени стават и в религиозния живот на хората. Като влязат в някое ново религиозно общество, казват: тези хора тук са толкова възвишени, толкова благородни, между тях ще живея. Но след като живеят една година между тях, казват: това не са хора, това са вълци, лицемери, ще бягам от тях! Че как? Да не мислите, че светии ще срещнете на земята? Светиите не живеят между вас, те живеят другаде някъде. Тук те само се проявяват. Та казвам: трябва да знаете, че никой не живее сам със себе си, никой не е самостоятелен. Вие сте център, където се посрещат не само хиляда, не и 10 000, но милиони духове. Вие сте поле, където те работят. И някой път, като надойдат много от тези духове, вие заприличвате на една нива, за която мнозина спорят. Един от тях иска да оре и друг иска да оре. Започват да орат, но по едно време спират работата, започват да се карат – става побой, кавга, разправия. Вие

се чудите на това, което става и казвате: в мен става нещо страшно, главата ми ще се пръсне! Казвам: духовете се карат в тебе за твоята глава. Ако успеят лошите духове да те завладеят, нещата се обръщат с дъното нагоре. Ако пък духовете разрешат въпросите добре, работата върви напред, ти слагаш ред и порядък във всичко и в тебе настава мир и съгласие.

И така, казва Христос: „Недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса.“ Духовете се покоряват, но само временно, защото и те са интелигентни. Те се покоряват, докато намерят във вас някоя най-малка слабост. Намерят ли такава, те веднага ви завладяват и се проявяват така, както си искат. Виждали ли сте, как се борят борците-пехливани? Като се борят дълго време, един от тях надвива и остава отгоре. Ако той не внимава, ако не бъде буден, победеният се окопитва и първият няма да усети, как ще се намери отново на гърба си и ще загуби победата. Значи, победата му е била само фиктивна. Турците имат една поговорка: „Като викаш духовете, лесно идват, лесно ти се подчиняват, но като дойде ред да ги изгониш, зор виждаш тогава.“

У мнозина от вас има известни положения, известни прояви, които се дължат на това, че се намират под влиянието на тези духове. Едно време сте били търпеливи, кротки, въздържани, а сега сте сприхави, искате да се карате с този, с онзи. Туй състояние ваше ли е? – Не е. Възможно ли е един извор, чиято вода до вчера е била чиста като кристал, изведнъж да стане мътен? – Не е

възможно. Вие трябва да познавате тези духове, да знавате техните прояви и да се научите да им въздействате. Някой път у вас се поражда честолюбие. Направите една грешка и не искате да я признавате. Казвате: аз не мога да направя такава грешка. Може би, ти да не си направил тази грешка, но фактът е на лице, тя е сложена в твоята кесия. Например, без да знаеш ти, някой слага в твоята кесия фалшиви пари. В това време идва комисия да проверява касата и в твоята кесия намира фалшиви пари. Как ще обясниш това противоречие, какво ще кажеш за свое оправдание? Комисарите ще те питат: ти ли направи тези пари? Ти ще кажеш: аз не правя пари. Да, но фалшивите пари са намерени в твоята кесия. В кесията ти има и същински пари, но има и фалшиви.

Следователно, всички лоши мисли в живота ви не са ваши, но и добрите мисли не са ваши. Питам ви: всички ония дървета, които растат в Борисовата градина, или по планините, или в Америка, или къде и да е другаде, ние ли създадохме? – Не. Тези дървета са плод на мисълта на други същества, които са живели преди нас. А всички онези мисли, които са наши, остават да градят в нас. Онези мисли, които държат в порядък нашия мозък, които съграждат нашето тяло и поддържат силите му, са наши мисли. Те са постоянните работнички на кошера. Някой път може да дойдат и чужди пчелички, но не се радвайте на тях, те идват да крадат. Пчелите от разните кошери си имат охрана. По същия начин, всеки от вас, като изучава окултните науки, тряб-

ва да разбира Божествения закон, за да може да се охранява по най-разумен начин. Как? – Като пчелите. Те имат една царица и мисълта на всички е насочена към нея. Човек в себе си трябва да има една царствена мисъл, господстваща над всички други. Или с други думи казано: ние трябва да поставим Бога в центъра на нашия живот, като цар и при всички мъчнотии да се обръщаме към Него. Обръщаме ли се към Него, всички въпроси лесно се решават. За нас идеята за Бога не е така отвлечена, тя е най-реалната идея. Обърнете се с всичкото смирение на душата си към Бога и Той ще ви помогне. Да кажем, че имате един много мъчен въпрос за разрешение. Ако се обърнете към Бога с искрена молитва, пълна със смирение, каквато помощ поискате от Него, ще ви се даде. Окултният ученик трябва да бъде смирен, отстъпчив и разумен. Той трябва да вижда нещата отдалеч, без да изпада в противоречия. Когато започне една война, той трябва да бъде принципен и веднъж влязъл, не трябва да отстъпва. Някъде пък той не трябва да влиза във война.

Ето защо, днес всички имате трудности в живота си. Някой път ще се обезсърчите от тези трудности, но знайте, че много пъти вие сами си ги създавате несъзнателно. Аз забелязвам сега, всички софиянци, както и провинциалистите, братя и сестри, ученици на окултната школа, както и всички религиозни и светски хора, минават през големи изпитания. Разликата е само в това, че светските хора не знаят, защо и за какво идват изпитанията, а вие знаете. В тази беседа аз няма да ви

разправям защо и за какво идват изпитанията, но чете-
те беседите, проучвайте ги, там са дадени много обясне-
ния. И за в бъдеще, като ви говоря, следете моите
обяснения. Учениците трябва да бъдат готови за всички
изпитания. От вас сега се изисква приложение на ново-
то учение в живота ви.

Допуснете, че вие имате един много лош съсед.
Как ще постъпите с него? Аз ви казвам: ще укротите ва-
шият съсед по новия начин. Един приятел ми разправя-
ше следния пример. Някой си американец имал един
кон, който хем хапел, хем ритал – никой не могъл да
се доближи до него. Господарят му постоянно се оплак-
вал. Този ритне, онзи ритне, на този пукне главата, на
онзи пукне главата. Най-после при този американец
идва един негов приятел и го пита: в какво се състои
лошотата на този кон? – Остави се, никой не може да
се доближи до него – хапе и рита. „Имате ли сено?“ –
Да, имам. Той взима един вързоп сено, закачва го на
опашката на коня и го пуска. Целият ден конят ритал,
хапел, бягал, докато най-после се преуморил и легнал,
укротил се. На другия ден впрягат конят на работа и той
вече нито рита, нито хапе. Казвам: по същия начин сло-
жете на гърба на вашия съсед един сноп сено, нека рита
целият ден, докато се умори. Щом се умори, ще омекне.
Това е правилото, по което може да се укроти един чо-
век. Не поставяйте един жив човек за мишена на войни-
ците, но сложете на гърба му сено, или друга някоя вещ.

Ще ви приведа още един пример. Един беден воде-
ничар развържал кокошки. Той имал едно куче, което

се научило да яде яйцата. Воденичарят го бил, гонил, дано да се отучи от обичая си, но кучето все продължавало да яде яйцата. Най-после един негов приятел му дал следния съвет: за да отвикнеш кучето да яде яйцата на кокошките, опечи едно яйце и, както е горещо, като чуеш, че някоя кокошка снесе, смени прясното яйце с печеното. Той направил така, както го посъветвали. Кучето чува, че някоя от кокошките снесла яйце и веднага отива на полога. Бързо налапва горещото яйце, но хуква да бяга. Яйцето се заклещило между зъбите му, та едва го изхвърлило от устата си. От тогава кучето не помислило вече да обикаля полозите.

Казвам: има много хора, които трябва да изядат печено яйце, за да се освободят от някой свой недъг. С всеки недъг трябва да се постъпва разумно, педагогически, така, както кучето трябва да научи правилото да не яде яйцата от полозите и конят да не рита и хапе, а мирно и кратко да живее. Мога да ви приведа още много примери за укротяване на хората, но това са обикновени неща. Има хора, които могат да влияят на пчелите; други, които укротяват змии, тигри, лъвове, но за това се иска присъствие на духа, както и силна воля. Например, когато искаш да укротяваш животните, когато искаш да не те хапят, трябва да държиш ума си силно концентриран. Англичаните, които минават за ексцентрични хора, често правят такива опити за укротяване на животни в Индия и в Африка. Седне някой от тях на един голям камък, концентрира ума си и мисли върху една определена мисъл. Покрай него минава лъв, той не мърда. Но

ако рече да мръдне само, този лъв ще го нападне. Онзи, който иска да служи на Бога, съзнанието му трябва да бъде будно. Почне ли да плаче, да рита, да се оплаква, че тук не го приели, че там го изпъдили, лъвът ще го вземе. Ти като ученик, като влезеш в едно общество и да те обидят, трябва да дадеш вид в себе си, че не са те обидили. И най-лошите думи да ти кажат, да не подозираш, че са казали нещо лошо за тебе. Такъв трябва да бъде християнинът, такъв трябва да бъде ученикът на новото учение! Бог казва: „Не си отмъщавайте, защото мое е отмъщението!“ Забрави всичко и върви напред! Това не значи, че като минаваш покрай кучетата, няма да чуваш техния лай. Ще чуваш, но ще знаеш, че този лай не е заради тебе. Нима всичко, което става в едно село е заради мен? – Не е заради мен.

Та първото нещо: когато искате вашите имена да се запишат на небето, трябва да сте дошли до положението да въздействате вътрешно на света със силата на своя ум. Да допуснем, че сте заобиколени от редица трудности. Какво ще направите? – Отправете вашата мисъл към Бога! Имате недоразумение с някого – отправете ума си към Бога! Имате да давате пари, стегнал ви е кредиторът – отправете ума си към Бога! Болни сте, докторът е казал, че след два дни ще свършите – отправете ума си към Бога! Чакайте да дойде отговорът отгоре. Молите ли се на Бога, никакви лекарства не взимайте! Лекарството ще дойде отвътре. Вземеш ли лекарство, то трябва да произведе един вътрешен процес. Ако ти извикаш някой лекар, който разбира Божия за-

кон и се ръководи от Него, той ще разбере твоето състояние и лекарството, което даде, ще ти помогне. Когато за известна болест вие употребите всички лекарства, които съвременната медицина препоръчва, но не ви помогнат, напуснете ги и се обърнете към Бога. Тогава вашето оздравяване ще дойде отвътре. Вътре е вашият лекар. Той е лекарят на душата. И всички вие трябва да бъдете лекари на душите си. Вие страдате, за да проучите себе си, да проучите и другите хора. Умният човек трябва да знае, какво мисли неговия другар. Умният човек трябва да знае още, какви са чувствата на неговия другар.

Вие трябва да знаете, че не живеете за хората, но за Бога. Може би, с всичко, което се случва в живота ви, Господ е решил да ви изпита. Той казва на някои да ви обидят. Казва: „Кажете на този светия една обидна дума!“ Щом това нещо е от Бога, вие трябва да го издържите с радост. Аз съм ви привеждал ред примери, които пък вие привеждате на други, но като дойде същото до вас, не изпълнявате.

Ще ви приведа един пример за поука. Един млад ученик отива при един индуски Учител и му казва: „Учителю, научи ме на великите тайни на живота!“ – Ще те науча, но ако можеш да изпълниш една задача. Ще направиш три неща: ще излезеш на пътя и ще срещнеш най-напред един военен. Ще отидеш при него и ще му удариш една плесница. По-нататък ще срещнеш един религиозен човек, който се моли на Бога тихо в себе си. И на него ще удариш една плесница. Още по-нататък по

пътя ще срещнеш един светия, човек, който е завършил вече своето развитие. На него ще удариш две пlesници. След това ще се върнеш при мене. Ученикът отива при военния, удря му една пlesница – военният му удря две пlesници. Отива при религиозния човек, който се моли на Бога и му удря една пlesница. Този човек се обръща, прекъсна молитвата си, вдига ръка да го удари, но веднага я сваля и продължава да се моли. Когато отива при светията, удря му две пlesници, но той даже не мръднал. Ученикът се връща при Учителя си, който го запитва: „Какво ти каза първия?“ – А, много лошо беше. Военният ми удари две толкова силни пlesници, че и досега ги помня. „Това е методът на обикновения живот. Така постъпва всеки човек, който не може да контролира себе си, който борави със закона на необходимостта. Вторият, религиозният човек е човекът, който е започнал да живее по закон и затова пожелава да направи нещо, но се спира, казва си: нищо, закон има, той да го съди! Третият, светията, това е човекът, който живее напълно по закона на Любовта. Затова, когато ти като ученик, придобиеш състоянието на последния, ела при мен, тогава ще те уча!“ – му отговорил учителят.

Същото се отнася и за вас: като ви ударят, не само че не трябва да отвръщате, но не трябва даже да забележите, че са ви ударили. Светията даже не забелязал, че го ударили – не мръднал нито един мускул на лицето си. Ако можете да понесете изпитанията си в живота като светията, на когото ударили две пlesници, вие ще разберете и Божествените закони. Той даже не счел за

нужно да си повдигне очите. Защо? – Христос живее в него. Затова и вие не търсете Христос отвън, но вътре във вас. Ако някой път видите Христос отвън, това е отражение само, в огледалото Го виждате. Писанието казва: „Бога никой никога не е видял.“ Апостол Павел казва: „Сега ние знаем Христос не така, както едно време, когато е бил на земята.“ Когато Христос се явил на Павел, той паднал от коня си. Трябва да има един Ананий, който да отвори вашите очи. Сега Христос, Бог ви се изявява отвътре. И радвайте се, че Божието присъствие е такова. Някой казва: защо не мога да видя Христос? Не бързайте, ще дойде време да Го видите. Не трябва да Го видите прежевременно. Всички неща трябва да стават на своето време. Така както Бог сега ни се открива, това е най-добрият начин. Ще слушаме Неговият глас, който говори тихо и мълком вътре в нашето съзнание. И най-малкото, което ни се казва отвътре, трябва да го изпълним.

Важното за нас е това, че Христос всеки ден идва при нас и ни казва: „Направи това заради мен!“ Когато някой ти е казал обидна дума, Христос ще дойде при тебе и ще ти каже: „Прости му заради мен!“ Кажеш ли, че не можеш, че ти е много мъчно, ти не си изпълнил волята Божия. При тебе идва един бедняк и в този момент Христос те посещава и ти казва отвътре: „Дай новите си дрехи на този бедняк!“ Кажеш ли, че ще му дадеш старите си дрехи, защото новите не си обличал никак; пак не си изпълнил волята Божия. Че този бедняк е някой светия! Бог те изпитва чрез него. Този бе-

ден може да е и сам Христос. Господ ти казва отвътре: „Отстъпи му твоята стая!“ Ти казваш: имам друга стая, нея ще му дам. Пак не си изпълнил волята Божия.

Ние постоянно коригираме онова, което Бог ни казва, затова работата ни не върви. Дойде някой при мен и ме пита: колко дни трябва да постим, три или пет? Казвам: ако не вършиш волята Божия и 20 дни да постиш, нищо няма да те ползва. Има друг един пост. Ако аз постя 10 дни и всеки ден нося своето ядене на бедни вдовици и сирачета, разбирам такъв пост. Те ще кажат: Господи, благодарим Ти, дето ни изпрати този брат! Или, ако постя, за да очистя един недъг от себе си, разбирам такъв пост. Или, ако постя, за да придобия разположение на душата си, или да създам добри мисли и чувства в себе си, разбирам такъв пост. Но ако постя само за да източя тялото си и да не мога да работя, не разбирам такъв пост. Тогава някои ще кажат: като е така, да не постим, да не изтощаваме тялото си. Това е още по-опасно. Горко на този, който не пости! Човек, който никак не пости е натоварен кораб, който, ако влезе в развълнуваното море, опасност го застрашава. Човек, който пости много, е празен кораб, без никакъв товар. И той може да се обърне, като влезе в бурното море. Тогава на първия казвам да пости, да се изпразни малко, или с други думи: да слезе на някое пристанище, да извади малко от своята стока, да се поразтовари. На втория казвам: натовари малко кораба си! Като се срещнат празен и пълен кораб, пълният да каже на празния: ела, братко, вземи половината от моя товар!

Вие, окултните ученици в България, трябва да дадете един пример, ако не на съвършенство, то поне на издръжливост, на храброст, на самоотричане и при това като ви обиждат, да можете да издържате. Като дойде отчаянието във вас, да не се отчайвате. Като дойде маловерието във вас, да не се обезверявате. Искам да бъдете образци на една жива вяра. Никога не изгубвайте вярата си! Защото ние не гледаме на вас, какви сте сега, но гледаме, какви трябва да бъдете след 5, 10, 22 години. И тогава, който ви срећне, да каже: ето една наука, която променя хората! Всички вие трябва да се подмладявате ~~всеки~~ момент, да развивате най-хубави мисли и чувства. Вие трябва да бъдете образци във всяко отношение. Това е желанието на Бога. Като отидете при Бога, Той ще даде на всеки определеното място и вие ще работите за Него. Не мислете, че като отидете при Бога, цял ден ще пеете, ще свирите и ще почивате. Не, отидете ли при Бога, вие може да поседите там ден, два, три, месец, може и година, но веднага след това ще ви сложат на работа, ще ви дадат да управлявате нещо. Вие трябва да се пригответе за една велика служба в Царството Божие. Казва Христос: „Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!“

Сега ви пожелавам, имената ви да бъдат записани горе! По-добро нещо от това има ли? Следващата година като се срећнем, ще ви питам: получихте ли по едно писмо? И желая на всички, без изключение, да получите по едно писмо! Ако се яви едно изключение, всички заедно ще помагате на този брат или сестра и тяхното

име да се запише на небето. Всички сте призвани в Бога, няма отмяна. Но всички трябва да се учат. Който знае малко, трябва да се учи от другите. Смирение трябва да има у всички ви! Изслушвайте се, като говорите. Вие трябва да дадете образец за едно бъдещо възпитание, та който ви види, да знае, че у вас има едно Божествено възпитание, една вътрешна дисциплина, на която се подчинявате. Вие трябва да се подчинявате не на външна заповед, а на една вътрешна заповед. Като кажем: всички на работа – да започнем работа. Като се каже: пейте – да пеем. Яжте – да ядем. Каквото и да се каже, каквото и да се изпълни, всичко да излиза дълбоко от душата ви. И като срещнете един такъв брат, ще видите, че на челото му има една светеща звезда. Това е един признак, че неговото име е записано горе. И Христос като дойде на земята, една звезда се появи. Звездата предсказа Неговото раждане. Всякога, когато се ражда един велик човек, на небето се появява една светла звезда.

Аз искам всички вие да видите тази звезда. Звездата, която се появи за Христос, да се яви и за вас! Тя е Божествена, разумна звезда, която носи Новото Учение и всички Божии блага. Тя е звезда, с която идват Божиите ангели. Тя е звезда, с която Божият Дух раздава всички дарби и способности, от които, както вие, така и всички останали хора се нуждаят. И за в бъдеще ние имаме нужда да заработи в нас великият свят Божи Дух, Който разбира всички закони, които Бог е поставил. Тогава всичко ще върви в ред и порядък. Само така ще

може във вас да се внесе новото и да почувствувате всички едно вътрешно съзвездане и преминаване от временния живот на смъртта към вечния живот на безсмъртието.

„Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!“

Петък, 9 ч. с.

27 август

Свещеният огън

„Затова Отец ме люби,
зашто аз полагам душата си,
за да я взема пак.“*

Във всеки живот има един съществен въпрос. Когато казвам всеки живот, подразбирам живота на онези души, у които съзнанието е пробудено. Аз наричам пробудена душа тази, която съзнава не само дълга към себе си, както и дълга към своите близни, но която съзнава и своя най-главен дълг – към Бога. Или да предам същата мисъл в друга форма. Пробудена душа наричам тази, в която силно живее желанието да обича Бога.

Съвременният живот, в който живеем, е изпълнен с известни недъзи, с известни противоречия, страдания,

*) Иоана 10 : 17

съмнения, злоба, омраза, но всичко това не е създадено сега. Това е външната страна на живота, външното му изявление, но това още не представлява вътрешната, скритата страна на живота. Когато вие обикаляте около някой селски хамбар и чувате, че вътре мишки църкат, какво показва това? – Това показва, че хамбарът е пълен с жито. В празен хамбар мишки църкат ли? – Не. Мышките църкат само в пълен хамбар. Когато минавате покрай някой кошер и чувате вътре движение, бръмчене, какво показва това? – Че в кощера има живот, пчели има в него. Когато виждате, че идва някоя голяма река и залива околността, а с това по някой път прави пакости на хората, какво показва това? – Че тази река има голям източник. Тя е благонадеждна.

Следователно, това, което ние наричаме недъзи, в някои случаи представлява изблик на велик живот, но като не знаем, как да употребим този живот, заражда се злото. Значи, в едно отношение злото е неразумно употребяване на живота. Нека вземем най-простиия случай в живота. Ако един човек препие или преяде повече, отколкото трябва, това е престъпление. Ако някой човек мисли повече, отколкото трябва и по този начин иска бързо да разреши една от великите задачи и това е престъпление от негова страна. Великите въпроси са последни въпроси, те никога няма да се разрешат. Ние трябва да започнем от разрешението на онези въпроси, които са най-близко до нас. Христос разреши един основен въпрос и каза защо Отец Го люби. Често и вие казвате, че трябва да имате любов към близните си. Да, но за да

обичаш близните си, трябва да направиш една велика жртва, а за да направиш тази велика жртва, трябва да имаш велик идеал в себе си – трябва да познаваш Бога – източникът на нещата. Не е въпросът до външното отношение на нещата, т.е. до външната страна на Бога, колко Той е велик, но трябва да имаме една допирна точка с Божественото съзнание, да чувствуваме Бога в Неговото проявление всеки ден. Казвал съм и друг път, Бог има специално отношение към всяка душа, към всеки разумен живот. По това именно се отличава Той. Бог не борави с един народ. Когато Той изпрати Мойсей при Фараон, каза му: „Иди и кажи на Фараон, че аз съм Бог на Аврам, на Яков и на Исак.“ Това бяха трима души, заминали вече. Питам: защо Бог не му каза, че е Бог на израилския народ, а му каза, че е Бог на Аврам, на Яков и на Исак? Къде беше Аврам? Къде беше Яков? Къде беше Исак? Аз ще ви задам следния въпрос: когато човек обича, къде ще сложи любовта си, на кое място? Ако сложите любовта в сърцето, то ще стане толкова горещо, че ще се произведе главоболие. Действително, ако Любовта влезе в сърцето, образува главоболие. Ако пък я сложите само в главата, тя ще произведе коремоболие.

Сега хората страдат от двете болести: от главоболие и от коремоболие. Казвам: сложете Любовта съразмерно и в главата, и в сърцето! Когато говоря за Любовта, подразбирам съвършенството на Бога, изявленето на Бога в Неговата пълнота, т.е. във всички Него-ви прояви. Любовта е единствената сила, която ни

свързва с Бога, а не нашето външно величие. Има нещо тайно във всяка душа, което даже и другите не подозират, но Бог, Който вижда цялата вечност, вижда, какво може да излезе от всяка душа. Вие можете да гледате една душа, че е бедна, страдаща, без никакво външно величие, но Бог обръща специално внимание на тази душа.

Ще ви приведа един пример. Един от висшите духове веднъж видял, че Господ обръща голямо внимание на една душа на земята, всяка сутрин се обръща към нея, вслушва се, като Му говори. Той се заинтересувал силно, каква ли ще е тази душа, която заслужава Божието внимание. Той си помислил: тази душа трябва да е някоя светла, велика, щом Господ я обича така много, щом се занимава толкова много с нея. Този ангел пожелал да види, коя е тази душа, да се запознае с нея. Той казал: „Господи, много ти се моля, голяма привилегия ще бъде за мен да ме пратиш да видя тази душа, с която Ти всяка сутрин говориш. Господ се обърнал, погледнал го и нищо не му казал – пратил го на земята. И какво мислите? Завежда го в едно капище, където един беден човек без никакво величие, се молел на Бога, като постоянно прегръщал един идол. Ангелът се почудил, как е възможно Бог да обръща такова внимание на този беден, на никого неизвестен човек. Да, но Бог вижда великото, което се крие дълбоко в тази душа. Вие ще кажете: какво голямо заблуждение, да прегръща човек един идол! Ами когато майката прегърне своето детенце и внесе всичката си надежда в него, не е ли същият този идол? Когато онзи християнин банкер прегърне

своята каса, не е ли същият този идол? Той казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Ами когато онзи учен човек прегръща своята книга, не е ли същият този идол? Ами когато проповедникът прегърне Библията, не е ли същият този идол? Ами когато офицерът хваща своя нож, не е ли същият този идол? Ами когато един народ се бие със своите пушки и топове, не е ли същият този идол? Но Бог гледа много широко на нещата. Казвам: ако ние от наше гледище искаме да осъдим идолопоклонниците, ще изпаднем в същото противоречие, в каквото е изпаднал и този ангел. Когато един човек се бие за своето отечество и прави това заради Бога, а не за хората, за в бъдеще това ще се превърне в една велика добродетел.

Сега вие се намирате в едно противоречие. Вземате глина и казвате: това е кал. Вярно, кал е, но грънчарят, като вземе тази кал, пречиства я и прави от нея едно хубаво гърне. В Бога се крият вътрешните методи за пречистване на човешките души. Тези методи представляват Божествения огън, в който Бог постоянно ни слага. Този огън е Божествената Любов. И често между народа се чуват думите: той ме изгори. Да, ако си дърво, ще изгориш, но ако си гърне, ще се опечеш и хубава форма от теб ще се извая. Следователно, дървото трябва да гори при по-слаб физически огън от този, при който се пече гърнето. Как мислите вие, дърветата не се ли пекат? Всичките дървета, всичките плодове се пекат. Но онзи, който не знае как да употреби Божествения огън за дърветата, ще ги изгори. Огънят, който пече

гърнетата, изгаря дърветата. Огънят, който пече дърветата, опропаства гърнетата. Това е философия. Ако ние вложим нашите мисли и чувства в нашата душа, ще видим, че те не се развиват при един и същ огън. За да бъдеш милостив, трябва да знаеш, какъв огън да употребиш. За да бъдеш благоразумен, трябва да знаеш, какъв огън да употребиш. За да бъдеш поет, или писател, трябва да знаеш, какъв огън да употребиш. За да бъдеш музикант, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш художник, трябва да знаеш, какъв огън да употребиш. За да бъдеш земеделец, трябва да знаеш, какъв огън да употребиш. За да бъдеш баща или майка, каквото положение и да заемеш в този свят, трябва да знаеш, какъв огън да употребиш. Вие трябва да знаете, какъв е огънят на майката, на бащата. Майката има специален огън. Бащата има специален огън. Детето има специален огън. Този огън произлиза от степента на съзнателната Божествена Любов, която се проявява в човека. Ако нямаш този свещен огън в себе си, нищо не можеш да постигнеш. Аз го наричам „свещеният огън“, който възкресява човешките души. Когато ние съзнаваме, че имаме този Божествен огън, от нас може да стане всичко.

Някой запитва: че всички ние поети ли ще станем? Аз желая поети да станете всички. Аз желая пророци да станете всички. Аз бих желал всички да бъдете като Христос, да кажете: „За това Отец ме люби, защото аз полагам душата си заради Него и мога да я взема.“ Не можем ли всички ние да положим душата си за Бога и

да Му служим? Не е в многото, в малкото се състои всичко, което можем да пожертваме. Онази бедна вдовица, която даде последната си пара, стори повече, отколкото богатият, който даде от своя излишък. Христос, какво имаше в света? Имаше ли богатства? – Нямаше. Той имаше душа, която положи за Отца си. Той казва-ше за себе си: „Син человечески няма къде глава да под-слони.“ Имаше ли Той никакво влияние в света? – Нямаше никакво влияние. Навсякъде Го преследваха и Той се мъчеше да си пробие път със своето изкуство да лекува. Тук ходеше да лекува, там ходеше да лекува; тук говореше, там говореше, показваше на хората път към Бога. Той полагаше душата си. За кого? – Не за учени-те хора на своя век, не за религиозните хора на своя век, но за ония възвишени и прости души, които имаха све-щен огън в душата си, които имаха смелостта да прег-ръщат този идол и да призовават Бога. Ние, които сме достигнали до това развитие, можем да кажем, че от-както светът е създаден, никога не е имало по-добри ус-ловия от сегашните за проявяването на Словото Божие и на човешките добродетели, за сближение на хората, за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. И ако ние днес страдаме, то е по причина на преизобилието, което имаме. Съвременните хора са станали толкова egoисти, че забравят всичко на-около си. Това не се отнася само до светските хора, но и до религиозните, които служат на формата. Такава опасност има и за духовните хора.

Съвременните хора казват: как ще си нарушим

спокойствието, мира, да се занимаваме с хората? Та от нас не се изисква да направим жертва по някакво външно принуждение! Тази жертва трябва да стане от онова велико вътрешно подбуждение, от любов към Бога. Само така ще чуем Неговия глас. Питам ви: ако Бог изпрати един херувим, като пламтящ огън в своята слава, мислите ли, че съвременните религиозни и духовни хора биха изтряали на този свещен огън? Ние имаме пример с Христовите ученици. Когато Христос беше горе на планината, дойдоха Мойсей и Илия при Него, но учениците му заспаха, не можеха да издържат този огън. Само Христос се разговаряше с тях. После те му казаха: „Добре е да направим три шатри: една за Тебе, една за Илия и една за Мойсей.“ Аз казвам: ние още сега можем да направим тези три шатри. Но какви шатри трябва да направим? Нека направим една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростта и една шатра за Истината. Всички ние можем да живеем в тези шатри. Така че, ако за въдеще трябва да правим шатри, не трябва да бъдат за Илия, за Мойсей и за Христос, защото Илия е само един символ. Мойсей е също един символ. Христос, така както Го представят, е символ на Любовта. Значи, първата шатра, която трябва да се направи, е за Христос – за Любовта. Ако ние нямаме такава шатра, къде ще влезе Христос? Христос казва: „Ето, аз хлопам на вратата!“ Ако вие не отворите, как ще влезе Христос? Под шатра се подразбира това свещено място, този свещен огън, който отваря всяка душа за Бога. Каквото каже Господ, да го изпълним според методите и начините на днешни-

те условия, до които сме достигнали.

Ние вярваме повече на външното внушение, отколкото на вътрешното. Ще ви кажа, какво нещо е внушението. Например, вие сте тъжен. Отидете в някое общество, в което хората са весели. Заразявате се и вие и ставате весели. Това е външно внушение. Щом се отдалечите от това общество, вашата тъга отново ви обхваща. Тя се явява като един червей във вас. Това е внушението на злото. Друг случай: някой добър човек излиза от къщи весел, бодър, казва си: аз мога да повдигна целия свят. Отиде в някое покварено общество и веднага започва да чувствува, като че е в ада. Целият ден е тъжен, неразположен, казва си: отидох, изгубен съм вече! Като се върне у дома си, влезе в стаята си, всичко това изчезва изведнъж и неговата радост лак се появява. Трябва да знаете, че това, което Бог е вложил във вас, никой не може да ви го отнеме! Оттук може да кажем същото и за онзи свещен огън, за онази священа идея, която Бог е вложил в нас. Няма сила в света, която може да изгаси този огън, да отнеме тази идея. Когато изпаднете в изкушение, в противоречие, в съмнение, вярвайте в тази священа идея, вярвайте в Бога. Знайте, че никой не може да изгаси вашия свещен огън, никой не може да ви отнеме това благо. Временно може да страдате, но тази скръб ще изчезне така, както зимният сняг и лед изчезват пред силното лятно слънце. Така ще изчезнат всички съвременни противоречия.

Казвам: в света има един велик закон: човек сам за себе си не може да живее. За да се прояви Бог в как-

ва да е форма, трябват условия. За всеки от вас има определени моменти, когато Господ му проговаря. Божият глас се отличава с едно особено качество, а именно, той е много тих. Ще ви приведа за потвърждение на тази мисъл един пример от Стария Завет. Илия, един от великите израилски пророци, който нищо не писа, който мислеше, че ще спаси израилския народ, избяга от една жена в пустинята, където прекара цели 40 дни в пост. Бог искаше да му даде едно възпитателно средство, да му покаже, по какъв начин може да се поправи света. Илия мислеше, че като избие лъжливите пророци на Ахав, светът ще се оправи. И наистина, той ги изби, но най-после една жена го уплаши. Пророците отидоха, но после влязоха в Илия и той трябаше да отиде навътре в пустинята, там да прекара в пост и молитва. Казва се, че там най-напред се явила буря, но Бог не беше в бурята. След това се явил огън, от който гората се стоплила, но Бог не беше и в огъня. Най-после той чул един тих глас, не външен глас, но глас на душата. В този глас беше Бог. Тогава Илия закрил лицето си и Бог му проговорил. От тогава той разбрал вътрешния смисъл на живота.

Аз ще определя, как действа този глас. Когато чуеш нежния, тихия глас на Бога, душата ти се отваря така, като че в дадения случай ти можеш да обхванеш всички хора. Вън от тебе няма нищо чуждо, ти си навсякъде и с всички: и между ангелите, и между светиите, и между божествата. Душата ти започва да трепти като светлината на този Божествен огън и ти си готов да по-

жертвуваш всичко за Бога. Такъв човек е красноречив, може да пее, да декламира, да прави разумни жертви и т.н. Каквото хване, може да го свърши най-хубаво. Обаче, дойде ли съмнението, всичко това изчезва. Божественото в нас проявява особено качество, а именно: Бог не обича да ни натрапва своята мисъл, но когато влага своите мисли в нас, то е за да види, дали ще ги запазим. Често ние изгубваме тези мисли, тези чувства, тези идеи и след това чувствуваме в себе си голяма скръб и тъга. Всички съвременни скърби и нещастия на хората се дължат на това, че са изгубили Божествените идеи. Когато майката изгуби своето дете, тя плаче. Защо? – Това дете е една Божествена форма, в която се е въплътила една Божествена идея. Когато изгубиш една добродетел, ти си изгубил една Божествена идея. Всеки човек, когато изгуби своята вътрешна свещена чистота на душата си, скърби. Защо? Защото е изгубил една Божествена идея, а без нея, той лесно може да се опетни. Единственото нещо, което сега може да се каже на всички ви, е да направите последната жертва. Коя е тази жертва? Според новото учение, тази жертва е скрита в стиха, който Христос е казал: „Да положим душата си за Бога.“ Ако можем да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, ние сме разрешили вече кардинално всички въпроси в този свят.

Питаше ме вчера един господин: „Какви са вашите отношения към политиката? Какъв ще бъде вашият политически живот?“ Казвам: ние не разрешаваме сега

политическия въпрос, понеже ни предстои да разрешим един важен духовен въпрос. Политиката е плод на разумен духовен живот. Когато бъдем разумни и живеем един добър живот, тогава ще имаме и политика. Политиката означава свобода, а свобода имат само разумните хора. Разумни хора са тези, които имат Бога в душата си. Ако има някое същество всемъдро, разумно, това е Бог, Който е създал света.

Едно от положенията, към които се стремят религиозните, духовните хора, е да станат свети, добри хора. Но като се стремят да станат добри, това показва, че те захващат една работа от края, от опашката. Не мислете, че ако хванете едно куче за опашката, сте разрешили някой важен въпрос. То може само да квичи, но като го пуснете, ще започне да лае и да хапе. То казва: Господи не, с какво право ми хваща опашката? Какво искаш да кажеш с това? Опашката на кучето представлява неговия ум.

Та ние трябва да разрешаваме въпросите по закона на Любовта. Всеки от вас може да ги разреши за себе си. Когато пък не може да ги разреши единично, ще ги разреши колективно, с помощта на други. Как? Ако един цял народ се обърне към Бога, ще може ли да разреши своите трудни въпроси? – Ще може. Нека целият български народ каже: Господи, ние можем да жертвуваме за Тебе всичко! Каквото кажеш, ще направим! А днес българите казват, че имало репарации, това-онова. Защо има репарации? Защото Господ Го няма. Защо има глупости? Защото Господ Го няма. Защо има кора-

восьрдечие между хората? Защото Господ Го няма. Всичко, което тегне на хората, е защото Господ не е между тях. Ние искаме да разрешим един от великите проблеми в света без Бога. По някой път Той ни гледа, наблюдава ни какво вършим, поусмихне се и си отмина-ва. Ние вдигаме, слагаме, но работите не вървят.

Сега съществуването за нас не е в отричане от све-та. Тези хора, които се отричат от света, се обличат в черно. Има в света много мъже и жени, които слагат черни дрехи. Защо? Майката умряла, дъщерята облякла черни дрехи. Мъжът умрял, жената облякла черни дре-хи. Но често тази жена под това черно було друго нещо мисли. Тя си мисли за кой друг мъж да се ожени и си казва: Любовта е само до гроба. Като умре жената, мъжът прави същото. Не, любов, която трае само до гро-ба, е любов от картошки. Когато отидем в другия свят и там любовта трябва да ни следва. Любовта, която ни следва и зад гроба, тя е безсмъртна Любов. Ние, които сме дошли в този свят, трябва да изпълним волята Божия. За какво са призвани мъжът и жената? Аз съм ви казвал и друг път, защо са призвани. Те са призвани да бъдат образец на Божията Любов. Жената като поглед-не някой мъж, той трябва да затрепти, да почувствува, че в душата и гори свещен огън. И онзи целомъдрен мъж, като срещне някоя жена, дори и най-развалената, трябва да предизвика в нейната душа свещен трепет. Само по този начин ние ще можем да се повдигнем. Във всеки мъж трябва да има желание да повдигне една пад-нала жена. И във всяка жена трябва да има велик им-

пулс за повдигане, за спасение.

Често вие се спирате на някои лични въпроси. Те са важни, но трябва да разрешите най-важният въпрос. Казва Христос: „Там, където са събрани двама в мое име, каквото попросят от Отца ми, ще им се даде.“ Вие сте слушали този стих много пъти, може и сега да го приложите, да опитате неговата сила. Заболее някоя бедна сестра, или някой беден брат измежду вас, ето случай да проверите стиха. Съберете се двама или трима братя, или сестри, помолете се, да видите, дали Христос е между вас. Ако Христос е между вас, сестрата веднага ще оздравее. Ако Христос не е между вас, няма да оздравее. Вие често се намирате в противоречие по отношение на този стих и изпадате в положението на онзи, който ходил да изгонва духовете в името на Христос. За него се говори в Деянията на апостолите. Казва се, че като дошъл духът, той му казал: „В името на Иисуса Христа заповядвам ти да излезеш!“ Духът му отговорил: „Христос познавам и Павел познавам, и Петър познавам, но ти кой си, не те познавам.“ Отгоре на това го набил. Ако духът те набие, какво показва това? Вие сами ще си направите заключение. Някой ваш брат е болен, вие се събирате и казвате: хайде да се помолим на Господа! Молите се, но братът не оздравява, кесията му е празна, работите му не се уреждат.

Ще ви приведа примера за един от видните американски проповедници, Спържин, който и друг път съм привеждал. Спържин бил проповедник в една от най-богатите баптистки църкви. Една комисия от баптисти се

явява при Спържин и му казва, че искат да съберат една голяма сума за някаква благотворителна цел. Казват му: „Да се помолим на Господа да ни помогне!“ Той им казва: „Слушайте, да не изкушаваме Господа! Ето, аз давам тази голяма сума за Господа. Ние сме, които щом искаме, сами можем да изпълним тази работа. Това е нашата молитва. А сега, да отидем при Бога, да се помолим и да Му благодарим, че ни е удостоил да изпълним Неговата воля.“ И всички хора днес за пари се молят. Между евангелистите имаше един фонд за усилване на проповедническото дело в България. Искаха да съберат 1 000 000 лв. за тази цел. Много добра идея, но и един милион да съберат, работата няма да върви; и два милиона да имат, пак няма да върви; и сто милиона да имат, пак няма да върви. Работите с пари не върват. Аз ви казвам: дотогава, докато Словото Божие се проповядва с пари, работата няма да върви. Онзи проповедник, който проповядва за пари, внася отрова в ума си. Той трябва да проповядва за Бога от Любов. Онзи пък, който работи за Бога без пари, Бог ще помисли за него. Чудни са съвременните хора! Ако аз съм шивач и ушия някому дреха от любов, той няма ли да ми плати нещо? – Все ще ми плати. Най-малкото аз ще имам неговото внимание и разположение. Ако аз съм един виден цигулар и свиря на хората от любов, тези, които ме слушат, няма ли да се погрижат за мене? – Ще се погрижат. Ако ние вършим всичко за Бога от любов, знаете ли, какъв преврат ще стане в умовете и сърцата на всички хора? От такива велики души се нуждае Бог. И ние се нуждаем от

Божествения Дух. Христос, това е Бог, Който се разкрива в света. Христос, това е Любовта, която вече хлопа на всяка врата: и на вратата на проповедници, и на вратата на спасители, и на вратата на бащи и на майки, и на вратата на слуги и на господари, и на вратата на всички съзнателни души. Христос днес хлопа на всички врати и питат: „Готови ли сте да извършите това, което аз едно време извърших?“

Ще ви обясня, защо днес хората грешат. Отива една религиозна сестра при един министър и му казва: „Знаеш ли, Господ ме прати да ти кажа, че трябва да се съвземеш и да живееш по Бога!“ Той и казва: „Моля ти се, кажи ми, какво да правя?“ – Не зная, Господ чрез мен ти казва, че ти трябва да намериш пътя и да живееш така, както Христос иска. „Добре, щом казваш, че си пратена от Бога, кажи ми нещо! Аз нищо не зная за Христос.“ – Ще четеш Евангелието, защото в съдния ден ще даваш отговор пред Бога. И след това тази сестра отваря вратата и си излиза.

Ще ви приведа още един пример. Друга една сестра отива при една бедна вдовица в София, която три дни нищо не яла и се молила на Бога, дано и помогне някак. Тази сестра взела със себе си пълна торбичка с хляб и сиренце, млечице, плодове. Наклажда огън, стопля вода, измива децата и, облича им нови дрешки, които тя сама е донесла, изчиства къщата и ѝ казва: „Хайде днес да имаме едно хубаво угощение! Отдавна не сте яли хубаво.“ Започват всички да ядат, да пият топлото млечице и нищо не говорят за Христос. Тази бедна вдовица прег-

ръща своята благодетелка и ѝ казва: „Колко си добра! Радвам се, че Господ те доведе.“ Тази бедна жена нищо не разбира от Евангелието, но в душата и се събужда нещо и тя казва: „Аз виждам Божията милост, видях, как Господ отговори на моята молитва.“

Кой от двата примера е по-добър? И единият е добър, и другият е добър. Това са различни методи на работа. Казвам: всички методи, които прилагаме са добри, но ще дадат добри резултати само тогава, когато вложим в тях Божествената свобода и когато са продиктувани от онзи свещен Божествен огън, който гори в душата ни. Само тогава ние ще имаме влияние върху себе си и върху света. Когато аз говоря, че ние трябва да оставим своите възгледи, аз разбирам ония временни възгледи, които имаме за Бога и да схванем Бога като Любов; да почувствуваме, че Бог желае доброто на всички разумни същества, желае повдигането на нашите души и затова нещо Той употребява всички свои усилия, всички възможности, които се крият в Него. През всички векове, които са се изминали досега, Бог не ни е забравил: всяка година е изпращал някой да ни говори, не само отвън, но и отвътре. Той изпраща ангели да ни говорят. И не само това, но когато остане свободен и Той сам ни посещава и ни казва няколко насырчителни думи. Те са най-хубавите думи, те са епохални моменти за нас. Когато Бог говори някому, той поет ще стане. Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държавник ще стане, не такъв, каквито са българските държавници, нещо особено ще бъде. Ко-

гато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще освободи един народ, като Мойсей, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Мойсей, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при Фараон, той го запита: „Кой те прати тука?“ – Прати ме Иехов, Бог на Аврам, на Исак и на Яков.“ Казва му Фараон: Аз не познавам този Бог. Фараон имаше друго понятие за Бога. Мойсей му казва: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто служа и Когото познавам, е силен.“ И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христос, Кришна или Христос – един и същ е Той. Христос, това е проявеният Бог. Един е Той, Който се проявява във всички народи – Иехов. Всяко нещо, което носи живот и светлина в себе си, идва от Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Мойсей. Когато дойдем в света, трябва като Мойсей, да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил.

Казвам: Господ може да ни проговори още днес. Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ, една велика душа, забиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборг, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително уверен, т.е. близо до Истината. Когато Христос е дошъл на земята, Той е бил придружен от хиляди ангели. Един до-

бър човек никога не е сам. Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, където и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придвижават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Онзи художник, който рисува, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да се спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез Него всичко може да се направи.

Та сега първото нещо, което се изисква от всички ви, е да придобиете това Божествено знание. В него се крият бъдещите перспективи, които стоят пред вас, бъдещите възможности за вашето повдигане. Не се бойте от никакво съмнение, от никакви противоречия! Противоречията ще дойдат, те са необходими за развитието ви. Колкото повече човек се повдига в живота, толкоз повече изпити ще дойдат, толкова по-силни страдания и скърби ще има. Една сестра ми казва: „Учителю, Ти ни говориш само за страдания, дотегна ни да слушаме.“ Богати хора, според мене, са само скърбящите души. Онзи, който се радва, е много беден човек. Аз предпочитам една скърбяща душа пред сто радостни. Защо? Защото тя е богата, има какво да даде, касата и е пълна. Скърбящите души са богати, пълни с вяра, с надежда издържат на всичко, здрав гръбнак имат. И 10 пъти на ден да ги тъпчеш на земята, гледаш ги, пак станали. Такава една душа, като се дигне от земята, казва на дявола:

„Каквото да ме правиш, колкото искаш да ме тъпчеш, аз пак ще стана!“ Така е. Казвам ви: това, че дяволът може да се качи на гърба ти, или да те качи на гърба си, да не те е страх. Този дявол качи Христос на гърба си и Го дигна на храма. След това дойде при Него да го изкушава, като Му казваше: „Хвърли се долу!“ Христос му даде един разумен отговор, каза му: „Това няма да направя. Ти ме качи горе, ти знаеш, как да ме снемеш долу.“ Дяволът може да ме вземе, да ме качи на гърба си – нищо от това. Като ме е взел, ще ме носи.

Ще ви приведа онзи пример за праведника и за дявола. След като дяволът се мъчил под разни форми да изкуси праведника и видял, че е много силен, не ще може да го изкуси, дошло му на ум да влезе в стомната, от която праведника пие вода, та като пие, да влезе в него и да го изкуси. Когато дяволът влязъл в стомната, праведникът, преди да пие вода от нея, направил кръстно знамение и по този начин разпънал дявола, който не могъл да излезе повече от стомната. Праведникът се качил на стомната и се оставил на дявола да го разнася по целия свят. След една дълга обиколка, праведникът го запитва: „Ти ще ме смущаваш ли още?“ – Няма да те смущавам. Пусни ме само да изляза от стомната и ти ще бъдеш завинаги свободен от мен. Така направете и вие! Като дойде дяволът във вашата стомна, направете кръстно знамение, вържете го и се оставете той да ви носи, а не вие него. Как постъпвате вие днес? Като влезе в стомната ви дяволът, започвате да разказвате на всички: елате да видите, какво ми направи дявола! Това не е

силен човек. Когато дяволът влезе в стомната ви, никой не трябва да подозира, че той е вътре. Опасно е да подозира някой, че дяволът е влязъл във вашата стомна.

Какво означава стихът: „Затова Отец ме люби, защото полагам душата си заради Него.“ За да придобиете Божията Любов, трябва да положите душата си заради Него. От днес ние трябва да се решим да положим своята душа. За кого? – За славата Божия на земята. Така ще дадете пример и на другите, че в света може да се извърши това, което едно време са вършили пророците и светиите. Това, което те са вършили в древните времена и днес можем да извършим. Онези, у които съзнанието е будно, трябва да мислят върху този стих! Вие желаете Господ да ви проговори. Той ви е говорил, но съзнателно трябва да разберете Неговия глас. И като Го разберете, да задържите вътрешната си връзка с Него. Когато Бог ви проговори, всички ще се съберат около вас. Когато някой извор извира, нали всички идват при него? Цялата околност знае за него, защото той носи живот. Тревиците, мушиците, растенията, птиците, хората – цялата околност знае, че в еди-коя си долина извира един чист извор, с хубава кристална вода. Ако дойде Божествената топлина, Божествената светлина и Божественият живот във вас, всички наоколо ще знаят, че е дошъл един голям извор. Навред ще има зеленина – ще дойде и Божието благословение. Не само тези същества от земята, но и ангелите Божии като минават, ще го посетят, ще се разговарят с него. Бъдете ли такъв извор, всяко ще имате по едно писъмце, изпра-

тено от невидимия свят. Знаете ли, колко е хубаво човек да има едно писъмце, изпратено от невидимия свят! Тази е връзката, която ще ни свърже с Бога.

И така, ние трябва да започнем с основната идея – Любов към Бога! Да възлюбим Бога с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. Само тогава силата Христова, или разумната сила, или силата на Истината ще се прояви в душата на всички. Така сплотени в Божията Любов, ще бъдем мощнни като един човек. Не искайте всички индивидуално да се проявите. Когато се обединим в Бога, всички ще бъдем едно и всичко, което се отнася до проявите на другите, ще ни радва, като наше, понеже всички ще бъдем едно цяло. Сега как живеят хората в света? – В пълно разединение. Това, което ние вършим тук, другите религиозни хора го считат противоречие. А това, което те вършат, ние считаме за противоречие. Не е така. Всичко, което се върши, трябва да бъде за Бога и всички заедно да се радваме. Всичко, което се върши в света, където и да е, по който начин и да се върши, стига да е от любов към Бога, трябва да му се радваме.

„Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак.“

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Събота 10 ч. с.

28 август

Правосъдие

“Защото аз Господ обичам правосъдие: мразя грабителство и неправда.”*

За да може всеки човек да се развива правилно, трябва да разбира Истината, която носи свобода за него. Аз взимам думата „човек“ в най-широк смисъл, в нейното първично значение, така както е зададена от невидимия свят, така както е зададена от Бога. Този човек трябва да е свободен от всички предубеждения. Той не трябва да носи в себе си никакви утайки на живота, т.е. той не трябва да носи утайките на онези минали съществувания, на който и да е народ, или на което и да е растително или животинско царства, през които е минал.

*) Исаия 61 : 8

Човек не носи белезите само на народностите, през които е минал, но той носи в себе си и нещо животинско. В човека се крият всички добродетели, които ангелите имат, но в него се крият и всички злини, които съществата на ада имат. Човек е способен и на едното, и на другото. Това са две възможности, понеже човек живее между два свята. Това са две граници на неговия живот, в които той се проявява. Жivotът му от една страна граничи с небето, с рая, а от друга страна граничи с ада, с преизподнята.

Следователно, вие живеете между две граници. Такъв е животът, който сега се проявява на земята. Всички разумни хора в света, които искат да разберат Истината, трябва да я търсят, да я проучват, понеже свободата в света не може да дойде без Истината. Тя е велик закон. Когато хората разберат Истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде Истината, преди да дойде свободата, на тях предстои усилена работа. Човек не е пратен на земята за радости; човек не е пратен на земята за щастие; човек не е пратен на земята за блаженство; човек не е пратен на земята за богатство; човек не е пратен на земята за слава; човек не е пратен на земята за сила – той е пратен да научи пътя Господен; той е пратен на земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратен на земята да научи онова истинско знание на вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Това е великият закон, това е великият идеал!

Онзи човек, който живее за народа си, или за общество, или за дома си, или за жена си, или за децата си, или за себе си, както и онзи човек, който живее за човечеството, той не е разбрал смисъла на живота. Ние не сме пратени на земята да живеем за себе си; ние не сме пратени на земята да живеем за дома си; ние не сме пратени на земята да живеем за народа си; ние не сме пратени на земята да живеем за човечеството – ние сме пратени на земята да изявим Божествения живот. Този живот включва в себе си всичко. Можем ли да изявим Божествения Дух, всичко друго се включва в Него. Не можем ли да изявим този живот, всичко друго е пропаднало. Съвременните хора са забравили тази велика Истина. Кажете ми, кой народ от миналото е придобил нещо с тази философия? За старите римляни ли ще ми кажете? За египтяните ли, за асирийците ли, за вавилонците ли, или за някои от съвременните народи ще ми кажете, че са придобили нещо ценно и не са го изгубили и до днес? Дали англичаните, дали германците, дали българите, дали сърбите, дали гърците, или кои и да са други, са спечелили нещо с тази ограничена философия? Всички тези народи, както и всички отделни индивиди имат особени съвращания за Истината.

„Аз Господ обичам правосъдието.“ Кога може да се прояви правосъдието? – Само онзи човек може да прояви правосъдието, на когото душата е заквасена с Истината. По какво се отличава човека на правосъдието? – Човекът на правосъдието с нищо не можеш да подкупиш. Има съдии, които могат да се подкупят с

1000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 2000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 5000 английски стерлинги и най-после има съдии, които се подкупват с 100 000. Пред тази сума гръбнакът почти на всички съдии се прегъва и всички капитулират. Някои съдии капитулират даже и пред една женска целувка. Има и религиозни хора, които също така капитулират. И днес всички хора се изпитват. Всички онези хора, които издържат, това са хората, които обичат правосъдието и които живеят с Истината. Ние говорим за идеалния живот в света.

Сега някой ще ми каже: ти като говориш така, постъпваш ли по този начин? Не е въпросът там. Всички трябва да вършим волята Божия! Аз няма какво да оправдавам себе си, но ако някои ме запитат, аз ще им кажа: ела и – виж! И ако аз запитам някои от вас, как живеете, вие трябва да ми кажете: елете и вижте! Най-после, в този смисъл, няма защо да разправяме, какво е нашето верую.

Нека дойдем сега до великата Истина в живота. На кого е потребен хляба, на сития или за гладния? – На гладния. Ситите хора не се нуждаят от хляб. На кого са нужни парите, за богатите или за сиромасите? – За сиромасите. На кого е потребно здравето, На здравия или за болния? – На болния. На кого е потребно знанието, На знаещия или за невежия? – На невежия. Под думата „невеж“ аз разбирам човек, в когото има един стремеж да се запознае с основните неща в живота. Дотогава, докато ние мислим, че ще умрем, че всичко с нас

ще се свърши и не се проникнем от онази вътрешна, непоколебима вяра към Бога, ние не можем да разрешим никакви въпроси в света. Дотогава, докато мислим само за себе си, ние не се отличаваме по нищо от животните. Няма животно в света, което да не мисли за себе си. И най-малкото животно, което едва можем да наблюдаваме под микроскоп, се движи така съредоточено и търси храната си, както и ние. Ако ние се грижим за себе си и най-малкото животно се грижи за себе си. Ако ние се грижим за своя дом, или за своя народ и най-малките същества се грижат за това нещо. Я идете в едно свинско стадо и се опитайте само да вземете едно от малките прасенца, да видите, как ще се обяви цялото стадо срещу вас! И горко на този, който се опита да хване едно от тези малки прасенца! Някой казва: ние трябва да защищаваме народа си. Хубаво, но това още не е задачата на истинския човек. Човек е онзи, който като стане сутрин, отправя очите си към Бога и започва да разсъждава, защо е направено небето, защо грее слънцето, защо са създадени звездите и т.н. За това нещо една свиня не може да разсъждава никога. Щом една свиня се намери под някоя круша и изяде един от плодовете и, тя започва да рови в земята и мисли, че от земята излиза всичко. И ние, съвременните хора, след като приемем всички блага, които Господ ни е дал, казваме: всичко излиза от земята и пак в земята ще се върне. Не, благата не излизат от земята. Земята е само една съкровищница на Божиите блага.

Сега няма какво да се спират върху вашите разби-

рания, но казвам: елате, опитайте и вижте! Следователно, великото и Божественото започва само след като човек съзнае този велик закон, че има една вътрешна Правда в света и тази Правда засяга не само нас хората, но и животните едновременно. Разправяха ми няколко примери за проявленето на Божията Правда и между животните. Ще ви разправя два от тези примери, които са автентични. Единият случай става в село Чатма, Варненско. В една кръчма влизат две лястовички и започват под стряхата някъде да си правят гнезда. Обаче когато едната лястовичка донасяла кал и си правила гнездото, другата в нейно отсъствие взимала калта и я слагала в своето гнездо. Едната седи наготово, а другата ходи да събира кал за градеж на своята полочка. След като градила дълго време, не могла да разбере, какво става с нейното гнездо, каква тайна се крие, че не може да го довърши. Кръчмарят следи цялата тази работа. Обаче, един ден като се връща първата лястовичка, заварва другата в нейното гнездо, че взима кал. Скарват се двете лястовички. В това време, котката на кръчмаря се спуска, хваща една от лястовичките. Какво било учудването на кръчмаря, когато вижда, че котката хванала тъкмо тази лястовичка, която крадяла. Вие ще кажете: това е една случайност.

Ще ви приведа друг пример. В габровско някъде, под стряхата на една къща имало едно лястовично гнездо. Детето на тази къща, 7 – 10-годишно момченце, един ден се качва на стряхата на къщата, сваля всичките пет малки лястовички и с един нож отрязва езиците им.

Майката вижда всичко това, но си казва: е, дете е, няма нищо! Тя не му дала никакъв съвет. Расте това дете, пораства, става момък, оженва се, раждат му се пет деца, но всички неми. Този пример е от животинското царство, свързан с хората. Аз бих ви привел ред други примери, където може да се види, че Бог обича правосъдието. Цяла статистика има по това. „Очите Господни тичат по цялата земя“. Някои мислят, че Бог не наблюдава нещата. Не, Бог наблюдава всичко. Има едно око в света, което не спи. То наблюдава даже и това, което се върши в тъмните нощи. Има едно страшно око в света, което вижда всичко и въздава всекому. Къде ще се скрием от това око?

Та казвам: нека се яви у вас любов към Правдата, но не от страх, а от дълбок вътрешен стремеж. Когато един човек отсъждва справедливо, в пълния смисъл на думата, това е истинският човек. Казах ви, че здравето е за болните, знанието за невежите. Ами доброто за кого е? – За грешника. Животът за кого е? – За мъртвия. Живият човек не се нуждае от живот. Любещият не се нуждае от любов. Питам: кои стомни се пълнят? – Които са празни. Пълните стомни нямат нужда от пълнение.

Следователно, животът в съвременния свят се проявява по два начина. Има един потенциален Божествен живот, има и един кинетически Божествен живот. Има един потенциален човешки живот, има и един кинетически човешки живот. Тези два вида живот се различават. По какво? Потенциалният живот на Бога е всяка-

пълен, той има всички възможности в себе си и не се нуждае от никакви притоци. Той съдържа в себе си всичко. Кинетическият Божествен живот се отличава по това, че е един извор, от който постоянно извира вечно-то благо. Той никога не дотяга. Потенциалният човешки живот се отличава по това, че постоянно взима нещо в себе си. Кинетическият Божествен живот се втича в него постоянно. Кинетическият човешки живот пък постоянно обработва Божиите блага, които се втичат в него. Оттук същият закон се отнася и за яденето. Ако храната, която приемаш в себе си, не се сдъвче хубаво, не се разпространи из цялото тяло, не се възприеме от ума, сърцето и душата ти и не се превърне в една динамическа сила, за да се използва в света за работа за Господа, дотогава в тебе няма да се роди плод.

Питам ви сега: по какво се отличава здравия от болния човек? – Здравият човек всякога изпитва глад, а болният човек всякога има апетит. Имаш ли апетит, ти си болен човек. Изпитваш ли глад, ти си здрав човек. Здравият човек огладнява най-много по два, до три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Човек, който има апетит, яде по цял ден: това ще похапне, онова ще похапне, ще си разстрои стомаха, докато най-после умира. От какво умирят хората? – От много ядене. Казват за някой човек: много яде този човек. Казвам: апетит има той. Максималното число за ядене у гладния човек е най-много 2 – 3 пъти на ден. Той е разумен човек. Мине ли числото три, спада вече към хората на апетита. Законът на глада свършва с числото три, а законът на апе-

тита свършва с числото четири. Числото четири означава кръст. Щом видиш, че някой човек носи кръста, ще знаеш, че той е в закона на апетита. Днес всички хора носят само кръстове, те са герои на кръста. Защо носят кръстове? Какво е значението на кръста? – Кръстът е символ на страдание. Господ ти е дал кръста, т.е. страданията, за да се смириш, да съзнаеш своите слабости и да кажеш: Господи, аз имам една слабост, която трябва да изправя. Някои хора, обаче, носят кръста за храброст. Храбри са те, но не и в живота. Има много хора, които на бойното поле са се били юнашки, там са отсичали ръцете им, но като дойдат в обществото и ги поставят пред някоя каса, там не са герои, лесно могат да се подкупят. Къде е геройството им тогава? Къде е кръстът на тези хора? Аз наричам герой онзи човек, на когото като сложиш на гърба страданията на целия свят, кръстът на цялото човечество, той може да го носи. Този човек може да се изпоти и 10 пъти под тежестта на този кръст, но нито един път няма да похули името Господне. Той ще носи геройски всичко и ще каже: „Господ даде, Господ взе. Да бъде благословено името Божие! Благодаря Ти Господи, че си ме удостоил с всичките свои блага!“ Тази е великата философия на живота, която трябва да възприемем, като разумни същества.

Аз искам Господ да ви благослови. Как ще ви благослови? – Като обичате този Господ, Който обича правосъдие, а мрази грабителство и неправда. Никой човек няма да избегне Божието наказание. Това наказание се готви за всички. То е така справедливо и за сиромаси

и за богати, и за учени и за прости, и за царе, и за князе, и за генерали, и за владици, и за проповедници – всички са под този велик Божествен закон. Няма ли да дойде този закон? – Ще дойде. След година или след две, или след 10, или след 120 години ще дойде този закон, ще те задигне, ще те сложат на носилка и ще те занесат. И всичко това, за което си се грижил, няма ли да бъде загубено? Твоята глава няма ли да се пръсне? Ще те занесат на гробищата и от тебе помен няма да остане. Къде ще отиде твоята нервна система, твоята глава, твоят мозък, твоите мускули? Къде ще отидат твоите червени устни и твоите черни очи? Къде остава човешката мисъл, човешкото сърце и човешката сила? Къде остава човешката душа и човешкият дух? Вие ще кажете: така е създаден светът. Не, светът не е създаден така, не трябва да се лъжете. Ако гипсирате гърба на един човек и го оставите да лежи така в продължение на цели 5 – 6 месеца, трябва ли да мислим, че природата го е създала така? Трябва ли да му казваме, че Бог е определил така? Не, това е според науката на лекарите.

Човек е преплетен с ред заблуждения, които му създават големи страдания и сътресения в живота. Вземете примера с българите и гърците. Откак са станали съседи, те така кръвно се мразят, че достатъчно е да произнесеш пред българи на думата „грък“, за да му трепне сърцето. И достатъчно е да произнесеш пред гърка думата „българин“, за да трепне и нему сърцето. Гъркът като срещне някой българин, казва: дебела глава е той! Какво означава това? Той иска да каже, че

българинът е дебело дърво, че в него няма нищо, че е дивак, човек без всякаква интелигентност – най-грубият човек в света. Това разбира гъркът под думата „дебела глава“. Право ли съдят гърците? Питам ги аз: те как постъпиха със Сократ? Как постъпиха с Питагор и неговото училище? Нали те се хвалят със своята култура? Добре ли постъпиха? Следователно, не са гърците, които могат да съдят българите. Има само Един, Който може да съди българите. – Бог е Той, само Той може да ги съди. Но Той съди и гърците.

Това, което ви казвам е по отношение на народите. Да блаженства един народ, трябва да зачита Божественото право. Същото се отнася и за всеки човек индивидуално. Всеки българин, който иска заслужено да носи името „българин“, непременно трябва да има този свещен закон в себе си – да зачита Божественото право. Всеки българин да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да изпъкне мисълта: „Защото аз Господ обичам правосъдиę, мразя грабителство и неправда.“ Не е лошо да носиш името българин, но кога? – Когато това име е помазано. Пророкът казва: „Помаза ме Господ.“ В какво се състои това помазване? Светлината помазва растенията, помазва и нашия живот. Казвам: всеки цар, който не е помазан, не може да се благослови. Само помазаните царе са царували. В помазването се състои силата.

Ще изясня мисълта си. Когато едно растение покълне от земята и започва да расте и да се развива, кой го помазва? – Светлината. Тя е неговото масло. Коя

светлина? Тази, която идва от Истината, тази, от която произтича и нашият живот. Коя е още тази светлина? – Която идва от Мъдростта, която прониква и през нашия живот. Коя е топлината, която помазва растенията? – Това са онези Божествени чувства, които изтичат от Божията Любов. Когато човек има това маслопомазване, той е помазан от Бога и където отиде, навсякъде ще бъде приет. Тогава и във всяка църква всеки поп може да го помаже. Не го ли помаже Господ със своето правоъдие, със своята Любов, със своята Мъдрост и със своята Истина, той нищо не струва, никакъв помазаник не е.

И сега, у всички хора има това желание да бъдат царе, князе, генерали. Аз ви казвам: вие можете да бъдете царе, може да бъдете князе, всичко е възможно, но Писанието казва: „Вие сте царе и свещеници на Бога.“ Кога? – Когато Му служите. Но когато хората искат да свалят един цар и да сложат на негово място друг, те не разбират закона. Царе трябва да има! Казвате: царете развалиха света. Не, не го развалиха те. Преди царете на власт бяха боговете, но понеже хората не бяха доволни от тях, те задигнаха багажа си и заминаха на небето. Вместо тях дойдоха царете. Един ден и царете ще си заминат. Вие трябва да знаете че духовете, които идват на земята, заемат местата на царете и те управляват. Един ден като си заминат и те, ще останат народоуправлящите. Мислите ли, че тогава светът ще бъде по-добър, отколкото сега? Вярното е, че един разумен човек може да свърши хиляда пъти по-добра работа, отколкото хи-

ляда луди хора. Не е ли така? – Така е. Но хиляда разумни хора могат да свършат с милиони пъти по-добре работата, отколкото един луд човек. Не е ли право това?

– Право е. Ако в една държава има един луд цар и хиляди разумни граждани, те ще могат да свършат милиони пъти по-добре работата, отколкото този луд цар. Ако пък има един разумен цар и хиляда луди граждани, този разумен цар може да свърши хиляди пъти по-хубаво работата, отколкото тези хиляда души граждани. Не е ли права тази философия?

Следователно, ние сме за онази велика Истина, която трябва да опитаме. Аз се радвам, че Бог е говорил в миналото. Да бъде благословено Божието име! Аз се радвам и на всички онези велики пророци; аз се радвам и на онези велики хора, които са работили през вековете. На тях имената са записани горе. Аз се радвам и за всички онези хора, които сега работят. Аз се радвам и за всички онези хора, които ще дойдат да работят в бъдеще. Онези от миналото, тези, които сега работят и онези, които ще дойдат да работят в бъдеще, всички живеят. Онези, които са работили в миналото, ние сме ги сменили, те са в почивка. Сега идват други, които пък нас ще сменят. Значи, в живота има три фази: първата фаза е миналото, през която са работили вече. Втората фаза е настоящето, в което сега работят и третата фаза е бъдещето, в която ще работят. Хората на миналото почиват; хората на настоящето работят, а хората на бъдещето сега мислят, а после ще дойдат да работят. Те са на път вече и пристигат като онази армия, която

идва да подкрепи войските на бойното поле. Колко е красиво това! И всички тези хора днес воюват.

Аз бих желал целия свят да воюва с онова свещено оръжие на Любовта, с онова свещено оръжие на Мъдростта, с онова свещено оръжие на Истината! Нека не само десетки милиони, но и стотици милиони хора да воюват с тези оръжия. Нека всички хора на фронта да воюват, за да прогонят врага и да разширят границите на своето царство. Когато всички разумни хора – и мъже, и жени, и деца, и възрастни, и господари, и слуги – си подадат ръце, всички ще заживеят един разумен живот, така както ангелите сега живеят на небето. Ние няма защо да създаваме една нова култура. Тази култура е създадена вече. И когато дойдем до това положение, ние ще изпращаме своите деца от земята да се учат на небето, а не както сега правят, изпращат ги в Англия, или в Германия, или във Франция, или в Египет, или в Индия, или в Китай, или в Япония да учат някои тайни. Не, ние ще изпратим нашите деца на небето, там да учат великите тайни на живота. След 3 – 4 хиляди години те ще слязат отново на земята със светещи аероплани и ще ни разкажат, как живеят ангелите на небето. Ще ни разказват, как живеят там разумните същества, как строят къщите си, какви са техните взаимни отношения и т.н. Сега, обаче, на когото да кажеш тези неща, ще ти кажат: това са празни работи! Ние се занимаваме с реалните неща. Ами целият ни живот не е ли пълен с празни работи? Ние хората, които живеем сега на земята, сме най-глупавите същества, да не казвам най-безум-

ните. Никога в света не са живели толкова много глупави хора, колкото сега. Ще ви кажа защо. Вземете един млад, красив момък, хубаво облечен, свършил два факултета, доктор по право и доктор по философия, учен, голям човек. Но срещне той някоя красива мома, влюби се в нея, падне на колене, моли ѝ се и казва: „Моето ангелче, само в теб мога да намеря своето спасение, своето щастие. Ти си моето божество, само с теб намирам смисъл в живота.“ Тя го погледне и повярва, че наистина само тя е в състояние да донесе щастието и спасението му и се съгласява да се оженят. Но като се венчаят, според сегашните закони, не се минават две години, срещам го и той ми казва: не била тя! Аз се изльгах. Срещам нея и тя ми казва: не бил той! И наистина, когото срещна днес в света, всички са разочаровани. Най-после мъжът ми казва: жена ми умря. Или жената ми казва: мъжът ми умря. Питам: как е възможно да умре това същество, от което очакваше своето спасение, своето щастие? Значи, тя не е божество и той не е божество.

Докато ние сме хора, които падаме на колене пред някоя мома или момък, не сме ли онези хора със слабостите на едновремешните идолопоклонници, чиито идоли скоро се разрушаваха? Все пак техните идоли живяха с хиляди години. Ти днес прегръщаш един мъж, но къде ще отиде той? Днес прегръщате една жена, но къде ще отиде тя? И не само това, но докато този мъж не беше женен, честен човек беше. Ожени ли се, обаче за това божество, то започна да му казва: ти не трябва да бъдеш така глупав, да живееш толкова честно, по-прак-

тичен човек трябва да бъдеш, ако искаш да живееш щастливо, разумно като всички хора. Няма защо да живеем в тази колиба, за нас трябва простор, свобода, голяма къща ни трябва.“ И действително, тя заживява по-разумно, но не се минават 3 – 4 години, завеждат дело против него, затварят го, осъждат го. Този идеал се променя вече, идват страданията в живота. какво страдаме ние? – Много търговци са пропаднали за своите дюкяни. Много адвокати са пропаднали за своята клиентела. Много доктори са пропаднали за своите пациенти. Много свещеници и проповедници са пропаднали за своите пасоми. Да, те стават пастири на своите пасоми в църквата, за да ги пасат добре. Казваше един овчар: „Аз съм отличен овчар, паса стадото си, храня го, обичам го.“ Овците изпитват неговата любов и те на свой ред казват: „Много ни обича нашият овчар, но вълната ни стриже, млякото ни взима. Ние сме съгласни на всичко това, но и децата ни продава, а най-после взима нож, че и нашите глави отрязва. След това и кожите ни одира и от нас нищо не остава.“ На такъв овчар, който казва, че много обича овците си, казвам: какъв е този овчар, който взима млякото и вълната и кожата на овците? Някой ще каже: така е наредил Господ. Не, това е една велика лъжа в живота. Ние трябва да пренесем този символ в разумния живот.

Казва Бог на едно място: „Не желая смъртта на никого.“ Ако четете книгата на Исаи, ще видите, какво е говорил този пророк преди повече от 3000 години, какво вътрешно просветление е имал той. И ние, съвремен-

ните хора, казваме: така е наредил Бог. От Божествено гледище аз трябва да защищавам живота на овците, но хората още не са дошли до това положение. За сега те не желаят даже живота на другите хора. Те се колят, убиват, бесят, като казват, че това е геройство. Питам: какво благо са донесли сегашните войни, които стават по света? Най-културните хора днес, американците и англичаните, носят тежките последствия на войните. Те са внесли между тях толкова разврат и упадък, че съжаляват, задето са ставали и се стремят да изправят това зло, но не знаят как. Да оставим сега въпросите на Англия и Америка. Това са въпроси, които могат да се разрешат в бъдеще. Ние имаме въпроси, които сега трябва да разрешим.

Един от фараоните посетил една от тайните школи на Египет и поискал сина му да стане ученик на тази школа. Задачата на тази школа била следната: всеки, който искал да постъпи за ученик в нея, трябвало инкогнито да следва школата. Този царски син трябвало да излезе инкогнито от своята държава и да се представи като слуга в един царски двор, но така да премине през двореца, че да не предизвика с нищо първия стражар, който пазел пред вратата. Той трябвало да отвори сърцето на този стражар така, че да намери неговото благоволение. И през всичкото време на служенето си, цели три години, той трябвало да минава между всички незабелязано, никой да не знае, че е царски син. Освен това, в изпълнението на своята служба той трябва да бъде толкова внимателен, толкова почтен, да не направи ни-

каква грешка. Ако направи някаква най-малка грешка ще бъде изпъден вън от школата. Такава била задачата на царския син. Питам: лесна ли е тази задача? – Не е лесна. Такава е задачата и на нас, които сме дошли в света. Ние сме царски синове и трябва да изпълним тази задача безпогрешно. Какво правите вие? Ставате сутрин и веднага започвате да викате. На кого викате? Трябва да си кажете: чакай, царски син съм, трябва да извърша добре работата си. Влезете ли в Божествената школа неприготвени, вие пропадате. Ако вашето съзнание е будно, като ставате сутрин, няма да викате, но ще си кажете: аз съм царски син, пратен съм на земята да оправя работата си. Влязъл съм в Божествената школа и трябва добре да свърша работата си. Питам: кой не вика на обед или вечер като си ляга?

Вие имате друга една слабост. Често казвате: ние ще свършим работата си, но като отидем между ангелите. Знаете ли на какво прилича това? Ще ви изясня моята идея. И змийското яйце като е вътре в черупката си е много кротко, никому вреда не прави. Пък и яйцето на орела като е в черупката си, е много кротко, никому зло не прави. Ако вие отидете на небето, ще приличате на тези неизлюпени яйца. Но когато Господ иска да ви покаже, какви сте, Той ви праща на земята да се измътите и да се проявите. Някой казва: като отида на небето, там да ме видите, колко съм добър и кротък. Не, там ще бъдете едно неизмътено яйце. Важното е какъв си тук. Земята е пробния камък, на който ви изпитват. Важно е да се видите, какви сте тук на земята, като сте облече-

ни в плът. Някой казва: дотегна ми вече да нося този товар. Кое е по-хубаво за теб: да носиш 50 килограма злато на гърба си, или гърбът ти да бъде свободен от този товар? Вие ще кажете: разбира се, че е по-добре да носим златото на гърба си. Добре, представете си, че на двама от вас предстои да минат една дълбока река. Единият носи това злато на гърба си, а другият тръгва без злато. Кой от двамата има шанс да премине благополучно тази река? Ще кажете: нали има мост? Не, тази река е без мост. Как ще я преминете. Ще кажете: ще снема златото от гърба си и така ще премина. Да, но законът е такъв, че никой няма право да сваля товара от гърба си, ще върви с него. Тези порядки за богатството в света, са човешки изобретения. Най-голямото богатство, което човек може да има, това са неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият мощн дух, които го свързват с небето и с всички разумни души. Какво поголямо богатство от това? Това именно е истинското богатство на човека! Ами ако аз напусна духът си, ако напусна душата си, ако напусна сърцето си или ума си, какво ще остане у мене?

И всички хора днес казват: не може без пари в света! И тук повтарят, какво е казал някога си Наполеон. Като му разправяли, че трябва да се направи това-онова, той запитвал: „Ами пари?“ Навсякъде сега хората казват: да направим повече училища, да вземем повече учители, да направим повече църкви, да имаме повече свещеници и т.н. Ами кой ще им плаща? Докато има учители, които работят за пари, докато има проповедни-

ди, които проповядват за пари, докато има съдии, които служат за пари, докато всичко става с пари, ние ще имаме свят като сегашния. Ще кажете: ами как ще се прехранваме? Един ден, когато тези служби станат почтени, благородни и всички хора служат без пари, тогава децата ще се грижат за своите учители, а не техните майки и бащи; пасомите ще се грижат за своите пастири. Аз бих желал един учител да се упова на своите ученици, да ги учи, да работи с тях и по този начин да си изкарва прехраната. Той може да обработва с тях градини, да отглежда пчели. Един ден тези деца като пораснат, ще му се отплатят стократно. Вие ще кажете, че това не е съгласно с вашите разбирания. Но вижте, ние срещаме този закон навсякъде в света. Кажете ми, например, колко плаща синът на баща си? Както виждате, синът не само, че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане и един ден забягва. И бащата като няма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: Бог да го благослови! – и си заминава. Някой път и дъщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: Бог да я благослови, да обърне сърцето и! – и си заминава. Не, вие трябва да отидете по-далеч! Вие трябва да знаете, че ако се ражда такъв син, който изяжда всичкото богатство на баща си, причината за това е, че у бащата има някакъв дефект. Според закона на наследствеността, от вълка не може да се роди овца и от овцата не може да се роди вълк. По същия закон от орел не може да се роди паун и от паун не може да се роди орел. От змия не може да се роди риба и от

риба не може да се роди змия. Значи, във всички тези форми се крият известни сили, които определят посоката на движението им.

Та казвам: пророкът преди хиляди години е говорил, че Духът на Господа Иехов ще бъде с него да благовествува. Какво да благовествува? – Разумното. Вие, които ме слушате днес, трябва да знаете, че спасението на човечеството не е в никакви църкви. Спасението на човечеството не е в никакви хора, в никакви светии, в никакви ангели. Светиите, ангелите, добрите хора на земята, това са само служителите на Бога. Спасението на света е в Бога, Който е направил света. Този Бог има три атрибута: Любовта е Негова същина. Мъдростта е Негова същина. Истината е Негова същина. Те излизат само от Него. Там, откъдето излизат тези три велики добродетели, се проявяват всички други неща.

Следователно, спасител в света е само Бог. Той обхваща и прониква всички.

Всички същества, от най-висшите до най-низшите сфери, слугуват на този велик Бог. И ако искате, вие може да Го попитате: Как? Обърнете се с всичката си душа, с всичкото си смирение към Него и кажете: Господи, така както всички светии Ти служат, така както всички ангели Ти служат, така както всички добри, праведни хора Ти служат, така и аз с техния дух се обръщам към Теб, изяви ми се! Питайте Бога така и ще видите, че Бог е прав. Ако решаваш някоя трудна задача. Бог ще те осветли. Ако си болен, Бог ще внесе в тебе здраве. Ако имаш някое тързание, което смущава душата ти,

пак се обърни към Бога. Работи и чакай, Той ще ти изясни тази велика Истина. Не бързайте, може да почакате още хиляди години. Чакали сте толкова, ще почакате и още, това нищо не значи. Времето и пространството, това са само условия, при които Бог може да се изяви в разумния живот.

Само по този начин можем да се издигнем. Каква полза, ако бързаме и изгубим всичко? Каква полза, ако днешният ден бъде ден на радост, а утрешният – ден на тъги и страдания? Какво ще те ползва, ако днес родиш един син, а утре умре? Какво ще те ползва неговото раждане, ако смъртта му утре ти причини най-големите нещастия и страдания? Ниеискаме, като се роди този син, да живее. Ниеискаме, като добием здравето, да е с нас. Ниеискаме каквите добродетели придобием, да бъдат с нас. Ако днес спечеля една добродетел, а утре я изгубя, тази загуба ще ми донесе най-големите нещастия и страдания. Питам: какво ще ме ползва днешната култура, ако утре я изгубя? Какво ни е донесла днешната култура? Има нещо хубаво в нея. Тя е внесла равноправие между половете; тя е внесла един стремеж между мъже и жени, да се хармонират, да извършат добре задълженията, които им са определени. Днешната култура е внесла един стремеж и между всички религиозни хора да се обединят. Как? Не само по един начин могат да се обединят хората. Много начини има за обединение. Най-правилният начин, обаче, е един. Кой е този начин? – Той е да се живее по закона на Любовта. Стигне ли се до Любовта, в нея вече няма насилие. Това обединение

може да дойде и по закона на Мъдростта, на знанието. Най-после това обединение може да дойде и по закона на Истината. Ние трябва да знаем тези три закона, които съществуват в природата.

Следователно, по който от тези закони и да живеете, резултатите от тях трябва да са еднакво благоприятни за всички, да се даде свобода на всички. Тогава ние ще работим в единство и ще бъдем по-интензивни в света. Работата и нашият труд ще бъдат разумно оправдани и ще дадат добри плодове. А сега вашият труд се губи.

Казва се в Писанието: „Зашото аз Господ обичам правосъдие; мразя грабителство и неправда.“ Ето защо всеки човек, който иска да бъде обичан от Господа, трябва да обича правосъдието, а да отхвърли от душата си грабителството и неправдата. Бог обича само ония, които вървят по Неговия път. Законът е такъв. Кого обича овцата? – Своите деца. Кого обича вълкът? – Своите деца. Вълкът мисли, че неговият метод за живеене е най-правилен. Овцата мисли, че нейният метод е най-правилен. Но, най-правилният път за спасение се крие в човешкия дух. Ние сме най-разумните същества тук на земята и трябва да разрешим правилно въпроса. Ако го разрешим правилно, ние ще донесем едно благо и за по-висшите същества. Тогава ние ще бъдем носители на своята свобода и ще станем разумни органи в общия велик организъм. Само така ще можем да се притичаме в помощ на своите по-слаби братя на земята.

Това е учението, което трябва да носим навсякъде.

Бог е, Който ще спаси света и ние трябва да се хванем за Него. Всеки трябва да бъде като един извор, постоянно да извира. И когато казвам, че трябва да бъдем носители на свободата, разбирам, че трябва да се хванем за новата култура, да живеем според трите велики закона. Живеем ли така, това е Божественият ден.

И така, пред Бога този е велик, който носи в себе си това правосъдие. Пред Бога този е велик, в душата на когото няма грабителство и неправда. Всеки, който не носи в себе си това правосъдие, не е велик човек, не е културен човек. Каква култура има във вълците? Каква култура има в овците? Каква култура има в рибите? – Култура има само в същества, които мислят. Култура има само в тези хора, у които е вложен Божествения елемент. Единственото същество, което прогресира, което има книжнина, което мисли, което се моли на Бога, това е човекът. Единственото нещо, което отличава човека е, че той може да отвори ума, сърцето и душата си, за да влезе в него светлината на живота. Той е единственото същество, което може да разбира Божественото. Всички хора изобщо съзнават това нещо, но някои са така ожесточени, както влюбените, та не искат да го признаят.

Съвременните хора са ожесточени не поради това, че не вярват в Бога, но понеже постоянно се отменят от вярата си. Ти си един момък, вярващ в своята възлюбена, но утре тя не постъпи съобразно твоите искания и веднага става демон за тебе, не вярващ вече в нея и можеш да и препишеш различни неща. Така постъпва и

момата. Обича някой момък, но ако той не върви съобразно нейните желания, демон става за нея и вече в нищо не му вярва. Как е възможно, онзи човек, който до вчера беше благороден, добър, днес да стане демон? Казвам: чистият извор всяко остава чист. Нечистият извор всяко е нечист. Злото в света е всяко зло. Доброто в света е всяко добро. Аз наричам добър човек онзи, който в действията си е всяко буден и в дълбочината на душата си е всяко изправен. Лош човек е онзи, в душата на когото има всяко нещо задкулисно. Той външно е всяко изправен, но вътрешно има нещо лошо. Следователно, онзи човек, на когото съзнанието за Бога е всяко будно, който съзнава, че има една вечна Любов, една вечна Мъдрост и една вечна Истина, този човек е добър. Онзи човек, който не признава тези три велики закона в света, той е лош човек. Външно той може да е крътък, това показва, че още не се е проявил, т.е. не е още измътен от своето яйце. Казвам: сложете го на светлината и на топлината да се измъти и тогава ще видите, какъв е.

Сега, изпитанията в света не са нищо друго, освен условия да се проверим, да видим, какви сме. Те са най-благоприятните условия да се измътим. За всички хора в света ще дойдат тежки изпитания, морални страдания, та всеки ще покаже своето естество. Но има велики души в света! Ако един човек съзнава своя грех и се моли на Бога, в моите очи този човек е велик. Онзи човек, който извинява своя грех и не се обръща към Бога, в моите очи той е лош човек, няма никакво величие в

себе си.

Днес ни предстои едно нещо: да призаем своите грешки в душата си и да проявим доброто, което се крие в нас, да проявим Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. След това да проявим смирението, кротостта, въздържанието, щедростта и т.н. като се приличаме един на друг в помощ, да дадем свобода на всички страдащи. И тогава ние ще бъдем носители на онова велико ново учение, което ще внесе мир и радост във всяка душа, във всеки дом, във всяко общество, в цялото човечество. Това учение ще ни съедини с небето и ние ще живеем братски, така както Бог изисква.

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Ще се изкоренят

“Всяко растение, което не е насадил Отец мой небесни, ще се изкорени.”*

Този стих представлява живота в неговата отрицателна страна. Всички противоречия, които съществуват в живота, това са напътвания, за да се добие великата Истина. Всеки от вас, като се е родил на земята, трябва да добие Истината по обратен път. На земята не може да се каже Истината така, както е. На земята не може да ви дадат любов, каквато вие искате, нито пък знание, каквото вие очаквате. Всичко, което придобиете, ще дойде по обратен път. Знанието, което хората добиват, идва чрез ред опитности и страдания. Любовта, която изпитват, по някой път представлява такава опитност, че те казват: не струва човек да обича и да люби. И там

*) Матея 15 : 13

хората се разочароват. Тези хора пък, които се стремят да знаят много и те в края на краищата казват: „И в много знание има големи терзания и скърби.“ Тогава какъв е реалният, истинският смисъл на разумния живот? Аз бих казал следното: всяко растение, което Бог е насадил, ще расте, ще се развива, ще цъфти, плод ще даде – винаги ще има Божието благословение. Това е положителната страна на живота.

Защо Христос взима думата „растение“? Растението е емблема, символ на търпението в разумния живот. Без търпение животът прилича на дърво без корени. Някой път на съвременните хора, на религиозните, на учените и на държавниците им липсва търпение. Всички от тях се дават все накрая. Учен човек, след като учили цели 20 години, написва някоя голяма книга и в края на живота си казва на хората: всичко, което съм писал нищо не струва. Значи, той се отрича от това, което е учили. И онази красива мома, която светът е уважавал, дарявал с цветя, с китки, на стари години и тя се отрича от своята младост и красота и казва: не струва човек да бъде красив. Така говори и старата баба на младите моми: слушайте, не струва да бъдете красиви. Аз изпитах красотата, тя е толкова скъпа, че втори път, като се раждам, не искам да бъда красива. Защо? – Излягал я един момък, втори, трети, четвърти... Питам: животът на земята за такава любов ли е даден? И отговарям: не е даден за такава любов. Животът на земята, за ядене ли е даден? – Не е за ядене. Животът на земята за политически партии ли е създаден? – Не. Живо-

тът на земята за народите ли е даден? – Не. Я ми кажете, къде в Библията се споменава името англичанин, французин, германец, българин, сърбин и др.? На кои места ги споменава Господ? Ами къде останаха всички онези видни стари народи, египтяни, асирийци, вавилонци, на които имената се споменават в Библията? – Всички тези народи днес са изчезнали и други са ги заместили. Сега ще кажете, че те не са били толкова видни народи. Добре, англичаните, американците нали са виден народ, защо нищо не е писано за тях в Библията?

Питам ви сега: кого трябва да слушаме ние? По пътя на кои от тези народи трябва да се движим? В какво се състои преимуществото на един народ? Или в какво се състои преимуществото на един индивид? Има философи, които твърдят, че един човек струва повече, отколкото един народ. Да, така е, но и обратното е вярно: един народ струва повече, отколкото един човек. Но кое е мощното в света? Вие трябва да знаете, че от едно семе са произлезли всички ябълки и когато се завърши тяхната еволюция, те пак ще се съберат в същото семе. Един цял народ представлява един човек, развит в своята целокупна форма на земята. И цялото човечество, можем да кажем, също така представлява един велик човек, развит в своята целокупна форма. И ако ние вземем ангелите, те представляват човекът в своята най-висша форма. Най-после, ако вземем Бога, всичко излиза от Него. Цялата вселена не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява. Тя представлява развитието на Бога. Защото и Бог, сам по себе си, се развива. Които не

разбират този закон, ще кажат: и най-съвършеното същество ли се развива? Що е развитие? Всяка жена като изтъче платното, не го ли развива? – Щом го свърши, тя го развива. Това разиване не е ли проявление на изтъканото платно? Същото е и с Бога, когато се развива. При разиването си Той се разкрива, изявява това, кое-то е мислил, за да могат и другите същества да разберат Неговата мисъл, да я видят, а по някой път и да си купят от Неговия плат, да си направят нови дрешки. И горе има дюкяни, които продават платове.

Един автор, няма да кажа името му има една странна теория за въплътяването на душите. Няма да ви я представя в научна форма, но ще ви я изложа така, че да бъде достъпна за вашия ум. Според него, всички човешки форми в невидимия свят са изложени на витрини, като хубави, красиви човешки дрешки. Душите на небето, като минават покрай витрините, спират се и гледат – много красиви са тези дрешки.

У всяка душа, като минава покрай витрините, се заражда желание да си купи една дрешка. Обаче правило там е следното: щом някоя душа си избере една дрешка, трябва да я облече още в дюкяна, да види, дали и приляга. Но като се опита веднъж да облече една от тези дрешки, не може да я съблече вече. Колкото повече се мъчи да я съблече, толкова повече се впива в нея, докато най-после душата загубва съзнанието си и слизадолу на земята. Та всички вие, които ме слушате тук, сте ходили в Божествената витрина да си вземете по една дреха. И всеки от вас носи дрехата, която е купил

от горе. Сега вие се оплаквате, защо Господ ви е пратил на земята. Не, вие сами ходихте да си купите дреха за земята и се облякохте в нея. Вие сами пожелахте да дойдете на един бал, на едно представление. И ето, сега сте на това представление. Какво лошо има в това? Както виждате, аз ви говоря на човешки език.

При сегашното положение, в което се намирате, не е достатъчно само да кажете, че трябва да вярвате в Бога. Ние сме преситени от вярвания. Аз слушам често да казват, че душата на българина страдала, защото не трябвало да се разделява, но да се остави на почивка. Питам: човешката душа може ли да се разделява? Разделяването е процес на човешката мисъл. Когато влязат в човешкия ум две противоположни мисли, тогава става едно поляризиране, от единия полюс до другия. Това е лутане отляво надясно, слизане и качване, движение в кръг. Съвременните философи считат засега най-съвършената форма движението в кръг. Но аз не говоря за тези определени кръгове, каквито има в геометрията. Що е кръг, как би определил един геометрик? Геометрикът казва: пространство, заградено с една крива линия, на която всичките точки на периферията стоят на еднакво разстояние от един център. Но какво ни интересува нас, че всичките точки са на еднакво разстояние от центъра? Ние определяме кръга по следния начин: кръгът представлява всички възможности на човешкия живот, включени в кръга на неговото развитие и поставени на еднакво разстояние от центъра на човешкия дух. Следователно, каквато работа и да започнеш, ще имаш ед-

накви условия за постигане на резултати. Ако човек би разбрал кръга, каквото пожелаеше, щеше да го постигне. Ако иска да стане поет, или музикант, ще стане. Но той трябва да вложи в това желание цялата си душа. Внесе ли и най-малкото неверие в себе си, най-малкото колебание, не може да постигне нищо. Човек, който иска да бъде съвършен, трябва да носи една положителна мисъл в себе си. Вие питате, има ли Господ, или не. И започвате да доказвате така, както онзи циганин, когото попитали: има ли вода в тази долина, или не? Той казал: я има вода, я няма. Казвам: оставете това положение! Евангелистите често казват: ако ние вярваме в Бога, а всъщност няма Господ, губим ли нещо? Пък ако има, пак не губим. Как да няма загуба? Най-голямата загуба в света е, когато се увериш, че няма Господ. Щом Господ не съществува за тебе, ти изгубваш смисъла на живота си. Тогава аз казвам: отричането на Бога е най-силното доказателство, че Той съществува. Само реалното, само същественото може да се отрече. Само светлината може да се отрече. Само Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Доброделта, Милосърдието може да се отричат. Питам: можеш ли да изпразниш кесията на бедния, който няма нищо в нея? Можеш, обаче, да изпразниш кесията и касата на богатия. Следователно, ако касата на един човек се изпразни, това показва, че той е богат. А каква е касата, която нито се пълни, нито се празни? Хора, на които касите нито се пълнят, нито се празнят, са мъртви хора. Какво може да се говори на мъртви хора?

Сега, вие искате да бъдете добри, тихи. По-добри и по-тихи хора от мъртвите няма. И аз вчера ви казах, че като смесите яйцата и на най-вредните животни, никаква опасност няма. По-безопасно нещо от яйцата няма. Така че, ако всички вие бяхте само неизлюпени яйца, какво щеше да стане? Вие ставате опасни, когато се излюпите. Тогава става индивидуализиране и всеки иска да се прояви. Не е лошото в това, но човек трябва да се проявява разумно. Как ще обяснете следното противоречие? Когато великият майстор Страдивариус създаде своята цигулка и някой българин я вземе и отиде да свири с нея в кръчмата, цигулката ли е виновна за това? Страдивариус ли е виновен, или този българин? За пияните хора ли е направена тази цигулка? Не, този велик художник имаше идеята да създаде един инструмент, на който да свирят музикални души и да радват хората в света. Той не мислил за глупавите, за неразумните хора. И когато Господ създал света, Той имал предвид най-видните души – ангелите, светиите, праведните, разумните хора. Той имал предвид божовете, а не съвременните глупави хора, които се питат, защо Господ създаде света. Те нямат право да питат, както немите хора нямат право да говорят, както глухите хора нямат право да слушат и както слепите хора нямат право да виждат. Ето ви един контраст. Казвам сега и противното на това: всеки човек, който има очи, трябва да гледа; всеки човек, който има уши, трябва да слуша и всеки човек, който има език, трябва да говори. Това е положителната страна. Казват: ама не трябва да се живи

все така. Как трябва да се живее? Често ни запитват: ама вие съгласни ли сте с църквата? Чудни са тези хора! С никакви църкви не искаме да свързваме съюз. Ние сме за Царството Божие. Наближило е, казва Христос, Царството Божие. Ами че това е разумното. Църква може всеки да образува. Всеки човек е храм Божи. Всеки дом е църква. Всяко общество е църква. Всяка политическа партия е църква. Навсякъде в живота срещаме само църкви. Но всички тези църкви се ритат: и проповедници, и свещеници се ритат. Всички ние страдаме само от църкви. В Америка има толкова хиляди църкви. И ако отида^{*} в Америка, ще ме питат, към коя църква принадлежи. Ако не принадлежи към някоя от техните църкви, ще ме считат неверен. Да кажем, че има всичко 500 милиона христиани и всеки христианин представлява от себе си една църква. Кажете ми, как тези хора ще примирят своите различни схващания? Или, ако тези хора имат един милион църкви, изчислете, колко години ще ви трябват, докато преминете през всички? Ако стоите във всяка църква по един час, колко години ще трябват, докато посетите всички тези църкви? Това е материалната страна на въпроса.

Някой казва: ти православен ли си? Казвам: в Библията нищо не пише за православието. Ти евангелист ли си? И за евангелизма нищо не пише. Когато Господ направи света, православни нямаше, евангелисти нямаше, пък и евреи нямаше, и българи нямаше. После, като прати Господ хората в света, тръгнаха различни армии, с разни имена: българи, германци и др. Няма нищо от

това. И всяка майка ще сложи име на детето си, но това име е благословено, когато детето е разумно. Когато детето е глупаво и Ангел да му сложат име, пак не струва. И Благо да му е името, детето пак не е благо. И Божи-дар да е името му, ако е глупаво, пак не е Божи дар, а Божия скръб.

„Всяко растение, което Отец мой не е насадил...“. Значи, има един човек, който не е създаден, не е оформлен според ония максими, според ония принципи, които Бог е дал. Защото за всеки човек има образ, какъв трябва да бъде. Една отличителна черта на човека е следната: той, като господар на земята, трябва да влиза в положението на всички същества по-долу от него. Той трябва да влиза в положението на растенията, на най-дребните животни и да бъде във връзка със своите близки. Отличителната черта на Бога е милосърдието. Бог, Който е толкова велик, Който има с какво да се занимава е намерил в Своята мисъл време да се грижи и за хората. Попитали един турски дервиш: „Знаеш ли защо Господ създаде света? Той отговорил: когато Бог създаде целия свят, Той беше толкова сериозен, че по желал да има едно малко развлечение. За тази цел създал човека. При тези големи, велики работи, с които се занимава Господ, Той слиза от време на време на земята да си почине, да се позанимава и с хората. Ще кажете, че това не е научно обяснение. Да, така е, но питам ви: когато ние доказваме, че човекът произлязъл от един малък микроб, това научно ли е? Заблуждението е там именно, когато ние мислим, че от този малък мик-

роб, под влиянието на различни външни условия е станал човекът. В този микроб, в тази малка форма е бил скрит човекът. Да вземем по-нататък мнението на съвременните учени за еволюцията на родовете. Според тях, във всяка една форма се крият зародишите на всички по-висши и по-низши същества от нея, но тя ще може да възпроизведе само такава форма, до каквото най-високо развитие е достигнала сама и по-нататък не може да отиде. Например, човекът, като дойде до своята форма, остава си там. Най-после и за ангелите ще кажем, че те се спират по-далеч, отколкото човека, но по-високо от себе си не могат да отидат. Е, какво ще бъде нашето бъдеще? Както философите развиват идеята за човека, те приемат, че човекът ще стане божество. Значи, човека го очаква едно велико бъдеще, ще мине от положението на човек в положението на ангел и от там в положението на божество, облечено в сила и мощ. Така той ще стане орган на Божественото проявление. Тогава се заражда въпросът, защо Бог е създал света, защо е създал хората? Човеците са връзка между Бога и ангелите.

Следователно, човек по устройството си трябва да прилича на Бога, но днес още не е като Него. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие Свое. Това е дълбока философия. Ако започна да ви я доказвам, тя не може да се докаже. Тя трябва да бъде възприета, като ваш идеал, за да развиете в себе си всички онези скрити сили, които Бог още отначало е предопределил. Но тези сили трябва да се развият по-

тепенно. Когато тези скрити сили се развиват във вашата душа, това, което не можете да разберете, което е далеч от вашия ум, ще ви стане ясно. Вземете един музикант, у когото са развити центровете на музиката и го сравнете с един човек, у когото музикалните центрове не са развити. В черепите на тези двама души винаги се забелязва едно различие. Онзи, който е музикален, около слепите очи има една издаденост, а у немузикалния, тази част на главата е тясна. Наблюдавайте главата на някой писател. У него е силно развито въображението. Значи, в мозъка на всеки човек има известни органи, които са израз на силите, с които той работи. Хора, у които е силно развит органа на речта, очите им са особено устроени и задната част на мозъка им е също особено устроена. Тези, които не разбират тези неща, мислят, че главите на всички хора са еднакви. Не, има велико вътрешно разнообразие между хората, което трябва да се проучва.

Каква е нашата цел на земята? Нашата цел е да се учим да обичаме, да разбираме Бога. Бога можем да разберем само, когато Го любим. Всеки може да познае Бога, когато Го обича. Един учен човек е казал следните две неща: за да познаем Бога, най-напред трябва да Го обичаме, а за да обичаме человека, най-напред трябва да го познаваме. Затова, истинското знание за Бога трябва да започне с Любовта. При познаването, преди всичко трябва да влезе Любовта. Без Любов в този свят нищо не можете да постигнете. Аз не искам да ви направвам моята мисъл, защото, от мое гледище, няма

нищо по-опасно в света от това човек да се пресити. За пример, ако се говори често върху това, да бъдем религиозни, да се молим на Бога, най-после хората ще казват: дотегна ни да слушаме тези разговори! Не ни се слушат вече. Един стар български свещеник ми споделяше своя опит.. Казваше ми: „Дотегна ми тамянът! Аз не вярвам в прераждането, но ако за в бъдеще Бог ме практи пак на земята, свещеник не искам да ставам. Това вечно кадене с тамян, това повторение на едни и същи молитви, това често ходене в църква, всичко това ми е дошло до гуша!“ Що е тамянът? Казват: да кадим! Що е кадешът? – Това е нашата мисъл. Що е огънят? – Това са нашите чувства. Ние трябва да запазим сърцето си. То е една емблема. Този свещен огън трябва да се сложи в сърцето и от него да излезе този Божествен нектар, този свещен мириз, това благоухание, та да почувства Господ, че ние действително носим тази кадилница на живота. Кое е кадилницата? Кой кади? – Духът. И всички ние все кадим. Няма човек, който да не кади. И сега, като не се разбира Божествения живот, свещениците само кадят. Аз питам: това кадене благоприятно ли е на Господ? Като говоря така, някои ще казват: виждаш ли, той говори против православието. Но в Библията никъде не пише за православието. Аз говоря само за началото, когато Господ е създал света. Това няма какво да ви обижда. Даже, ако река да говоря за сегашните времена, въпросът е друг. За сегашния живот ние ще говорим след две хиляди години. Сега говорим само за изтъканото платно. Сегашното платно още не е

изтъкано. За него ще говорим след 1000 години. Това платно е още навито на кросното. Платното на християнските народи още не е изтъкано. И Господ праща една нова раса да изтъче учението на Христос, учението на Бога за Любовта, Мъдростта, Истината, да покаже в какво се състои онази велика наука, да покаже, по кой начин светът може да се преобрази. Не е изтъкано още платното на християнството. Какво ще ми разправяте за християнството и за това, какво е казал Христос? „Любете враговете си!“ Кой от вас люби враговете си? Че най-големият враг на жената е мъжът. При това, този враг е в къщата ѝ. Най-големият враг на мъжа пък е жената. Питам те: любиш ли жена си? Ами кой е най-големият враг на майката? – Синът, дъщерята. Врагове на бащата са децата. Няма по-големи врагове от сина и дъщерята. Разбойници са те. Оберат бащата и майката по всички правила, при това и закон не ги хваща. И най-после казват на родителите си: хайде сега вие си вървете, да останем ние да ядем и да пием! Аз пък не ви говоря за сегашния живот.

„Всяко растение, което Отец ми не е посадил, ще се изкорени.“ Когато Бог направи първия човек, каза му да изучава птиците, рибите, животните и да наследи земята. А когато създаде втория човек, направи го градинар, каза му да обработва земята. Сегашните хора не са и от градинарите, те са от тези, които Господ облече в кожа и им каза: „Ще идете и ще орете земята! Много ще орете, малко ще получавате“. А на жените каза: „Вие пък ще зачевате и с много болежки ще раждате.“ Защо-

то такива жени, които се съблазняват от едно дърво, не могат да бъдат царски дъщери. Сегашните вдовици и жени се съблазняват от погледа на един мъж. Или ако те се съблазняват от малките драскулки, които той пише и го считат велик поет, те не могат да се нарекат царски дъщери. Някой мъж свири много хубаво на цигулка и веднага жените се влюбват в него. Чакайте, той свири наистина, но и жили. Той пее, но после кожи дере. Нали това е факт? Някой ще каже за съвременните хора, че са много културни, но за тези съвременни хора целият невидим свят си е създал такова мнение, каквото сегашният културен свят има за българите. Невидимият свят има за човека такова мнение, каквото целият образован и културен свят в Европа, в Америка има за българите, българите считат навсякъде за диваци. Това да не ви обижда.

В Африка имало един добър гадател, който гледал на ръце. При него идвали и американци, и французи, и хора от всякакви народности, на които той по ръцете описвал техните добродетели и умствената им култура. Като отишъл някой си българин при него, той го погледнал и му казал: ти си от едно малко племе, но най-своенравно, най-упорито. И описал страната му. Той искал да каже, че в това малко пространство, в тази малка държава, в която живее българинът има скрити сили, но той още не е научил закона, как да отправя своя ум и своето сърце в права посока. И следователно, всички негови сили засега се развиват динамически, разрушително. Българинът е преобилен с енергия, но му

трябва мекота. Където и да се съберат двама българи, все ще спорят. Във Франция спорят, в Германия спорят, в България също спорят – навсякъде между тях има спор. Не е хубава тази черта. Питам, ако ние постоянно спорим, какво ще спечелим? Сега спорят и религийните хора, кой ще се спаси и кой не. Откъде знаете това? Вие били ли сте съветници на Бога, да знаете, кой ще се спаси? Тези, които спорят, не са създали човека. Господ го е създал. Ако има някой авторитет, който да знае, кой ще бъде спасен, това е Господ. Ти отварял ли си архивата на Господа? Аз казвам, че след време от тебе ще стане най-видният човек. Вярваш ли в това? И когато срещна някой учен човек, казвам: виждаш ли това дърво? След време от него ще излезе отличен философ. Как? – Така е писано в Божествената книга. Ами от дървото може ли човек да стане? – Може. В този смисъл дървото не може да стане човек, но в него има възможности, които могат да го превърнат в човек.

Христос, Който е разбирал дълбоко законите, в тази глава излага някои свои възгледи, като отправя умовете на своите ученици към мисълта: „Всяко растение, което Отец мой е насадил, ще расте, ще се развива и плод ще даде.“ Тази мисъл трябва да е в ума ви, т.е. да знаете, че винаги сте под покровителството на Бога, а сега вие искате да ви защитава някой виден човек. Повидно същество от Бога няма. Най-разумният, най-благият, най-мъдрият, най-силният и най-великият, на когото всякога можем да разчитаме в този свят, е Бог. Сегашните хора описват бога недостъпен, че седи някъ-

де в небето на един трон. Това е тяхно мнение. Аз бих предпочел мнението на апостол Павел, който казва: „Живеем и се движим вътре в Бога.“ Аз бих предпочел онова тълкуване на Христос, където казва: „В дома на Отца много жилища има за всички ви.“ Неговата мисъл е още по-широка. За всеки един от вас има място при Господа, където може да живее. Следователно, ние можем да преобразим сегашния живот. Ако вие сте в пустинята и се измъчвате, няма вода никъде, какво ви е положението? Важното за вас в този момент е живата, изворната вода, за която Христос говори. Ако тази жива вода влезе у вас, вие ще бъдете в сила да превърнете сегашния си живот, да го направите най-напред красив за себе си.

Сега, всички вие, които ме слушате, както и да ме разбирате, запитайте се най-напред: съм ли аз едно растение, което Бог е насадил? И не си правете заключение, не казвайте, че не сте. Кажете в себе си следното: аз съм едно растение, което Бог е посадил, живея съобразно Неговата воля и ще дам такива плодове, каквито Той пожелае. Когато един градинар посее една круша, нали тя ражда това, което той иска? Когато един писател пише със своето перо, което изпълнява неговата воля, ако това перо скърца, нали той го изважда и слага вместо него друго перо? Когато цигуларят започва да свири, нали той взима онази цигулка, която дава отзук, израз на неговите чувства? Ако цигулката скърца и не дава чист, ясен тон, ако не отговаря на чувствата му, на неговия идеал, той купува друга цигулка. Следователно,

докато вършим волята Божия, ние ще имаме Божието благословение над нас. Бог не ни е създал нито за погибел, нито за страдания. Страданието е само един преходен етап, който скоро ще се измени. Ще дойде време, когато вие ще търсите страданията, но няма да ги има. В бъдещата епоха вие ще давате пари за страданията, но няма, кой да ви ги продаде. Ценни са тези страдания.

Сега, понеже Любовта е рядкост, радостта е рядкост, знанието е рядкост, а страданията изобилни, казвам: съберете страдания за бъдеще, да ги продавате. В това отношение законът е верен: когато много страдания се натрупат, когато станат прекомерно много, Господ слиза от небето и взима всичките страдания. Само Той е всемъдър, всесилен. Той взима тежестите на хората и с това се обогатява. Същевременно Той обогатява и нас в своята Любов. Защото нашите грехове и нашите страдания са гориво за Божията Любов. Божията Любов не може да се прояви без нашите страдания и грехове. Нашите грехове са необходимият пясък, по който може да се движи Божествената кола. В Божественият свят пък трябва пясък. Затова са необходими нашите грехове, да дадат подем, да се движи Божията кола. Вие ще кажете: тогава да грешим, да дадем повече пясък. Не, само толкова пясък трябва, колкото да се движи колата. Не трябва много пясък, че да се изпълни целия свят. На какво може да уподобите страданието? Казвам: страданието е чук в ръцете на онзи архитект или на онзи скулптор, който като се вдига и слага постоянно върху камъка, докато най-после извая една съвършена форма.

Питам: без този чук какво бихте направили? Следователно, с всеки удар на чука се произвежда едно страдание на камъка. Но щом се извая статуята на скулптора – неговият идеал, този чук не се вдига вече. Значи, когато Бог или живата природа, чрез този чук на страдания свърши своята велика работа върху нас, Той ще го сложи настрана и ние ще бъдем поставени на видни места, както Вазов и Ботев са положени в Борисовата градина. Така и вие ще бъдете поставени, като статуи в божието Царство. Всички ще бъдете видни хора.

„Всяко растение, което Отец мой е насадил, ще израсне и плод ще даде.“ Това значи: всеки такъв човек ще има чест и слава през всичките векове. Той ще притежава Божията Мъдрост, Любов и Истина. Човекът, когото Бог е насадил, ще бъде виден човек, но трябва да схванете Бога правилно. Когато ви говоря за Бога, аз не говоря за Него, както Той се е разкривал преди милиони години, но говоря за Него така, както днес се разкрива. Когато аз стигна до Бога, там не разсъждавам, в мен има едно свещено чувство за Него. Казвам: всичко, каквото Бог върши, то е важно за мен. Аз казвам: Господи, велики са Твоите пътища! Не ги разбирам, но научи ме да ги разбирам! Дойде ми някое страдание, казвам: Господи, научи ме да издържам! Научи ме да разбера това страдание! Дойде някоя болест, казвам: Господи, много хубаво, на място си я пратил, но дай ми възможност да разбера езика на тази болест. И като разбера езика на тази болест, тя изменя своето отношение към мене. Това е вярно само по отношение на Бога. Единственото

същество, което може да ни даде знания, което може да осмисли нашия живот, това е Бог. Затова именно аз ви говоря за Бога. Когато Бог ви обикне, всички ще ви обикнат. Затова трябва да търсим Божията Любов. Ако искате света да ви обича, обикнете най-напред Бога. Той е във всички същества. Ако искате да имате доброто мнение на хората, да имате знания, обикнете Бога. А ония хора, които постоянно се оплакват, че светът бил долина на скръбта, идол на страдания, тях не считам за герои. Казвам: да, зная, че всичко това съществува в света, че има страдания, че има бедност, но зная, че в божествения свят има и радост. Има невежество, но има и знания: има безлюбие, но има и любов; има лъжа, но има и Истина; има тъмнина, но има и светлина; има смърт, но има и живот. Смъртта, това е отричане на живота – значи животът съществува. Лъжата, това е отричане на Истината – значи, Истината съществува; невежеството, това е отричане на Мъдростта – значи, Мъдростта съществува. Всички неща, които се отричат, съществуват. Като кажа някому: ти не си верен човек, разбирам положително – значи, верен човек си. Щом някой човек ми каже, че лъжа, аз зная, че мога да говоря Истината. Щом някой човек ми каже, че нищо не разбирам, аз зная, че разбирам много работи. Щом започна да мисля, че не разбирам нищо, това показва, че в мене има философия, разграничавам нещата.

„Всяко растение, което Отец ми е насадил, ще се благослови“.

И така, аз желая това благословение да дойде вър-

ху всички, които съзнават. Желая тази година да бъдете насадени растения в градината на Бога. И който вкуси от вашите плодове, да хвали Бога. Нека бъде така, както Христос казва: „Така да просветнат вашите дела пред хората, че като ги видят, да прославят бога.“ Аз път казвам: така да се влюбят хората във вашите плодове, че като ги ядат, да благодарят на Бога, че е дал такива красиви дървета с такива сладки плодове!

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Неделя, 7.30 ч. в.

29 август

Добро и съвършенство

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Размишление.

Аз искам тази вечер да ви говоря много кратко, понеже много неща ви са казани. Някои от тях са донякъде разбрани от вас, някои съвсем не са разбрани, т.е. теоретически вие разбирате нещата, но не разбирате тяхното практическо приложение – далеч сте от тези схващания.

Представете си, че имате едно малко кръгче, кое то представлява един малък зародиш, в който е скрита потенциална Божествена енергия. Тази енергия от потенциална ще се превърне в кинетическа, т.е. от този зародиш ще покълне едно растение и ще се развива. Значи, в духовния, в Божествения свят доброто е плюс, то се проявява. С други думи: в Божествения свят добро то е кинетическо, злото е потенциално, а във физичес-

кия свят злото е кинетическо, доброто е потенциално. Възможностите, които имате за реализиране на тези живи идеи, създават радостите и скърбите в света. Когато вие изгубите една радостна идея, какво идва на нейно място? – Скръбта. Законът е верен и в обратен смисъл. Когато скръбта изчезне, явява се на нейно място радостта. Сега имате ли ясна представа, кога се явява скръбта в човешкия живот? Енергиите, които действат, същите ли са? – Не са същите. Следователно, вие трябва да имате представа за бързите смени на тези енергии в живота. Да кажем, че вие имате една кратковременна радост. Какво показва тя? – Че ще се замени със скръб. Тази радост е въведение към една голяма скръб. Много пъти една малка скръб е въведение към една голяма радост. Този закон е верен и в двата случая.

Питам ви сега: от чисто философско гледище, можете ли да обясните, защо светът е създаден така? Не само вие, но и най-видните философи, най-големите мислители на човечеството не са били в състояние да обяснят вътрешния смисъл на живота. Човек може да се досеща за тези неща, но колкото и да философства, не може да си обясни, защо именно той изгубва своята радост. Защо именно при скръбта вие се отчайвате? Щом дойде скръбта, не само вие младите, но и старите не могат да я носят. Питам: защо сте недоволни от скръбта? Най-после, защо сте доволни от радостта? Дайте си едно философско обяснение. Знаете ли, че тази радост, от която сте доволни, подир половин час ще ви донесе

най-голямата скръб? Тогава защо се радвате? Пък тази скръб, която след половин час ще ви донесе най-голяма радост, вие не искате да я видите и казвате: да се махне! Това е смяна на енергии. Всякога на една положителна енергия от Божествения свят съответства една отрицателна енергия от земята. Тези неща, които в невидимия свят се проявяват като добри, на земята се проявяват като лоши. (От какво зависи това противоречие?) Вие може да знаете от какво зависи това противоречие, а при това пак да не можете да приложите закона. За да бъдем добри, не е необходимо да знаем, какво нещо е доброто. И за да бъдем лоши, не е необходимо да знаем, какво нещо е лошото. Ако се качите на някоя голяма скала и се спуснете от нея, необходимо ли е да знаете, какво нещо е дълбочина? – Не е необходимо. Като слезете долу, ще знаете, какво нещо е дълбочина. Допуснете, че вие сте в някоя машина, която ви издига нагоре, но не знаете още, какво нещо е височина. Необходимо ли е да знаете, какво нещо е височина? – Не е необходимо. Онази машина, като ви издигне нагоре, като аероплан, ще почувствувате, какво нещо е височината.

Значи, в нас стават известен род промени, независимо от нашата воля. Ще имате предвид следното: на земята човек не може да знае, коя е истинската радост и коя е истинската скръб. Скръбта и радостта съставляват едно цяло и в някои отношения скръбта е предизвестие за радостта, а в други отношения радостта е предизвестие на скръбта. Радостта и скръбта, това са дрехите на Божествения свят. Само в облеклото на радостта и

скръбта ние познаваме реалността на нещата. Всички велики същества, които се явяват в света, носят и радост, носят и скръб. Понеже всички вие сте учени, ако помислите малко върху тези думи, ще видите, че този закон е много верен. Да кажем, че вие имате един беден приятел, когото много обичате, но трябва да знаете, че любовта ви към него непременно ще ви донесе скръб. Защо? – Вие ще трябва да делите с него средствата си, леглото си, ще му съчувствувате в страданията, ще му помагате – нещо ви свързва с него. Въпреки всички страдания, които той може да ви причини, без да иска, вие усещате едно разположение, една вътрешна приятност към него.

Сега ще ви обърна вниманието върху приложението на закона. Вие сте млади, искате да работите, да се проявите, но ако не можете да проявите навреме вашата енергия, във вас ще се прояви едно спящо състояние и вие ще започнете да заспивате. Аз гледам, тук в класа, както и навсякъде в събранията, много от слушателите заспиват. Виждам, че вие сте натрупали много енергия и не работите, затова заспивате. Що е заспиването? – Заспиването е потъване в една по-гъста материя. Когато се говори често по един въпрос, който не ви интересува, казвате: не ме интересува този предмет. Защо? – Съзнанието ви не е будно. Допуснете, че имате един план, искате да организирате едно списание. Събирате се да говорите веднъж, втори, трети път, разисквате, но нищо не вършите. След като говорите толкова много, всички ставате индиферентни, казвате:

не ни трябва нито списание, нито какво и да е мероприятие! Защо така? – Не трябва много говорене. Веднъж като говорите, започнете работа! Може да направите много грешки, не се бойте, работете! Като работите, у вас ще се роди импулс, стремеж към работа. Затова, за предпочтане е в света да правим грешки и да работим, отколкото да бъдем пасивни. В България често идваха американци, но не говориха български език казваха: когато се научим да говорим хубаво, тогава ще се отпуснем да говорим. Някои от тях, които се решаваха да говорят, правеха грешки наистина, но научиха български език, а онези, които не се отпускаха да говорят, не го научиха. Ако отидете в странство и не говорите съответния език, докато не го научите, вие никога няма да се научите да говорите. Ако искате да бъдете добри, ако искате да бъдете съвършени изведнъж, никога няма да бъдете такива. Много грешки ще правите, докато станете съвършени. Целта в живота на човека не е той да бъде добър, но да бъде съвършен. Целта, идеалът на човека е да бъде съвършен; а да бъде добър, това е средство.

Та когато аз ви говоря, че трябва да бъдете добри, това е само средство, за да достигнете съвършенството. Следователно, добротата не е идеал в живота на човека, а е само средство и условие за постигане на съвършенството. Тогава, аз обяснявам, защо трябва да бъдете добри: трябва да бъдете добри, за да бъдете съвършени. Защо трябва да бъдете съвършени? – За да бъдете добри. Който разбира закона, ще знае, като се казва, че чо-

век трябва да бъде съвършен, за да бъде добър, трябва да подразбира условията; а като се казва, че човек трябва да бъде най-първо добър ще подразбира, че доброто е необходимо за постигане на съвършенството. Съвършенството има два израза: в Божествения свят съвършенството се изпитва с голямата радост, която Духът съдържа. Но като дойде Духът на земята, изпитва се голямата скръб. И ако вие не искате да страдате, трябва да отидете горе – нищо повече! Пък щом не можете да се проявите горе, непременно трябва да се проявите долу – няма изключение в този закон. Щом човек влезе в живота, той трябва да се прояви или в радостта, или в скръбта. Или, казано на научен език: човек трябва да се прояви или между хората, или между ангелите. Между хората ще се проявиш като страдаш човек, а между ангелите ще се проявиш като добър човек. Следователно, в това отношение казвам така: страданията, това са корените на дървото, а радостите, това са клоните. Корените и клоните, т.е. страданията и радостите заедно съставляват дървото на живота. Без корени не може да има растене, та колкото повече страдате, корените стават по-дълги и по-силни, а щом корените са по-силни и вашите клони са по-силни – съответствие има. Значи, енергията, тази разумна сила, която се проявява в корените на вашия живот, която действа долу в земята, ще се прояви и в клоните, т.е. в по-висшите области на вашия живот. За да бъдете силни в света, тази идея трябва да се срасне с вас.

Тази сутрин ви говорих, че човек трябва да обича

Бога. Тази е идеята, която трябва да стане във вас плът и кръв, ако искате да бъдете мощни и силни, за да може да се образуват корените на вашия живот. За да може да победите всички мъчнотии, непременно трябва да си поставите за задача да обичате Бога и да реализирате тази задача. Ако действате по обикновен начин, както хората действат сега, ще имате един обикновен опит на разочарование. Земята е покrita само с разочарования; земята е покrita само с кости, а всички кости са останки от същества, които са вървели по крив път. Никой светия не остава костите си на земята. Светия, който остава костите си на земята, не е пълен светия. Светии, на които хората пазят костите, прекарват големи страдания.

Та казвам: понеже вие се пригответе за работници в света, сега именно ще дойде и вашето време да се проявите. Не чакайте да бъдете съвършени! Всеки ден трябва да правите микроскопични опити. Щом направите един малък опит, във вас ще се роди един малък подтик. Не губете напразно енергията си, защото другояче ще имате същата опитност, каквато са имали всички хора, които са живели преди вас. Скъrbите и страданията, това не е животът. Това, което причинява радост в живота, то е законът на съвършенството, понеже Божественият живот се намира в съвършенство. Когато ние предчувствуваame това съвършенство, което ще имаме за в бъдеще, то носи радост за нас. Но когато чувствуваame, че не можем да придобием това съвършенство, в нас се заражда скръбта.

Сега, на първо място трябва да знаете, че не ви даваме изведенъж всички окултни сили, с които ще боравите, защото ние не искаме да ви въведем в интензивна дейност, понеже вашият мозък и вашата нервна система ще се разстроят. Даже и от това малкото, което имате, по някой път мнозина от вас ще се обезсърчат, ще станат индиферентни. Индиферентността не е нищо друго, освен отпускане, мозъкът се размеква. Мозъкът трябва постепенно да се кали; трябва да се кали и човешкото сърце; трябва да се кали и човешкият ум, да станат пластични, издръжливи. Също така трябва да се кали и човешката душа и човешкият дух. Или казано на чисто материалистичен език: нервната система трябва да се кали, за да може Божествената енергия да тече постоянно през нея.

Сега вие се връщате от събора. Как ще работите през тази година? Като влезете между хората, вие ще се заразите от техните идеи и като срещнете най-малкото съпротивление, вие ще се обезсърчите и ще отстъпите. Като отстъпите, ще се скриете в позицията си, ще си повдигнете главата като лалугер и ще кажете: чакай, дано дойде благоприятно време, още не ми е дошло времето, не съм узрял. Разсъждавате ли така, вие ще се спънете. Докато узреете, няма да има място за работа. Щом узрееш, настава друг закон. Узрелият плод подразбира съвършенство. Щом си узрял, ти влизаш вече в Божествения живот, а на земята ще работиш, докато си зелен. Щом узрееш, ще те дигнат от земята, няма какво да търсиш тук. Затова, докато си на земята, няма да ис-

каш да узряваши. Който иска да живее по-дълго време на земята, ще бъде зелен, а който иска да узрееш, ще замине. Кои хора са зелени? – Зеленият човек се отличава по това, че не желае много работи. Той желае най-същественото, само това, което е за днешния ден. Той е като децата, с малко се задоволява.

Та сега вие се връщате в света и ще влезете в стълкновение с два лагера на противоположни сили, затова всички трябва да знаете, как да се справяте, да не оставяте вашия ум да се люлее като махалото на часовника. Нашата задача не е само да определяме времето, както махалото. Някои мислят, че като се движат наляво и надясно, като махалото на часовника, вършат нещо. Този часовник може по механически начин да определя времето, но за вас не е важно да определяте времето. За вас целта на живота ви е в съвършенството. За тази година, вие младите, ще имате задачата да бъдете съвършени. Какво подразбирам под думите да бъдете съвършени? – Поне да можете да балансирате скръбта и радостта, да се сменят равномерно. Ако имате половин час скръб, трябва да имате и половин час радост, а някой път, като не разбираете закона, щом сте недоволни, ще имате половин час радост, два часа скръб. Скръбта ви ще бъде по-продължителна.

Сега от вас, младите, се изисква да си определите един общ план на действия, как трябва да работите, тук в София, както и вън в провинцията. У всички ви трябва да се роди инициатива. Аз толкова пъти ви казах, че вие трябва да си пишете. Писмата ви трябва да бъдат

идейни. Вие сте заети само със себе си. Аз гледам, вие днес мислите за работи, които трябва да оставите за след 10 години. Вземете да напишете едно писмо на някой ваш брат от провинцията, да го окуражите, та като окуражите него, ще окуражите и себе си. Вие какво правите? – Разсъждавате, какво е положението на София, какво ще бъде положението на българския народ след 10 години, по кой начин ще се оправи света и т.н. Хубави са тези философии, но аз ги наричам нищо друго, освен едни хубави упражнения. Когато няма какво да правите, те са хубави гимнастически упражнения за ума. Всички философски работи, това са отлична гимнастика за ума. Мислите ли, че всички философии, които съществуват в света, са верни? Мислите ли, че всички математически работи са верни? Да кажем, че $a+b=c$. Как ще докажете, че $a+b=c$? Това е само едно предположение. Аз мога да кажа, че $a+b=c$. Това е едно предположение. Аз мога да кажа, че $a+b$ не е равно на c . Може да се води спор по това. Мога да ви наведа ред аргументи по това, да видите, в какво отношение $a+b=c$. Които от вас са математици, кажете, какво представлява това равенство? (– То изразява само едно количествено отношение). Имаме и други равенства: $c - b = a$; $c - a = b$ и т.н.

Има една висша математика, която може да изчисли, след колко време като си започнал да страдаш, ще се промени твоето състояние. Например, ако направите един голям разрез на ръката си, заздравяването на този разрез ще зависи от концентрирането на вашия ум. Ръката ви може да оздравее за 5 минути, за 1 минута, за 15

или за 20 минути, за един ден, за два дни, а може и за няколко месеци. Колкото интензивността на вашата мисъл е по-слаба, толкова повече се продължава и времето. Затова, за всички идеи, които искате да прокарате в света, трябва да имате една усилена интензивност; т.е. енергията, която ще изразходвате за постигането на тази идея, трябва да съответства на самата реалност. Този закон съществува и в механиката. От интензивността на силата, която изхвърля гранатата например, зависи, какво пространство ще пропътува тя, т.е. какво разстояние ще измине.

И така, като се върнете по домовете си, трябва да вложите в ума си идеята, че всичко, което желаете през тази година, ще можете да го постигнете. Ще си поставите за задача един постижим идеал. Например, идеалът ви може да се състои в постигане на следните неща: да научите френски, английски, или кой и да е от модерните езици; друг някой може да се научи да свири на някакъв инструмент, или да се научи да рисува и т.н. Изобщо, ще си поставите за задача постигането на една конкретна идея, която да може да реализирате.* Например, от толкова години насам ви преподавам окултни лекции, но ако ви попитам, каква е третата лекция от третата година, или каква е първата лекция от първата година, какво ще ми кажете? Всички вие мислите, че това е минало вече и знаете само заглавията на лекциите, а самият материал го няма във вас. Аз трябва да се върна към тях, да ви покажа съществените места в лекциите. Във всяка лекция има по една съществена мисъл.

Разбира се, вие още не сте готови за този материал. Това, което съм ви говорил, тези идеи ще изпъкнат във вашия ум, може би, след 10 – 20 години.

Едновременно вие трябва да си зададете задачата, да работите, освен индивидуално, още и колективно. Голямо изкуство е да знае човек, как да работи! Например, счупи ти се колата – изкуството е да си способен сам да си я поправиш, без нечия помощ. При това, ако работят 10 души на една кола и всички знаят, как да се поправи, работата ще върви по-бързо. Ако сам поправяте колата си, това може да ви отнеме цял ден, но необходимо е да знаете и сами да си поправяте колата. Дойде ви известна трудност, трябва да бъдете в състояние сами да разрешите тази трудност. Всяка трудност е една задача. Не е нужно да разрешите цялата задача сами, но поне една малка част от нея.

Сега, по пътя ви са сложени известни препятствия, известни трудности, каквито имахте и по събора. Тъкмо се пригответе за събор, станахте сутринта, не можахте да се съберете всички заедно – едни останаха вън, други – вътре. Какво ще правите в такива случаи? – Оnezи, които са отвътре, ще се молят; а онези, които са отвън, ще работят. Затова през тази година използвайте всеки даден случай, колкото малък и да е, за вашето издигане. Използвайте всички случаи, които ви се дават. Всеки трябва да бъде на мястото си. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да е на мястото си. Прави добро на място, почивай на място, мълчи на място – всяко нещо да е на мястото си. Нали пеете песента „Тъги, скърби вди-

гай, слагай.“ Можете ли да ги вдигате? – Не можете. Лесно се пее, мъчно се вдигат. Често аз проверявам тежестта на вашите скърби. Когато някой скърби, аз взимам скръбта му и намирам, че е доста тежка. Казвам: доста тежка е тази скръб, непоносима е заради него. Тази скръб е доста тежка за едно дете. Има скърби, които известни индивиди могат да носят, а други не могат. Същото е и по отношение радостите. Радостите са достъпни за някои, а за други са недостъпни. (Нали Господ раздава скърбите и то толкова, колкото могат да се носят?) Не, ние от лакомия избираме големите страдания. Някои от вас ходят по 10 пъти на ден да хлопат за страдания, без да знаят това.

Както виждате, аз не устоях на думата си. Казах, че ще говоря кратко, а говорих повече. Трябваше да ви кажа: скръбта и радостта са потребни, за да бъдете съвършени – нищо повече. Посейте този орех и той ще ви изясни Истината, ще ви покаже, какво има в него. На работа! От младите се изисква работа. Вие можете да работите, но мнозина от вас седят и почиват. Гледам, някои от вас седят под крушата и спят. Те приличат на някои овчари, които остават овците си да пладнуват, а те заспиват. Мине пладне, те още спят. Понякога път очите им гурелят, хващат червеи. Казвам: опасно е да се спи денем. И много овчари трябва да лекуват очите си от червеи.

Сега вие сте богати, пълни с енергия, но ще внимавате да не давате цялата енергия, която имате, а само от преизобилието, от излишъка. По този начин във вас ще

дойде нова енергия отвън. Не трябва да бъдете като онзи банкер, който постоянно складира, заботатява, иска да образува голям капитал, за да се осигури. Не трябва да бъдете като онзи търговец, който с малък капитал прави голям оборот. Вие трябва да бъдете от тези окултни ученици, които правят голям оборот с малки сили. Така, вие ще спечелите повече, отколкото ако разполагате с големи окултни познания, защото големите окултни познания са свързани с големи трудности. Затова именно и напредналите ученици плащат много. Вие трябва да поливате всички ваши семенца. Приложете в действие всички благородни пориви и желания, които имате в живота си и никога не отлагайте! Кой какъвто план има, нека го приложи. Аз не подразбирам някой глупав план. Не, всеки от вас има добър план. Този ваш план приложете! Каквито благородни идеи имате, не отлагайте, приложете ги! Вие мислите за последствията от тях. Направете опити през тази година, приложете ги, без да мислите за последствията. Даже и при най-големите несполуки, които имате, ще сполучите повече, отколкото ако не приложите идеите си. Приложете доброто, което имате във вас! Често младите казват: да видим, как ще работят старите, че тогава и ние. Старите пък казват: да видим, как ще работят младите. Вие очаквате от старите, а старите очакват от вас. В това отношение всички трябва да работите.

Най-напред употребете закона на внушението върху себе си. Внушавайте си и работете! Да кажем, че мноzина се намират под влияние на мързела. Какво трябва

да правите, за да се освободите от него? – Ще си служите със закона на внушението. Ще си кажете: утре ще стана в 4 часа! Но успите се и станете в 5 часа. На втория ден пак ще си кажете: утре ще стана в 4 часа! Обаче ставате в четири и половина часа. На третия ден пак ще кажете същото. Ще продължавате така, докато придобиете навик да ставате точно на времето, което искате. Можете да продължавате така 1, 2, 3 месеца, докато добиете навик. Придобиете ли навика, престанете с това упражнение, започнете с друго. Например, кажете си: за три месеца ще науча есперанто. Ако не можете да успеете още през първите три месеца, продължете още за три месеца. Ако пък не успеете, продължете опита за още три месеца и т.н. Продължавайте дотогава, докато научите есперанто. Какво означава есперанто? – Надяване.

И така, всички трябва да работите върху себе си със закона на внушението. Имаш една скръб, кажи си: утре скръбта ми ще бъде по-малка. На втория ден ще кажеш същото; на третия ден пак същото и т.н. Ще си внушаваш така, докато тази скръб се премахне. По този начин скръбта може да се намалява, но може да стане и обратното. Значи, чрез закона на внушението може да се привлече радостта, т.е. скръбта може да се превърне в радост – несполуките в живота могат да се превърнат в сполуки. Когато научите закона на внушението и можете да го прилагате целокупно във вашия живот, вие ще имате успех във всичко.

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Наряд

1926 г. 22 – 29 август

София.

На „Изгрев“

Понеделник, 5 ч. с.

23 август

За размишление през деня:

Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.

Матей: 10 ст., 8 гл.:

„И като чу Иисус, почуди се и рече на ония, които идеха след Него:

Истината ви казвам, нито в Израил съм видял толкова вяра.“

1. Кратко размишление.
2. Бог е Любов.
3. Добрата молитва.
4. Отче наш.
5. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрични кръгове.

Вторник, 5 ч. с.

24 август

За размишление през деня:

В красотата на вечната справедливост, в която мирът преобъдва, грехът и беззаконието изчезват.

1. Благославяй, душе моя, Господа!
2. Доброта молитва.
3. 91 Псалм.
4. Духът Божий.
5. Отче наш.
6. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрични кръгове.

Сряда, 5 ч. с.

25 август

За размишление през деня:

В преддверието на Божията
Мъдрост, където светлина цари.

1. В начало бе Словото.
2. Добрата молитва.
3. Fir-fur-fen.
4. 91 Psalm.
5. Отче наш.
6. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

Четвъртък, 5 ч. с.

29 август

За размишление през деня:

Бог е Дух и които му се кланят, да му се кланят с Дух и Истина.

1. Благословен Господ Бог наш.
2. Добрата молитва.
3. 91 Псалм.
4. Молитвата на Царството – на Духа.
5. Отче наш.
6. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрични кръгове.

Петък, 5 ч. с.

27 август

За размишление през деня:

Осветени чрез Истината, ние ще имаме мир
с Бога.

1. Благославяй, душо моя, Господа!
2. Добрата молитва.
3. Духът Божий.
4. 91 Псалм.
5. Отче наш.
6. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрични кръгове.

Събота, 5 ч. с.

28 август

За размишление през деня:

Милосърдието стои на първо място в живота.

1. Благославяй, душо моя, Господа!
2. Добрата молитва.
3. 91 Psalm.
4. Отче наш.
5. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрични кръгове.

Неделя, 5 ч. с.

29 август

За размишление през деня:

Любов безгранична, в която Бог живее.

1. Духът Божий.
2. Добрата молитва.
3. Пътят на живота.
4. Отче наш.
5. В. И. Ч. Б. В. Б.!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрични кръгове.

Когато се изпълняват старите гимнастически упражнения, привсякоедно ще се размишлява върху следното:

При I-то: – Господи, да дойде Твоето благословение върху мен!

При II-то: – Да се изпълни душата ми с Божията Любов.

При III-то: – Да израсне в мен Божията Правда!

При IV-то: – Ще служа на Господ с всичката си душа.

При V-то: – Ще се радвам на Божиите блага.

При VI-то: – Ще ходя в пътя на Истината.

Обяснения на старите гимнастически упражнения

Първото упражнение включва в себе си два принципа: единство и множество. Ръцете спуснати надолу, това представлява проявление на множеството. Съединението на ръцете, това представлява проявление на единството, което всички хора проучват. Двете ръце изразяват токове в природата, т.е. два противоположни полюса на битието. Значи, това упражнение изразява проявление на единството в множеството, то служи за развиваане на силата. Така се огражда човек.

Второто упражнение представлява проявленето на битието във взаимните отношения, които съществуват между елементите. То изразява всички химически реакции, които се извършват във физическия и в духовния свят.

Третото упражнение представлява отделните енергии, методи, начини, чрез които природата действа.

Четвъртото упражнение представлява пътя, по който душата върви. когато някога усетите, че пътят ви е изкривен, направете това упражнение и ще се почувс-

твувате по-добре, ще дойдете в първото положение. Закон е, че колкото повече се усилва действието, толкова повече се усилва и противодействието. Ако вървиш наляво и надясно, но всяко нагоре, това показва, че ти вървиш във възходяща степен, душата ти се развива. Но ако вървиш надясно и наляво и слизаш надолу, това показва, че вървиш в низходяща степен, постепенно падаш. Щом вървиш нагоре, ще знаеш че пътят, който ти е определен, е един, затова не трябва да се спъваш от условията на живота. И всички противоречия, които срещате в живота, трябва да ги минете. Знайте, че те не са спънка в живота ви, но условия за вашето растене.

За петото и за шестото упражнения няма да дам никакви обяснения. Те ще останат затворени, така както ангелът каза на Иоан след видението му: „Запечатай това нещо!“

Всички тези упражнения имат освен физическо, още и духовно въздействие върху человека.

Съдържание

1. Отвън и отвътре	3
2. Светлият път на знанието	22
3. Раждане на свободата	47
4. Да не бъдете съдени!	66
5. Имената ви са записани	82
6. Свещеният огън	106
7. Правосъдие	128
8. Ще се изкоренят	154
9. Добро и съвършенство	174
10. Наряд	189

© Културна асоциация "Беинса Дуно"
Петър Дънов - "Свещеният огън"
© 1998 UNIVERSE
Редактор: Кирил Камбуров
© Корица: UNIVERSE
ISBN: 954-8397-14-5

2800 лв

2005
2095

289

Уважаеми читатели,

С тази книга издателство UNIVERSE продължава издаването на беседите на Учителя Петър Дънов, които са били забранени след 9.09.1944 г. и в голямата си част унищожени от тогавашния комунистически режим.

В настоящето заглавие, както и във всички следващи ще бъдат съхранени стила и пънката автентичност на изразните средства на Учителя Петър Дънов.

N 3243906

2

БЪЛГАРСКА КНИГА
ИЗДАВАЩА КОМПАНИЯ
КИРИЛ
1998

- © Културна асоциация "Беинса Дуно"
1926 Петър Дънов - "Свещеният огън"
- © 1998 UNIVERSE
Редактор: Кирил Камбуров
- © Корица: UNIVERSE
ISBN: 954-8397-14-5